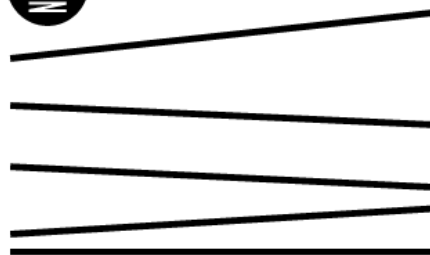

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 7
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

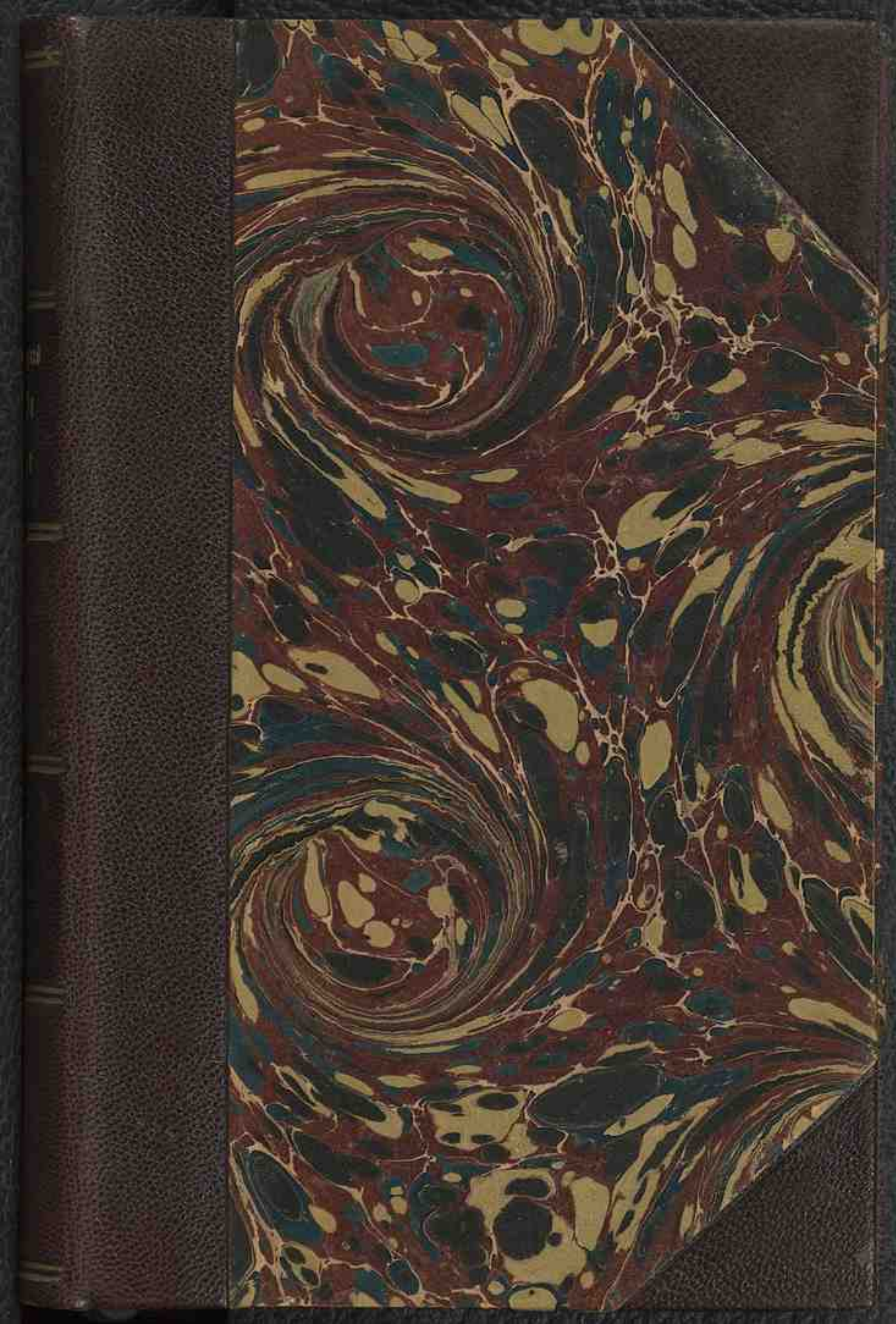
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

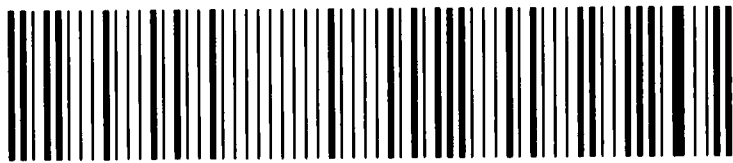
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 12

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05741 3

+ REX

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af **S. E. Liebenberg.**

25de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: **Rudolph Klein.**

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. P. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bisald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. Episke Digte: Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Selge, Groars Saga, Grolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepriis 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- II. Lyriske Digte og Romancer. 6 Bind. Bogladepriis 4 Rdl 64 ß; nedsat Pris 4 Kr.

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Syvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissjonair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

Trykt hos J. S. Schults.

Oehlenschlägers
Tragiske Dramaer.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

Trykt hos J. S. Schults.

Indhold.

Gostbrødrene.....	Side. 1
Den lille Hyrdebrendg	139.
Erif og Abel	193.

Dramatiska Digte.

Tragiske Dramaer.

Femte Deel.

Fostbrødrene.

Tragoedie.

Personerne.

Asmund, Helt og Bonde.

Alfred, hans Broder.

Gunborg, Hersekvinde.

Ragnhild, hendes Datter.

Kerek, Helt.

Thiodolf, gammel Kæmpe.

Faste, }
Nef, } Asmunds Trælle.

Snækol, Røver.

Hlein, hans Søn.

Kerek's Svend.

Thiodolf's Svend.

En Træl.

En Dreng.

Karle, Piger og Spillemænd.

Første Handling.

Boudestue.

Asmund sidder ved Bordet med Ragnhild og Gunborg.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennescælt,
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hiit i Havet,
Og Maanen straalet paa den lyse Himmel.

Asmund smilende.

Hvor kan det rædde Lam fornøies vel
Bed Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund! naar det staaer

I Sikkerhed bag Gierdet. Du er selv
I Sikkerhed; du har jo lovet mig,
At du vil aldrig færdes saadan meer
I Ledingstog og Bifing.

Asmund.

Kan du hnde
Den Ungersvend, som gjør et Pigeløfte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarlers Døttre
Med Hovmod længe nok udfaares kun
Den Veiler, som opoffrer sig for Uren;
Jeg, hvis jeg skulde vælge mig en Mand,
Jeg er ei hugprud, tænker anderledes.
Jeg ynder Freia meer, end Asa=Thor.
Min Husbond maatte elske mig for Alt,
Dg ei forlade mig; thi Qvinden er
En Bedbendranke, vristet fra sin Geng,
Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.

Men skulde da den Kraftige, den Stærke
Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde

Med stærken Arm selv fiøre stærken Ploug,
Dg stange Oxen i den doovne Side.
Han skulde bruge Buen aarle, for
At standse Julevildtet i sin Flugt.
Han skulde kæmpe mod den vrede Bjørn,
Dg hænge Skinken i min Skorstensrøg,
Dg garve Pelsen til en Vinterkaabe.
Han skulde tække Hytten vel i Høst
Med lune Straae; men tørste Kornet først.
Han skulde tømre Bærktøi, Stol og Bord,
Dg magelige Hylde; danne Leer,
Dg brænde det til Krukker og til Fade,
Hvori jeg kunde salte Vinterfiød.
Han skulde tale med mig seent i Qvæld —

Asmund.

Og kryste dig i mandig, kjærlig Arm,
Og kysse dig!

Ragnhild.

Tys, tys! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, for hun vaagner!

Ragnhild.

Bær høvisk, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er du saa streng?

Ragnhild.

En Mo bør være streng.

Hvad er en Rose vel foruden Torn?

Asmund.

Og vil du være ligesaa som Biv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snart.

Ragnhild.

Slip, siger jeg!

Asmund.

Du veed, jeg elsker dig.

Elst mig igien, og bliv min kjære Hustru!

Jeg beiler til dig.

Ragnhild.

Slap det ud engang?

Men, nei! du skal ei sige, jeg har loffet

Dig til at beile for at faae et Kys,

Hvorefter du forsmægter. Du skal ikke

Betale sliĝ en Smaating med dit Livs,
Dit Hjertes Frihed. See, der har du Kysset,
Dg giør saa derfor siden, hvad du vil!

Hun kysser ham.

Asmund.

O, hulde Ragnhild! hvor jeg elsker dig.

De omfavne hinanden.

Gunborg vaagner.

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —
Ja, sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde
Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,
Dg Asmund, hvad han skylder Gæstfrihed.

Asmund.

O, Moder! harmes ei; hun er min Brud.
I dette Dieblis har hendes Smil,
Liig Foraarsolen, der til Knoppen straalet,
Mig aabnet Læben for de søde Ord:
Jeg elsker dig!

Gunborg.

Du beiler til min Datter?

Asmund.

Ja, snilde Gunborg! og jeg lover dig
Alt vorde dig en Søn for den, du tabte.
Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
Hidloftet Strandens Maage fra sit Tang,
Dg den forvandlet til en Turteldue.
Nu furrer jeg i Elmetræets Skygge.
Min første Ungdom svandt; jeg fylder tredve,
Har længe nok omstormet, længe nok
Brugt Sværd og Piil i Bifing. Er jeg vorden
Lidt mere feig maaskee, har Ragnhild smeltet

Mit haarde Hierte, er det mere blødt —
 Belan, jeg offerer Seiersaligheden
 For huuslig Fryd. Jeg elsker disse Bægge,
 Og foretrækker dem for Ugirs Kiøl;
 Og Markens Fure med sin Vintersæd
 Mig forekommer mere værd, end Havets
 Vindslygtige, hvoraf kun Skummet groer.
 Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
 Har Skønheds Trolddom virket uden Seid;
 Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg

lægger deres Hænder i hinanden.

Den evige Freia signe mine Børn!
 Tak, Asmund! for du elsker hende ærligt.
 Ja, jeg har længe seet din Jld, men tænkt,
 Det var et flygtigt Blus i Sandsers Mose,
 Der sluktes brat, og ingen Freia-Stjerne,
 Der brænder stadigt med en evig Dlie.
 Jeg tilstaaer dig, jeg frygted for mit Barn,
 At, som en Bi paa Siofnas hvide Blomst,
 Du hang kun, for at suge Honningduggen.
 Af! kiendte mangen flygtig Ungersvend
 Den Angst, som giærer i en Moders Hierte,
 Naar om sin Diesteen, sin Alders Haab
 Hun seer Forførelsen som Slange hvisle —
 Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig.
 Nu er du hendes Brudgom; vel, nu har
 Du Ret, at kysse disse hvide Hænder,
 At favne dette smukke Liv, og trykke
 Din Læbe mod den friske Jordbærmund.

Åsmund kysser hende.

Er det ei saa, du mener?

De verre Ringe.

Gunborg gyser.

Det er silde;

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
Mit trætte Legem ryster med sit Gys.

Det er alt Midnat, Søn! Hvi vælger du
En Tid, som hindrer eders gamle Moder
I ret at dele denne første Glæde?

Ihi gamle Folk, min Søn! er spæde Børn,
Og ingen Fryd og Sorg formaaer dem til
At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer, end ellers, Moder!
Forlad os nu, min Brudgom! det er silde.
I Morgen venter jeg, naar Lærken slaaer.

Åsmund.

Snart skal den slaae, naar du slaaer Diet op
I Åsmunds Arm, og synker til hans Bryst.
Beed du, min hulde Brud! at Midnatsstunden
Er Elskovs Middag?

Ragnhild.

Bær nu smukt beskeden,
Siig ingen Daarligheder!

Åsmund.

Rodmer du?

Hvi rodmer du?

Ragnhild.

God Nat!

Asmund.

Endnu et Kys!

De skilles ad.

Aden for Hytten.

Asmund.

Nu er det skeet. Er det i Sandhed skeet?
Har jeg en Brud? Er virkelig den skionne,
Den vene Ragnhild min? Siig, har du hørt det,
Du Nattens Lys, som saae mig ene vandre,
Naar andre Ungersvende sneg sig hen
Til Bønderhytterne, til deres Beile?
Da saae du mig foragte dem, at gruble
Paa nye Tog, i Skoven hugge Aarer,
Dg tømre Gliffer i den sprukne Baad. —
Hvorledes er det fat? Mit fordums Liv
Mig forekommer som et ødslet Guld,
En misforstaaet Rune paa mit Skjold.

Hver Laas opluffes med sin egen Dirf.
Den rette Nøgle var endnu ei funden;
Dg det er kun et udselt, fattigt Skuur,
Hvis Laager aabnes for hver Kæstevind.

Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
Dg dog hun levet har i atten Aar.
For tolv Aar siden gif hun her og leged
Som yndigt lille Roer — da stormed jeg —
Dg dræbte Kæmper paa den vilde Sø.

Grubler.

Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
 Dog ofte havde vel Guldsaligheden
 Mig smeltet meer, i Fald jeg havde seet
 Det skønne Barn i Ufskylds hvide Dragt. —
 O, søde Mø! hvor jeg misunder nu
 Det Bolster, som du trykker til din Kind.
 O, gid jeg var det Liin, som nu du binder
 Om dine Lokkers fulde Fletninger!
 O, gid jeg var den Blomst, som jeg dig gav!
 Den sidder som en Drot i Miklegard
 Nu paa sin Løibænk mellem to Veninder,
 Og veed ei ret, til hvilken Side den
 Skal bøie sig forelskt med Kindens Blus. —
 Jeg gaaer til Sengs, men ei til Hvile; Leiet
 Skal worde mig en Baad, hvorpaa jeg seiler
 I Natten langs ad min Grindringskyst
 Paa Tankens Strøm. Men, ei! hvem kommer der,
 Og styrer den blege Maaneflarhed bort
 Med brandrødt Fakkelsblus? — Det er min Broder.

Alfred

kommer med en brændende Fakkell.

Nu, er du der? Jeg har alt ventet længe.
 Jeg frygted, der var hændet dig Fortræd,
 Og tændte Faklen for at finde dig.

Asmund alvorlig.

Sluk Faklen, Alfred! Maanen skinner klar.

Alfred lystig.

Sluk Maanen, Asmund! og lad Faklen brænde.
 Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Blus betager Himmelen sin Glands.

Alfred.

Det kan ei Jordens Ild. Nei, tværtimod,
Det dunkelrøde Flammefist i Røgen,
Med snevre Lysning, stikker selsomt af
Til Maanens Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Belan, saa plant den hen ved Træet der!
Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen
Og føle mig; jeg finder, det er lummert.

Alfred.

Tag dig i Agt, du ei forkøler dig.

Asmund.

Ah!

Alfred.

Kiender du ei nok den gamle Bise
Om Ellepigerne, som lokte Svenden
I Hulen, hvor de ængsted ham?

Asmund.

Han slap

Dog ud.

Alfred.

Med Rød og neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae om Natten, mærke Duggen,
Der falder flam, og føler alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Åsmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hierne
Med Bangheds Billeder.

Alfred.

Jeg er ei bange;

Kun lidt forsigtig.

Åsmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Kan vel forenes med Behiertighed.
Der lever dog vel ingen Selt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Åsmund.

Du er mig alt for flog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har du tidt mig sagt;
Dog Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Åsmund.

Da jeg paa samme Alder var, som du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi

Er du ei saa endnu?

Åsmund i Tanker.

Man faaer Forstand

Med Aarene.

Alfred lystig.

Ei, vel da liden Alfred,
I Fald han har den alt!

Asmund.

Jeg maa nok sende
Til Offergoden dig, som Lærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig,
Og kan alt hugge med det største Sværd.

Asmund

rækker ham venligt Haand.

Tilgiv mig, Alfred! Raske, bolde Knøs!
Det skændigt var, om jeg fornærmed dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Bennemund
Fornærmer kun en kold, indsnærpeth Siæl.

Asmund.

Vel! Skøndt du deler halvt min Alder kun,
Er du min Ven, min Broder, min Fortrolige:
Du dele skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibsk?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt dig det?

Asmund.

Ja, jeg har beilet, vundet hendes Tro.

Alfred springer.

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,
Det siger jeg dig: du maa vie med det,
Til jeg har faaet min Badmelstrøie med
De røde Lidser fra den gamle Hervor.
Og jeg maa fiøbe mig en Hue først.

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
 Der feies i den store, lange Lade,
 Og strøes med Gran; saa maa jeg hente selv
 Den blinde Folkvar Spillemand, og Hemming,
 Som blæser Luren, og Gotvare Terne,
 Som slaaer paa Trommer og paa Klingejern. —
 Men hvorfor stirrer du saa underligt?
 Det skulde være mig, som skulde giftes;
 Du skulde see mig, hvor jeg vilde hoppe!
 Men det er sagtens lidt for tidligt end.

Asmund

i dybe Tanke.

Giv Held mig, Freia! Giv, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler sig en Helt, som du, om Sundhed?

Asmund.

Mig fattes Intet.

Alfred.

Ragnhild heller Intet.

Asmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Asmund.

O, Intet! Det var kun

En flygtig Grille.

Alfred.

Hvor du stirrer sært!

Det kan ei være Fæklen, den er rød;

Saa er det Maanen vel, som gjør dig bleg.

Åsmund.

Ja, Maanen, Alfred! gjør os Alle blege;
 Thi hun er Tidens Mø, og Tiden er
 En langsom Igle, men som suger dog,
 Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
 Som dræber hurtigt.

Åsmund.

Jeg har ingen Lyst
 Til Braddød nu.

Alfred.

Det har en Brudgom sielden.

Åsmund grublende.

Den sidste Seng er kold — en Brudeseng,
 Som ei jeg higer efter.

Alfred.

Kiære Broder!

Din Siæl er mørk, du ængster mig.

Åsmund.

Mit Bryst

Er rørt; en deilig Mø har gjort mig svag,
 Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom

Og giem, hvad du ei selv kan længer bære,
 I denne Barm; dens Laas er dirkesfri.

Åsmund.

Mit fordums Liv kan sammenlignes med
 En Foraarsstorm, som veg tilbage for
 En herlig Aarstid. Træet bøies ei

Af Blæsten meer, det hænger fuldt af Frugt.
 Dog — mangel Qvißt har Fjoraarsstormen knækket,
 Afrevet mangel Blomst; hvem veed, hvem veed,
 Om mellem disse ei tilfældigviis
 Bar den, som glemte Spiren til min Fremtid?

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer dig ei.

Asmund.

Du kiender dog den Skif — Fostbrødreleg?
 At blande Blodet med en anden Kæmpes?
 Det er en vældig Pagt, som grunder sig
 Paa trofast Venkab og Samdrægtighed.
 Riæk følger Bennen Bennen i hans Grav;
 Og blev den hævdet ret —

Alfred.

O nei, o nei!

Den grunder sig paa Overdrivelse,
 Paa Bildskab og paa Livsforagt. En Ven
 Skal sørge over Bennen, mindes ham;
 Og i den Barm, som aander efter hiin,
 Skal Venkab overleve Venkabs Død. —
 Tro mig, den Iver er kun falsk! En Bue
 Maa spændes, for at skyde Pilen af;
 Ei overspændes daarligt, saa den brister.

Asmund.

Jeg tilstaaer, for det meste skeer det saa.
 Saa, i det mindste, er det skeet med mig.

Alfred forfærdet.

Hvad? har du svoret da Fostbroderskab?

Asmund.

Du veed, man gjør den Ed paa tvende Maader:

At hevne Bennen, eller følge ham
 I Gravens hule Hvælving uden Strid.
 Alfred.

O, Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Kæmpe,
 Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvem — nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf den Seiersæle.

Ei Vidar selv er mere skulderbred.
 Hans Riød er Jern, hans Knokler er af Steen.
 Han ligner Marmoret i Miflegard:
 Udhugget som et Menneske, men Steen;
 Og Tidens Drm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
 Afhugges ham i daglig Kamp og Strid,
 Som Marmoret i Miflegard af Gothe.
 Ham har du svoret dit Fostbroderskab?
 En Kæmpe, der ei hviler nogen Uge
 Fast uden Eventyr og Vifingsfærd?
 Min Broder! ha, der har du fastet Anfer
 I daarlig Havn.

Asmund.

Det føler jeg for filde.

Det var i Druftenskab. Jeg elsker ei,
 Har aldrig elsket denne barske Kæmpe;
 Han aldrig mig. Men, som du siger sandt,
 Det var i daarlig Raadhed. — Møden gjorde

Mig Blodet varmt. Vi sad en Sommernat
 Og deelte Vikingsbyttet i en Skov.
 Paa Skrinten af en Bakke, mellem runke
 Og tykke vedbendgroede Bogestammer,
 Vi havde tændt en Ild i Sandets Grav,
 Som huled ind sig under friske Græstøv.
 Guldhornet straalte klart i Nattens Blus,
 Som nu min Ragnhilds Ring ved Fajlen her.
 Dengang var Kampen mig, hvad Elskov nu.
 Den stærke Thiodolf tyktes mig en Thor,
 Min Stolttheds Dufte var at ligne ham;
 Jeg folte mig et Barn ved Kampens Side.
 Tænk dig min Glæde, da jeg Thiodolf saae
 Med Horn i Haand, og Daggert i den anden;
 Og blottende sin Arm for Sværdets Odd
 Han bød mig Broderskab, Fostbroder-Ed.

Alfred.

Det bød dig Løse giennem Hødurs Mund.

Asmund.

Og før jeg end fik ganske svart mit Ja,
 Nedrandt ham Blodet alt i Sandets Hul;
 Og før jeg fik betænkt mig, rakte han
 Mig Daggerten, saa blodig som den var,
 At giøre ham den samme Skiel. Jeg saared
 Min Arm. Jeg husker endnu grant, jeg skælved;
 Men Vren forekom mig alt for stor,
 Og Skammen større, hvis jeg svigtede.
 Da blandte han vort Blod med Daggertspidsen,
 Og helligt svor jeg ham, ved Odins røde
 Ni dybe Saar, med Geiersodd betegnet,
 At følge ham i Døden, naar den vinkte.

Alfred

efter en Taushed.

Det var et daarligt, ubetænksomt Løfte.

Asmund.

Det føler jeg først nu ret levende.

Alfred.

Nof har at kæmpe Hver med egen Skiebne.

Asmund.

En Ben bør dele Faren med sin Ben.

Alfred.

Thiodolf var ei din Ben; og er han død,

Da nytter ham kun lidt dit Livs Forliis.

Asmund.

Jeg var saa glad, saa munter nys hos Ragnhild. —

Før har ei dette Løfte skrækket mig;

Nu, Ragnhilds Skiebne bundet er til min,

Nu, da min Fremtid vinker rosenrød,

Nu tuder Faren mig som Træets Ugle.

Alfred.

End lever Thiodolf. Da det dog er steet —

Glem Faren, stol paa Lykken!

Asmund grublende.

Andet Mandfion

Behøver Spise, Drikke, Lust til Livet;

Asmund, foruden det, end — Thiodolfs Liv!

Alfred.

Følg mig!

Asmund.

Jeg følger dig; men lad mig ene!

Alfred gaaer. Asmund sætter sig mørk hen under et Træ.

Naar han saaledes har stirret nogle Dieblis, kommer

Thiodolf fra Stranden med sin Svend.

Aasmund

springer forfærdet op, og siger:

Der er han, ved de hellige tolv Guder!
 Hiemdragen atter fra et Ledingstog.
 Han lever — og jeg skiælver for hans Liv;
 Hvad vilde jeg da, hvis det var hans Liig?
 Usalige Løfte! Jeg vil skiule mig
 For ham, for Falken, Maanen og mig selv.

Han gaaer ind mellem Træerne.

Thiodolf til sin Svend.

Er Alt i Orden? Sværdet slebet? Skioldet
 Belagt med friske Huder? Remmene
 Bel efterseet paa Harnisket?

Svenden.

Ja, Herre!

Thiodolf.

Nei, jeg vil ei i Harnisk. Harnisket
 Er ubeqvemt og falsk; det brister let.
 Du kan i Morgen give mig min Særk,
 Min Pandserskiorte.

Svenden.

J har lovet, Herre!

At møde Keref paa Bersærkeviis.

Thiodolf.

Keent uden Skal? som Regnorm? Det var dumt.
 Det kunde jeg dog lært, selv af en Østers,
 At Pandserskal er god til Bærn og Bærge.

Svenden.

Han trodsed eder, puffed med sit Mod.

Thiodolf.

Hvad? trodsed han? Nu, ved mit Bukkestiæg,
Saa trodser jeg igien. Velan! saa kæmpe
Vi uden Harnisk, i det blotte Linned.
Det har jeg gjort saa tidt. Troer han, jeg frygter
Hans Landse? Myg! siig, har jeg nogentid
Vel frygtet for din Braad? Hans Sværd? Ha, ha!
Der bider ingen skarpe Sværd paa mig. —
Hvorover er det nu, at vi skal slaaes?

Svenden.

J kom i Mundkv.

Thiodolf.

Saa? Hvorover da?

Svenden.

Jeg veed det ei. Jeg hørte pludselig
Paa Skibet mellem eder Larm og Gny,
Og saae jer løfte Bægre mod hinanden.

Thiodolf.

Ha, ha! Saa var vi begge vel beruste?

Svenden.

Vel ikke langt derfra.

Thiodolf.

Saa var vi drukkne?

Svenden.

Formodentlig.

Thiodolf.

Men man kan være drukkne,

Og høflig dog for det. Hvad har han sagt?

Heflig.

Du Døsmer! siig, hvormed har han fornærmet
Min Ære?

Svenden.

Paa min Tro, jeg veed det ei.

Thiodolf rolig.

Nu, det er lige meget. Den, som gierne
Vil hoppe, han er god at loffe. Siger
Man ikke saa?

Svenden.

Jo, Herre!

Thiodolf.

Det er nu

Den Tredivte, jeg sende skal til Odin;
Jeg haaber, at han bliver ei den Sidste.

Svenden.

Der er endnu et Ordsprog.

Thiodolf.

Der er mange;

Men hvilket mener du?

Svenden.

Jeg frygter, Herre!

Min Driftighed fornærmer eder.

Thiodolf.

Nei,

Tal du kun frit, min Søn! En Træl, som du,
Kan ei fornærme. Tal kun frist fra Lungen!
Hvad siger Ordsproget?

Svenden.

Det siger: Krukken

Saa længe gaaer til Bands, til Hanken brister.

Thiodolf.

Leerkrukken! ja, der har du ganske Ret;
Men ikke Robberkanden.

Svenden.

Eddergrønt

Kan ogsaa gnave Robberkanden mør.

Thiodolf.

Nu — jeg har Tid endnu.

Svenden.

Jeg har bestilt

Jer Natteleiet.

Thiodolf.

Gaa du kun i Seng!

Jeg vil omvandre lidt i Maanskin først.

Svenden.

Men I skal tidlig op.

Thiodolf.

Det er saa silde,

Jeg troer jeg bliver oppe.

Svenden.

Sov dog først;

Tænk, I maa samle Kræfter!

Thiodolf.

Samle Kræfter?

Hvorfor?

Svenden.

I skal jo kæmpe.

Thiodolf.

Ikke Andet?

Svenden.

Kerak er stærk og ung, og heed, som Ild.

Thiodolf.

Men jeg er gammel, seig, og kold, som Vand;

Jeg drufner ham. — Hvem er den Mand derhenne?

Svenden.

Det veed jeg ikke.

Thiodolf.

Bed mit Buffeskæg,

Der seer jeg Asmund, eller Asmunds Skygge.

Asmund kommer frem.

Du har ei taget feil, det er ham selv.

Hvor gaaer det dig — Fostbroder?

Thiodolf.

Vil du gaae

Bersærtegang med mig i Morgen?

Asmund.

Nei —

Nei, jeg vil holde Bryllup, hvis du lever.

Thiodolf.

Du spørger, om jeg lever?

Asmund.

Du skal stride?

Thiodolf.

Paa Liv og Død i Morgen med en Svend;
Men om jeg veed hvorfor, saa maa du vælte
Mig Bautaftenen fra min Ræmpehøi.

Asmund.

I Morgen alt?

Thiodolf.

Bed Solens Dpgang. Dog

Den Reg kan endes i en Haandevending.

I Morgen Aften tænker jeg, vil Thor,

At komme med og drikke ved dit Bryllup.

Asmund.

Det give Guderne!

Thiodolf.

Tak for dit Dnske!

Asmund.

Tak ei! det er af Egenfiærlighed.

Thiodolf.

Hvi saa?

Asmund.

Vi har ei seet hinanden nu
I otte Aar.

Thiodolf ligegyldig.

I otte Aar? Ei, ei!

Asmund.

Har du ei savnet mig?

Thiodolf gaber.

Hvor?

Asmund.

Hufter du

Bort Løfte?

Thiodolf.

Jeg har giort saamange Løfter,
Man glemmer let det ene for det andet.

Asmund.

Vi blandet har i Muld hinandens Blod
Og svoret Broderskab.

Thiodolf.

See, har vi det?

Nu, det kan gierne være.

Asmund.

Hvis jeg døde —

Thiodolf.

Du har dog ei i Sinde nu at døe,
Da du vil gifte dig?

Asmund.

Men hvis jeg døde —

Thiodolf.

Saa gjorde jeg dig Selskab, det forstaaer sig.
Siig mig kun til, saasnart det foresfalder!
Thor veed, ei nogen Veiler løber efter
Sin stolte Mo, som Thiodolf efter Døden;
Dg dog forsmaaer hun mig. Men nu god Nat!
I Morgen samles vi.

Asmund.

Hvor?

Thiodolf.

Ved dit Bryllup.

Asmund.

Med Ragnhild eller Hel?

Thiodolf.

Hvad kiender jeg
Den Qvindes Navn; nok din Trolovede!

Han gaaer med sin Svend.

Asmund

stirrer efter ham.

Hvad kan jeg vente mig af disse Syner?
Fælt true Varslerne — det trækker op;
Den lummerbrune Sky bag Havet lyner,
Dg Stormen suser alt i Bøgens Top.
End slaaer ei Straalen ned; end Flammen brænder,
Som svovlet Piil, ei giennem Odins Hænder.

Men snart maaskee! — Min Brud! min Elskerinde!
Med Roser seer jeg dig i Skoven staae,
Og hisset Hel, den gamle, runfne Qvinde,
At vinke mig med Knofler i sin Braa.
Her Sol og Vaar og Kiærlighed og Varme!
Hjst Mulm og Skræk og Død i Gravens Arme!

Skal jeg for den, som Venstab ei fortiente,
Opoffre dig, min hulde Kiærlighed?
Skal Hjertet, første Gang da Freia tændte
Dets Lue, knuses af en grusom Ed?
Har Straffen luret, for mig ret at qvæle?
Og stikker Slangen nu den Banges Hæle?

Kom, skønne Freia! sving dig, i din Kaabe
Af Himmelblaat, fra Folkvang til min Trøst!
Lær atter den bespændte Siæl at haabe,
Og fyld med din Lyksalighed mit Bryst!
Jag Snogen bort, som sort i Græsset hvisler,
Og qvæl ei selv din Rosenknop med Tidsler!

Anden Handling.

Skuepladsen, som i Slutningen af første. Morgen.

Kerek med sin Svend.

Kerek.

Jeg aander let. End er det aarle Dag,
 Og Daaden er alt øvet. Skynder eder,
 Og bringer Gubben nu forsigtig hid!
 Det er min Hensigt ei, og ei mit Ønske,
 At han forbløder sig. Den Smule Liv,
 Der er tilovers, kan han vel behøve
 Til ærlig Ruelse; thi ellers farer
 Han dog til Hel, uagtet al sin Manddom.
 I Balhal taaler Odin ingen Riding;
 Og jeg er vis derpaa, at Thiodolf giemmer
 En svar Samvittighed.

Svenden.

Han bringes hid.

Kerek

støder sit Sværd i Balgen.

Velan, jeg føler mig, som Fugl i Luften!
 Held avler Mod. Har jeg bekæmpet Thiodolf,

Hvi skulde Ragnhild da vel ikke vindes?
 Den stolte Pige! Sandt nok, hendes Hierte
 Befæstet er med skionne, faste Bolde.
 Ei Buen skyder slige Flammepile,
 Som hendes Die fra det sikke Raag,
 Der synker halvt, forsigtigt, naar hun skyder.
 Hvert Haar, der voxer askeblegt tre Alen
 Fra hendes Jsse, er et Net, hvori
 Hun fanger Mandfolks Hierter, som en Havfru.
 Men Mod! Man kan vel overvinde Møer,
 Saa godt som Mænd, naar Spøgen leges omvendt:
 Vi elske deres stærke Svaghed, de
 Vor svage Styrke. De forstaaer at seire
 Med Trods; vort bange Suk indtager dem. —
 Hvem der? Ung Alfred! Hil dig, Ungersvend!
 Ved alle Guderne, jeg elsker dig!
 End est du kun et smektert Skud i Skoven;
 Men slaaer ei alle Julemærker feil,
 Da tegner stærkt du til at vorde Stamme.

Alfred kommer.

Alf, Kerek — grumme Kerek! har du dræbt —

Kerek.

Hvem?

Alfred.

Gubben — Thiodolf! — Svar! — Jeg gyser! — Tal!

Kerek.

Hvad fattes dig, min Ungersvend? Hvad nu?
 Har du Medlidenhed med galne Hunde?

Alfred.

Nei, med min Broder. Har du dræbt ham?

Rerek.

Hvem?

Din Broder Asmund?

Alfred.

Thiodolf!

Rerek.

Dræbt ham ei,

Men saaret ham saa dybt, at Døden dvæler
Og sig betænker i det aabne Saar,
Om hun skal træde ind, og standse Bælgen
I Vandedrættets Bærsted, eller gaae.

Alfred.

Saa kysser jeg din Haand, fordi den sparte
Sin Manddomskraft.

Rerek.

Alfred! vær intet Barn

Og ynk den gamle Jette. Ved mit Sværd,
Jeg kan ei taale det. Hør, du skal holde
Med mig, naar ret du fiender Sammenhængen.

Alfred.

Al, Sammenhængen er mig ligegyldig;
Men Thiodolfs Liv er mig af Bigtighed.

Rerek.

Har jeg fornærmet ham? Hvad er min Brøde?
Han er som bidste Hunde: staaer og lurer
Og lader Dret hænge, til han seer
Sin Leilighed; saa snapper han i Benet.
Det er ei Blod, det er den seige Tiære,
Som flyder i hans Arer, sort og langsom,
Og præger Banden med den skumle Tungsind,
Men brænder strax ved mindste Bredeognist.

Fortæl ham om din Elskov, om dit Venskab —
 Han gaber, og bespotter dig. Betro
 Din Kummer ham — han stirrer ligegyldig.
 Viis ham den grønne Skov ved Havets Bred,
 Naar Solen stiger i sin Morgenrøde —
 Han leer, og kalder det barnagtig Sværmen.
 Beed ham om Hielp — han negter dig den gnaven;
 Ud ham din Hielp — han tager den som Pligt,
 Og lønner dig derfor med Glemsomhed.
 Bed alle Guderne! hvad skal jeg agte
 Hos slikt et Drog? Hans Tapperhed? hans Styrke?
 Vel, jeg har ogsaa Tapperhed og Kraft;
 Det har jeg viist ham.

Alfred.

Kerek! du est bold.

Den gamle Trolde har egget dig til Hevn;
 Thi han er giftig, som en Orm, der suger
 Sin Kraft af onde Urter. — Ddin veed,
 Hvor denne Gave kommer fra, han har,
 At lokke gode Kæmper i sin Nærhed,
 Blot for at skade dem. Men jeg har hørt,
 At flere Kryb besidde denne Magt:
 At der er Slanger, der bedøve Lammet,
 Som nærmer sig, med fæl Uddunstning; andre
 Nedtrylle, ved at stirre blot paa Fuglen,
 Den strax i Svælget. Rædsom er den Drift
 Hos Skabningen, at søge, hvad bør skyes.
 Jeg er tun ung, men veed det vel af Sagn,
 At mangan Ungersvend sin Braddød fandt
 Ved blindt at fare som en Myg i Lyset.

Nerek.

Nu, Thor skee Tak! jeg har ei brændt mig Bingen,
Dg har jeg ikke Lysset slukt, saa ryger
Høit med en udsel Glød den lange Tande.

Alfred.

O, denne Glød er kostbar, sluk den ei!

Nerek.

Forklar dig tydeligt!

Alfred.

Jeg siger dig:

En Arnes Ild heroer paa denne Gnist.

Nerek.

Hvorfor er dette gamle Liv dig vigtigt?

Alfred.

Fordi det er en kostbar Dlie, Nerek!

Hvorved min Broder Asmunds Lampe brænder.

Nerek.

Har Asmund —

Alfred.

Blandet Blod med Thiodolfs Blod.

Nerek.

Dg svoret — hvad?

Alfred.

At følge ham i Graven.

Nerek.

Thors Hammer!

Alfred

efter en Stilhed.

Er der Haab?

Reref

trækker paa Skuldrene.

Jeg veed det ei.

I Striden har jeg lært at saare Mænd;
Men læge dem igien, det maa en Qvinde.

Alfred.

Han kommer — lever — Balhal være lovet!

Thiodolf bringes paa en Loibænk.

En Svend

til den anden.

Sæt Baaren ned, og lad os puste lidt!

Ha, Gubbe! du er tung.

Thiodolf tvær.

Jeg er ei tung,

Men du er kraftesløs.

Svenden.

Han puffet har

Paa Beien hele Tiden. Sæt ham her

I Elmeskyggen!

Thiodolf.

Sæt ham! sæt ham her!

Ha, ved mit Sværd, det er en rørig Tale

For gammel Helt. Ham! sæt ham! At behandles

Som andet Løssøre!

Svenden.

Her staaer I godt.

Thiodolf.

Jeg vil — Hvor bringer I mig hen?

Svenden.

Til Reref.

Thiodolf.

Jeg vil ei i min Fiende Kerefs Huus,
Gi over Tærfflen til min Alvindsmand.
Den unge Ragnhild har forbundet mig;
Belan, saa bringer mig i hendes Hytte,
At hun kan pleie mig, og passe Saaret,
I Fald jeg dog skal bringes nogetsteds.

Keref.

Der kommer hun med lange Fletninger.

Alfred.

Som Gir, og bringer Sundhed med sin Friskhed.

Keref

til Ragnhild, som kommer.

Den Saarede har onsket, ædle Jomfru!
At maatte bringes i din Moders Huus;
Du er hans hvide Alf, hans gode Fylgie.

Ragnhild.

Med Glæde.

Til Thiodolf.

Kom! vor Hyttedør staaer aaben
For dig og for din Nød.

Thiodolf.

Min smukke Mø!

Ja, lad dem bære mig i Stuen til dig.
Men tal mig ei om Nød! Om Døden maa
Du gierne tale; men det er mig vammelt
At høre Medynk.

Ragnhild.

Bærer ham forsigtigt!

Thiodolf.

Jeg lider heller ei Forsigtighed.

Ragnhild.

Du ønsker dog din Helbred?

Thiodolf.

Ja, det gjør jeg,
Hvis det kan skee paa en anstændig Maade.

Ragnhild.

Hav Omsorg, Alfred!

Alfred.

Bær du rolig, Ragnhild!

Hans Blod er mig en kostelig Rubin,
Hvis Tab var — fleer end mig — for føleligt.

Alfred og Svendene gaar med Thiodolf.

Reref

holder Ragnhild, som vil følge, tilbage.

Et Dieblif —

Ragnhild forlegen.

Tilgiv! Den Syge venter.

Reref.

Du har forbundet ham med bløde Hænder,
Med Kunst og Omhu; hvad han nu behøver,
Er Ro. Men der er Flere syg', end han,
Som ingen Ro kan finde.

Ragnhild.

Jeg forstaaer ei —

Reref.

Dit Blus paa Kind modfiger dine Læber.

Ragnhild.

Lad mig betroee dig —

Reref

afbryder hende.

Vi! opsæt din Dom!

Ei Hiertet er saa strengt, som Ordet, Ragnhild!
 Og det, som Tungen ei endnu har talt,
 Forhærder ei din Villie mod mit Dnske.

Ragnhild

venligt smilende.

En Helt, som du, kan trodse Bigestrenghed.

Herref.

Det tyffes dig maaskee for dicært, for vovsomt
 (Og muligt er det ogsaa Daarlighed),
 At strax paa denne Kamp, ved første Møde
 Jeg siger dig — hvad du har længe vidst;
 Nu, da du angst, bekymret for den Syge,
 Har Sielen fuld af fæle Billeder,
 Og seer maaskee i mig kun Gubbens Morder.
 Men lad saa være dog; mit Bryst er rørt.
 Jeg er uskyldig. Med mit stærke Sværd
 Har jeg i denne Morgen værget mig
 Mod haarde Angreb. Det er første Gang,
 At Thiodolf taber. Seent i Aftes tænkte
 Jeg ved mig selv: Du falder nok i Morgen,
 Saa er det godt, at du har Intet sagt.
 Vel har hun seet dit drukne Die søge
 Med Ild og med Forvirring hendes Blik;
 Hun vil maaskee til Giengiæld skienke dig
 Et flygtigt Suk, en Taare paa din Grav.
 Men nu, nu er jeg frelst. Nu tyffes Livet
 Mig atter som en Fodsel. Glad jeg staaer
 I Baarnaturen som et Lyffens Barn.
 Nu har jeg Mod, nu vover jeg at vove;
 Og hvad de rige Guder skienkte mig,

Det lægger jeg, saa ubrugt og saa nyt,
Som Ddin sendte det, for Ragnhilds Fod.

Ragnhild

med Deeltagelse og Bekymring.

O, holde Keref —

Keref.

Vi et Dieblif!

Maaskee du tvivler om, jeg elsker dig,
Fordi jeg er saa karst? Jeg veed det nok!
J Møer er grusomme. Udvortes ligner
J blide Skabninger. J er som Lilier:
Særdeles skønne, men bedøvende
For den, som vover Kalken sig for nær.
J bringe Sygdom med, og hede Febre,
Som Foraarsluften; og mens Droslen slaaer,
Og Løvet grønnes, høines mangen Grav.
Dog kan en tapper Kæmper, uden just
At svække Modet, hylde eders Skønhed.

Ragnhild.

J Fald jeg taug, var det Fornærmelse
Mod dig, som aabner mig dit fulde Hierte.
See denne Ring! Den sad endnu i Gaar
Paa Asmunds Finger.

Med synkende Stemme.

Jeg er Asmunds Brud.

Keref.

Brud? Du en Andens Brud? O, alle Guder!

Han skjuler heftig sit Ansigt i sine Hænder.

Ragnhild bevæget.

Hvad siger du?

Keref

stirrer paa hende.

Hvem nævnte du?

Ragnhild.

Min Asmund.

Keref.

Asmund? I Norner! Asmund er din Veiler?

Ragnhild.

Min Brudgom. Denne Aften saae maaskee
Hans og hans Ragnhilds Bryllup, hvis din Kamp
Og Thiodolfs Saar ei havde foraarsaget
Opsættelsen.

Keref.

Opsættelsen! I Guder!

Og jeg opholder dig med mine Taler?

Gaa! red den Syge!

Ragnhild.

Bolde Keref! fat dig.

Keref.

Du dvæler roligt her, og elsker Asmund?

Forsærdes ikke meer ved Thiodolfs Fare,

Og hader ikke meer hans Banemand?

Hvordan forstaaer jeg dig? Til! plei den Syge!

Ragnhild,

som misforstaaer ham.

Nu est du dog fortørnet. Unge Karle!

I siger, at I elsker os? I lyve.

I elske kun jer selv. Forgude kan

I vel en Mø, saa længe som I troe

At vinde hende; svigter dette Haab,

Da saares eders Egenfiærlighed,

Og brat er Gis og Snee, hvad nys var Flamme.
Da hører J om føie Tid med stor
Koldsindighed om den, som J tilbade:
Nu er hun syg, ulykkelig, nu død! —
Det er ei smukt, det er ei kærligt handlet.

Keref.

Nei, ved min Moder Thoras rene Bryst,
Hvor jeg har druffet Vennesalighed
Med Modermelken — Keref er ei saa.
Det skulde smerte mig at høre, Ragnhild!
Om din og Asmunds gyselige Skiebne. —
Gis! plei den Syge! Jeg vil ikke dvæle,
Gi oppebie dette Tordenslag.
Var jeg et Bærktøi — nu, jeg var ei Haanden,
Som saared, jeg var kun den blinde Daggert.

Ragnhild venlig.

Min Ven!

Keref.

Venskab er Sølv; en svag Erstatning
For Elskovs Guld. Men nok nu! lad saa være!
Gaa, hielp den blege Thiodolf! Veed du ei,
Hvor vigtigt dette Liv dig er?

Ragnhild forundret.

Mig vigtigt?

Ha, jeg forstaaer ei denne Tale. Alfred
Udtrykte sig paa lige Maade. Vigtigt?
Hvi er da Thiodolfs Liv mig mere vigtigt,
End hvert et andet?

Keref.

Spørg din Beiler, Ragnhild!

Jeg varer dig, meer kan du ei forlange.
 Freia beskierme dig! Og saa Farvel!

Han gaaer.

Ragnhild.

Hvad vil han sige med at redde Asmund?
 Der overfalder mig en Skræk og Gysen.
 Det forekommer mig, som om vor Hytte
 Var giestet af en fiendtlig Trolde. O, Freia!
 Og dog beroer vort Held paa Troldens Liv?
 Ha, løs mig Gaaden, skumle Gest hiin blinde!
 Forklar mig denne Rune, som du rister,
 Og lad mig finde Traaden, før den brister.

Hun gaaer.

Asmund kommer fra den anden Side, smykket som Brudgom. Han
 er bleg. Endeel unge Karle og Piger følge ham.

Asmund.

Tak, kære Venner, kære Piger! Tak,
 Fordi, paa min Indbydelse, saa tidligt
 I samle jer til denne Bryllupsfest. —
 Jeg veed det nok, det er ei Brug saa aarle;
 Men skete det ei strax i denne Morgen,
 Maaskee det aldrig skete. Og, ei sandt,
 Det var dog Synd, da Ragnhilds skønne Læber
 Har sagt de søde Ord: Jeg elsker dig!
 Det var dog tungt, i Fald hun ei blev min,
 Gik knælt med Asmund for Alfaders Afsyn,
 Og lagt sin hvide Haand i denne Haand?

En Pige.

Hvad fattes ham, den stakkels Asmund? Gaae vi
 Til Graven med ham, eller til hans Bryllup?

Asmund.

Man har jo seet tilforn en saaret Kriger,
Som lod sig vie til sin Brud paa Sengen,
For dog at tage den Bevidsthed med
I Treias Rige: Hisset efterlod jeg
Min Halvedeel; end er jeg halv kun død,
Og dør hun med, saa er jeg dobbelt salig.

En Svend.

Har han en Feber? — Du var farsk i Gaar,
Og alt i Dag —

Asmund.

I Dag? Troer du, min Ven!
En Dag behøves, for at vende Held
Til Uheld? D — et Dieblif er nok!

Svenden.

Hvad Uheld har du havt?

Asmund.

End intet havt;
Det forestaaer. Er Thiodolf bragt til Hytten?

Svenden.

Ja.

Asmund.

Ragnhild — er hun hos?

Svenden.

Hun pleier ham.

Asmund.

Giv lægge Kraft i hendes Liliehaand!
Troer du, hans Saar er dybt?

Svenden.

Ja, det er dybt,

Men neppe dødeligt.

Usmund

falder ham om Halsen.

Min lyse Alf!

Min Baldur!

Springer glad omkring.

Seer I vel? nu er jeg munter!

Mit Ansigt er at ligne ved et Landskab,
Der staaer paa Skrænten af en busket Høi:
Det lader skummelt, naar det mangler Sol;
Men viger Skyen, kommer Straalen atter,
Da livnes Alt, da reiser Græsset sig,
Da spættes Busken af de røde Bær,
Dg Kildens Bly forvandler sig til Sølv;
Da fryser Fuglen ei paa Qvisten meer,
Men ryster munter Duggen af sin Binge,
Dg lader høit sin Røst i Luften klinge.

Svenden til de Andre.

Hans Munterhed er selsom vild og spændt;
Den skulder ængstelig Fortvivlelse.

Usmund.

Kom, Piger! følger mig i Skoven ud,
En Blomsterfrands at flette til min Brud.
I grønne Straae skal Haabet atter fødes,
Naar Diet af de friske Farver mødes.
Der skal de klare, søde Kildevæld
Aftvætte saltten Graad, og spaae mit Held,
Dg Rattergalen — søde Fløitespiller! —
Skal stemme mig til Fryd med fine Triller.

Han gaaer, de følge ham.

Gunnborgs Stue.

Thiodolf ligger paa Soibænken. Ragnhild er sysselsat med den Syge.

Ragnhild.

Hvorledes er det?

Thiodolf bitter.

Godt.

Ragnhild.

Min fiære Herre!

Du seer saa vred ud. Har Forbindingen
Dig smertet, saa tilgiv! Jeg gjorde det
Saa godt, jeg kunde.

Thiodolf.

Godt du kunde? Kunde

Du ikke bedre, hvorfor bød du dig
Da saa tjenstfærdig til?

Ragnhild.

Det var nødvendigt,

Hvor ingen Bedre var. Man pleier tidt
At tage her til Læffe med min Hielp.
At Saaret smerter, medens det forbindes,
Kan ikke være anderledes; men
Hvis kun du ligger rolig, haaber jeg,
Det læges snart igien.

Thiodolf.

Vist læges det.

Det blier nok godt, naar først man flapper efter
Med Skuffer.

Ragnhild.

Hav dog ei saa fæle Tanter!

Thiodolf.

Troer du, jeg frygter for at døe?

Ragnhild.

O, nei!

„Døer Fæ, døe Frænder — een Ting veed jeg dog,
Som aldrig døer: Dom over hver en Død.“

Thiodolf ondsfabsfuld.

Er da din Asmund rolig?

Ragnhild.

Atter Asmund!

Hvad har min Asmund da med dig at lide?
Hvad kommer vel dit Saar min Asmund ved?

Thiodolf.

Det veed du ikke?

Ragnhild.

Nei, ved Freias Stjerne!

Thiodolf.

Og sørger dog saa ivrigt for min Frelse?
Er saa bekymret?

Ragnhild.

Kan jeg ikke føle
Medlidenhed med dig, fordi jeg elsker
Min Brudgom?

Thiodolf.

Surtur! Kommer du igjen?
Jeg vil ei ynkes! har jeg ikke sagt det?
Medlidenhed? en Qvindes Ynk? fordømt!

Ragnhild.

Jeg tie vil; jeg mærker, at min Tale
Forbitter dig.

Thiodolf.

Ja, ti du kun, skøn Jomfru!

Men tænk kun ei, at taabelig jeg troer
Paa dine falske Dyder. Alfurs Børn
Gjør Alting dog af idel Egennytte.
Det har jeg seet, det har jeg handlet efter.
Kom ei og dril mig her paa Gottesengen
Med dine Jagter!

Ragnhild.

Har du ikke været
En hugprud Helt, saa var du vist ei heller
Særdeles slem. Alfader vil tilgive.

Thiodolf.

Alfader! Troer du paa Alfader?

Ragnhild.

Freia!

Jeg ghyser. Har du ingen Tro?

Thiodolf.

Jeg troede

Paa mine stærke Skuldre, paa mit Sværd.
Men mine Skuldre dingler uden Kraft,
Og Sværdet trækker sig ei selv af Balgen.
Hvad Under vel, at Troen vakler nu,
Da Grunden vakler, den var fæstet til?

Ragnhild.

Og har du aldrig haft en bedre Tro?

Thiodolf.

Giv mig en Draabe Miod!

Han drikker.

Jo, seer du vel,

Jeg vil tilstaae dig det: Der var et Træ,

En gammel Stub i Skoven, hvor jeg boede.
 Dens Top var slidt af Stormen bort, dens Marv
 Fortært af Ormen; Mos og Bedbendgrønt
 Bevøgte Bullen. Men det gule Bed
 Stak frem af Barken, som et Hundehoved;
 Og hvergang Maanen skinte bleg derpaa,
 Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv,
 Og blev en Ræmpe. Jeg har forestilt mig
 Utgardeløse med de stive Haar
 Som denne Knub med sine tætte Qviste.
 Det kom mig for, som det var Løse selv.

Ragnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.
 Thiodolf.

En Nat i Høst gif jeg den Stub forbi.
 En Storm foer giennem Skoven, Uglen skreg
 Fra Knubbens Hul, og Maanen griinte sælt
 Fra Skyens Kløster, som det blege Liig
 Fra Graven, naar i Ragnarok den brister
 Ved Klangen af det høie Giallerhorn.
 Jeg havde nylig dræbt en Ungersvend,
 I Strid, forstaaer sig selv; men han var spæd,
 Jeg gav Anledningen, ham hentet Døden.
 Hans Moder havde nys forbandet mig
 Paa gammel Rærlingviis. Jeg loe deraf;
 Men her i Natten, i den mørke Skov —
 Og druffen var jeg til — og Knubbens Qviste
 Bevæged sig (mens Uglen skreg i Gabet)
 Som Arme — vinkte — vilde gribe mig:
 Jeg tilstaaer dig det, jeg var Ridning nok
 Til ned at falde brat paa mine Knæ,
 Og bede: Løse! Løse! gjør mig Intet,

Jeg frygter dig. — Men det er ogsaa, seer du,
Den første og den sidste Gang, at Thiodolf
Har ladet sig rive hen af Overtro.

Ragnhild.

Det var din eneste Gudsdyrkelse!

Thiodolf.

Hvad hjælper Dyrkelsen? Hvis Thiodolf dør,
Maa Asmund med, skøndt han hver Morgen har
Tilbedet Aserne.

Ragnhild.

Maa Asmund med?

I Graven?

Thiodolf.

Stil dig ei saa hellig an!

Du veed ret godt, at vi har blandet Blod
I Jorden sammen, at han svoret har
At følge mig i Døden. Vilde du
Saa troligt ellers pleie mig, som nu?

Ragnhild

kaster sig paa Knæe, og vrider sine Hænder.
O, alle Guder!

Thiodolf leer.

Ha, saa fik jeg dog

Den Geir tilsidst! Jeg kiendte nok den Godhed:
I elske mig, som Bonden elsker Dren;
Han fæder den, men som sit Levnetsmiddel.
I holde mig, som Grønlands Fisker Hvalen;
Han frygter, den skal stikke ned bag Isen,
Forbløde sig paa Bunden med Harpunen,
Og skille ham ved Trannen til hans Lampe.

Bryllupsmusik udenfor med Fløiter og Bækkener.

Ha, hvad er det? Forsvinder Livet i
 Saa muntre Lyd, naar man gaaer ned til Hel?
 Bespotte mig alt nu de onde Magter?
 Er Jorden glad, fordi den mister mig?

Svimmel.

Nu blegne brat de brogede syv Farver
 Til Aftegraat. Nu dæmrer Solen, som
 Et Skjold af Træ, belagt med mugne Skind. —
 Det var en spraglet Drøm, blaa, guul og rød;
 Vel meget Rødt maaskee deri af Blod. —
 Brast Buen? Nei, den slappedes. — Nu er
 En Fier min Haand for tung. — Nu rynke sig
 De løse Gener, som i Regnen Væder. —
 Det fortner —

Han synker tilbage.

Asmund kommer med en Brudekrands i sin Haand; fulgt af Karle
 og Piger, iler han Ragnhild i Møde med vild Glæde.

Asmund.

Kom nu, min søde Brud! her er en Krands,
 Som straalet i sin bedste Foraarsglands.
 Rød Rose tyder Elfskovs eget Skin,
 Den hyller sig i Blufærdsløvet ind;
 Den rene Kornblomst slaaer sit Blik i Sky,
 Ved dette Syn maa hver Betyrning flye;
 Og Gaaseurten, liden, men dog hvid,
 Grindrer dig om Barndoms første Tid.
 Kom, lad mig sætte Krandsen paa dit Haar! —
 Nu est du Disa for den unge Vaar.
 Forlad den gamle Trolde, som slumrer der,
 Og følg med mig til Offerlundens Træer!

Ragnhild.

Min Asmund!

A s m u n d

drager hende fra Thiobolf.

Dvæl ei! Skibet er i Nød,

Det grønne Hav os aabner salten Skød;

Men hist er Stranden, Elskte! Favn ved Favn

Vi svømme vil, arbeider os i Havn,

Dg leer ad Døden, som sit Varsel sang

Paa Bragets Bælker, tungt beflædt med Tang.

Ragnhild.

Hielp, Thor — den syge Gubbe!

A s m u n d

betragter ham forfærdet.

Ti, min Mø!

Han sover roligt, han vil ikke døe.

End rinder Blodet i hans Arer frit,

Skøndt ei saa hurtigt og saa varmt, som mit.

Ei Vinterkilden har en saadan Flugt,

Som Foraarsfloden, naar den bruser smukt.

Men — Blod er Blod; vort blandet er i Muld,

Dg Trostak dra' vi af hiin røden Guld.

Ragnhild.

O, evige Frei! han aander ikke meer.

A s m u n d ængstelig.

Bist aander han endnu. Giv mig en Fier!

Giv mig et Skjold, af Staalet, slebet glat. —

Holder et Skjold over hans Mund.

Seer J? han aander; men han aander mat.

Stirrer paa ham.

Føstbroder! tal dog: hvorfor iler du,

Endskiøndt af Spot du ligger stille nu?
 Er Blodet levret alt, som blandet blev
 Med mit, da Løse med din Daggert skrev?
 Synker hen i en stum Fortvivlelse.
 Alfred.

I Guder! han er død.

Asmund

reiser sig med en gysende Kulde.

Alt død? — Ja, ja!

Han smiilte bittert, mens han gif herfra.

Betragter ham.

Han seer ei salig ud. Saaledes døer
 Ei den, der brugte Livet, som han bør.
 Dyb Hiertensangst han skiuler med et Smil.
 Jeg vedder, at han skialv for Dødens Piil,
 Og havde ingen Ragnhild, var ei ung — —

Til de Omkringstaaende.

I røres? Finder I min Skiebne tung?
 Ja, Qual! nu er du frøbet til dit Maal.

Med udbrydende Fortvivlelse, i det han river Krandsen af sin
 Bruds Jæse, og sonderflider den.

Nu bort med Blomsterne! Nu Sværd og Staal!
 Nu ingen Vaar! Kom, Vinter! med din Storm!
 Nu svulm i Havet, giftige Midgardsorm!
 Nu revn, du sikkre Hule! viis din Skat!
 Hvi skiuler du dig, ravneforte Nat?
 Riv Eløret, Hel! riv Eløret af din Kind!
 Jeg seer dig ved det blege Jaffelskin.

Han slider sig løs, og iler ud.

Tredie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Nes og Faste.

Nes.

Dette er en bedrøvelig Høisal.

Faste.

De have glemt at tielde Bæggene.

Nes.

Bæggene ere vel tieldede med hugne Kampestene. Seer du Billederne? Hvad betyder den frumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en frum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers betyde?

Nes.

Det vil dog gierne sige Noget, naar de saadan ridse Billeder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har bøiet den stive Hellebarde. — Seer du, hvor Goden der staaer og opridser Menneskets Bug?

Nes.

Fæle Billeder!

Faste.

Værre Daad!

Ref.

Nu skeer det dog sielden.

Faste.

Men det skeer. Staffels Gout, som maatte vaske Herthabilledet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egentlig denne Grav?

Ref.

Etten er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn, og han selv kunde ikke gjøre mere Rede for sig, end et nyfødt Barn i Buggen.

Faste.

Her skal altsaa Asmund levende begraves?

Ref.

Maaskee han betænker sig. Har du sat Bandkruffen og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Ref.

Hvor det dog kan falde et Menneske ind, at foretrække Graven for Brudesengen!

Faste.

Han har svoret en Ed.

Ref.

Rasende Eder sværge disse Kæmper. Vi Trælle ere dog ikke nær saa vilde, som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa feige, som vi.

Nes.

De have alt Godt fuldt op i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv gjøre en Ulykke paa sig, siden Skiebnen har negtet dem det.

Nes.

Har du feiet Gulvet i Flamme?

Faste.

Ja. — See her!

Nes.

Hvad er det?

Faste.

En rusten Kobberpenge.

Nes.

Tag den hjem med! Naar du lægger den ud om Nat-
ten for Duggen, og trykker den paa det bare Bryst, saa
hielper det for Stafaandethed.

Faste.

Nu ind med Liget!

Nes.

Dette er en stiltiende Begravelse. Vi ere baade Offer-
goderne og Sørgesølget.

Faste.

Der staaer han nu ude paa Baaren, og slikker Solskin
for sidste Gang. Han kommer nok ikke saasnart igien i
det Grønne.

De gaae ud, og bringe Thiodolf i Liigklæder paa en aaben Baare.

Nes.

Her skal han staae.

Faste.

Hu, den gamle Ildgierningsmand! hvor fortvivlet han seer ud.

Nef.

Han er færdig at gjøre Andre bange med. Hvorfor bliver han ikke gravet ned?

Faste.

Asmund bliver jo heller ikke jordet anderledes. Han dør her i Hulen, naar han har spist sit Brød, drukket sit Vand, og slukket sit Lys.

Nef

til Thiodolf.

God Nat, du gamle Synder!

Faste.

Hils Hel, og siig hende, at ærlige Trælle ere bedre, end Ridingehelte! Vi komme dog til Thor, naar du maa vaande dig i en dybere Hule.

Lysen falder om paa Bordet, og gaaer ud.

Nef

forfækket.

Thor og alle Alfes! det mørknes. Vi ere om en Hals. Griber Faste i Struben. Hvem er du? Er du Dødningen, der vil dræbe mig?

Faste.

Vær ingen Gief! Slip, siger jeg; det er mig.

Nef.

Er det dig? Hielp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen skinner blaa giennem Hullet paa Hulen.

De gaae.

Ragnhild

kommer med en Fakkell.

Her altsaa, her er Stedet, hvor min Asmund
 Skal holde Bryllup med den blege Hel.
 Her er det, hvor det Bryst, som slog for mig,
 Skal bæve sidste Gang med Krampestlag.
 Mod disse haarde, følesløse Stene
 Skal Stemmen brydes, og den hule Gienlyd
 Kun spottende gientage Ragnhilds Navn.
 Her skal han vaande sig paa dette Muld,
 Og Fakklen fæste Glands paa Dødens Dug,
 Der brister fra hans blege Bænde. Ingen,
 Alf! ingen kjærlig Haand skal tørre den.

Hun nærmer sig Thiodolfs Baare.

Og dette — Guder! — dette Rædselsyn
 Hans hele Selskab.

Rerek

træder ind med et Sværd i Haand.

Jeg har ingen Ro,
 Jeg flager om i Skoven, som en Fugl,
 Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?
 Tilfældigviis opdager jeg en Hule.
 I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —
 Hielp, Thor! jeg seer et Liig. — Hvem er den Alf,
 Som staaer ved Dødens Baar? Er det skøn Freia,
 Som hæver den forflarte til Sesvarne?

Ragnhild.

Rerek!

Rerek.

I Ufer! det var Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha, Rerek! kommer du, som Asa=Thor
 I Ragnarokur? Alting er forbi!
 See, Fenrisulven svømmer i sit Blod,
 Han hevner sig med Guder's Undergang.

Rerek.

Ha, det er Thiodolf! Asmund lever end. —
 Du her?

Ragnhild.

Naar elsket Veiler gjør en Reise,
 Da syssler, veed du, gierne Bruden lidt
 Ved Hesten, ved hans Skib, og efterseer,
 Om Alting er i Stand til Reisens Lethed.

Rerek.

Græd ei, du stakkels Ragnhild! følg din Ven!

Ragnhild.

Jeg frygter ei det skumle Nagelfare,
 Som glider ned ad Elivagas Bølger.

Rerek.

Følg mig af dette Gravens sorte Svælg!
 End er maaskee der Redning.

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Rerek.

Est du fortvivlet? Er dit Haab saa svagt?
 Er Muligheden ei en venlig Alf?
 Alt, hvad Beltalenhed, hvad Ord formaae,
 Det vil vi prøve. Havets Bund er dyb,
 Umaadelig det's Grændse; undertiden
 Gif Eieren jo dog den Ring igien,

Som han for evig troede tabt i Boven. —
 Vi Helten standse vil paa Dødens Bei.

De gaae.

Et Sted i Skoven.

Asmund og Alfred komme.

Alfred

til en Deel af Sværmen, der vil følge.

Gaaer I den lige Bei, den fortere!

Jeg gaaer en lille Omvei med min Broder.

De trække sig tilbage.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen.

Der venter hun, og siger dig Farvel;

Tillad din Broder, at han gjør det her!

Asmund.

Vil du forlade mig?

Alfred.

Jeg følger dig

Til Dødens Tærskel. Hvis det kunde hielpe,

Hvor gierne gif jeg ned til Hel for dig! —

Sæt dig for sidste Gang paa denne Græsbænk!

Du kiender dog den Bænk, det Træ igien?

Asmund.

Ja, jeg har dannet denne Bænk med dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn.

Jeg havde altid saadan Lyst at grave;

Du skienkte mig den lille smukke Spade,
 Den lette Hiulbør paa min Fødselsdag.
 Jeg trilled Børen ud i Skoven med dig;
 Da lærte du mig bruge Spaden ret.
 Vi høined denne Bænk, skar hidsset Græstørv,
 Og pryded den dermed. Du kysfed mig,
 Skar med din Tollekniv et dobbelt A
 I Stammen hist. Der staaer det jo endnu!

Åsmund.

Åf, Alfred! drypper Bly du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder er alt døde,
 Og nu forlader du mig ogsaa, Broder!

Åsmund

omfavner ham.

Du fiære Gut!

Alfred.

Jeg pleier ellers vel
 At finde mig i Alt med stille Taal;
 Men disse Tab — hvad har jeg nu igien?
 Jeg er endnu for ung —

Åsmund.

Du har dit Hierte,
 Dit sunde Hoved og din Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
 Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Åsmund.

Den største Qual bereder Menneſket
 Sig selv. Du tegner til at worde viis;
 Din gode Alf vil lede dig.

Alfred.

Min Alf
Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Åsmund.

Frei skienke dig en elsket Brud, hun gyde
Den Salighed dig i dit unge Bryst,
Som hun har negtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Aand vil tidt omsvæve mig.

Åsmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bænk,
Om Somren, naar den slører sig med Blomster;
I Høst, naar den forgyldet er af Løv;
Om Vintren, naar den pryder sig med Snee.

Åsmund.

Vel!

Alfred.

Mærker jeg i Baarens Aftenrøde
Et venligt Pust, i Høstens Maaneglands
En Afskedsstraale — det er Åsmunds Aand.

Åsmund

omfavner ham. /

Min Aand skal kiende din.

Alfred.

Gaa nu med Balder!

Ved Udgangen møde de Rerek, der kommer heftig, fulgt af
Ragnhild og Mængden.

Rerek.

Stand, Åsmund, raske Helt! Hvor vil du hen?

Asmund.

Til Døden.

Keref

drager sit Sværd.

Den er i min høire Haand.

Asmund

ryster bittersmilende paa Hovedet.

Du har alt dræbt mig.

Keref.

Thiodolf har jeg dræbt.

Jeg skylder dig en Kamp; der har du den!

Kaster sin Handske til ham.

Fostbroderskabet raaber dig til Blodhevn;

Om dit, om mit skal flyde — lad os prøve!

Asmund studser.

Du kaster mig din Handske?

Keref.

Kast mig din!

Jeg veed det, du maa hevne Thiodolfs Drab.

Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,

Da maa du stige ned i Gravens Svælg.

Belan! lad Hildur rasle Tærninger

I Hovedskallens Bæger, kaste dem

Paa Bautaftenen.

Ragnhild.

Keref, ædle Helt!

Ha, nu forstaaer jeg dig. Men nei, ved Freia!

Det er for stort, det skal du ikke vove.

Keref

affides til hende.

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve

For dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Usmund.

Stif du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Usmund gaaer ei i Kreds med dig.

Reref.

Du skal;

Ihi det paalægger dig din Ed, ei meer.
Føftbroderen maa hevne sig med Kamp,
Dg tvinge Livet af sin Broders Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Vren og som Valhals Guder byde.

Usmund.

Ei alle Blade voxer eens paa Stammen;
Det kommer an paa Eden, som du svor.

Reref.

For ubesindig Ed er Odin døv.

Usmund.

Som Heimdal hører Græsset groe, saa skuer
Alfaders Die Siælens mindste Tanke.

Reref.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Ham Intet om hvad Ungdomshiernen raser.

Usmund.

Ord er et Ord, og Manden er en Mand!
Det Ordssprog gielder, og er vel saa sundt,
Som Karsen, der omvoxer Mimers Brønd.

Reref.

For Alting gielder dog Undtagelser.

Usmund.

Undtagen for at Helt kan være Riding.
Du troer mig egennyttig, seig nok til
At købe mig mit eget Liv med dit?

Keref.

Tro ei, at jeg opoffrer mig for dig!
 Vi kæmpe vil som Mænd for fulde Alvor.
 Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
 Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
 I Hielm og Skulderknap, som Bonden spalter
 Den knortethaarde Blof med sleben Dye;
 Og lad saa Nornen vælge selv sit Offer!

Asmund

efter en kort Taushed.

Belan! jeg giver efter for din Mening.

Kaster sin Handske til ham igien.

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Bær ei bange,

Min Brud! din Ben skal ei fornedre sig.
 Men Bægten føler jeg af Kerefs Tale;
 Thi den er viis. En saadan Kamp er Alt
 Hvad Thiodolfs skumle, blodigblege Skygge
 Har Ret at kræve fra sin Dør i Hulen.
 Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Keref.

Det vil vi.

Asmund.

Giv mig endnu et Kys!

Han kysser Ragnhilds Mund og Haand.

Og nu afsted!

Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.

Gaaer hurtig bort. Ragnhild yttre Tegn paa en stum Fortvivlelse.

Keref.

Fat dig, du fromme Ragnhild! Åsmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skjold og Sværd.

Ragnhild.

Du blinde Thor! har Skrymner daaret dig,
Og tager du hans Handske for et Huus?

Keref.

Hvad mener du?

Ragnhild.

Min Åsmund skulde, troer du,
Sig vise nedrig, for du var høimodig?
Saa dybt kan du fornærme?

Pludselig i en mildere Tone, i det hun bønlig griber hans
Haand.

O, tilgiv!

Jeg er mig selv ei mægtig, veed ei, hvad
Min Læbe taler. Du er ædelmodig;
Men Åsmund er ei mindre høi, end du. —
Ha, jeg forstaaer dig; Grumme! jeg forstaaer dig!
Du iler til din Grav; men jeg vil see,
Vil see dit store Die, før det brister.
Afsted at følge ham i Gravens Svælg!
Jeg stiger ned, jeg frygter ikke Hel,
Ei hendes Knokler, ei den fæle Luft
Af længstopløste Liig. Hist sidder han
Bed Baldurs Side. Der er Plads ved Nannas.
O, laan, du lette Fugl! mig nu din Jil,
Og lad min Fod indhente Dødens Piil!

Hun iler ud, de Andre følge.

Indgangen til Granhøien.

En stor Steen svæver over Hullet, og er indrettet til at falde ned.

Ref. Faste.

Faste.

Er nu Alting i Stand?

Ref.

Nu er Alting saa beqvemt indrettet, at man kun behøver at trække disse Pinde ud, saa falder Stenen strax, og han sidder som en Muus i Fælden.

Faste.

Nu, det er godt.

Ref.

Alf ondt at være, er det saa godt, som man kan forlange.

Faste.

Jeg mener, det er godt, vi have udrettet hans Befaling efter Dnske; saa har han Intet at klage.

Ref.

Klage vil han vel, naar det er forilde, og Ingen hører ham.

Faste.

Man kan jo lukke ham ud igien, naar han raaber derinde. Et Par Dages Tid kan han vel holde det ud. Vi have jo givet ham Lys, Brød og Vand med.

Ref.

Jord har han, saameget han kan forlange; saa behøver han jo kun endnu Lust, for at være en holden Mand.

Faste.

Havde jeg kunnet leve af Lusten, saa havde jeg havt det godt i mange Aar.

Nef.

Han maa gierne faae, hvad jeg har tilovers.

Faste.

Siig mig engang, Nef! lære vi ikke Noget af denne Handling?

Nef.

Hvad da?

Faste.

Naar den Fri kan gjøre sig selv til Træl, kan da ikke Trællen gjøre sig selv fri?

Nef.

Det er indlysende.

Faste.

Hvad siger du om at flygte bort i Nat? om at sætte os selv i Frihed, naar vor Husbond har sat sig selv i Fængsel?

Nef.

Det Gne maa bøde paa det Andet. For hvert Menneſte, der døer paa Jorden, siger man jo, fødes der to.

Faste.

Saa maa der jo tilſidſt blive for mange.

Nef.

Det har ingen Nød. Det sørger Krigen og Pesten for.

Faste.

Altsaa?

Nef.

Kan vi gjøre bedre end at efterligne vor Husbond? Bare han ikke tager os med i Hulen! Det er ogsaa en af de Skikke, som Thor fordømme, at de undertiden tage os Stakler med i Graven, som andre Heste og Hunde.

Faste.

Det har ingen Nød, Asmund har altid behandlet os menneskeligt.

Ref.

Stille! der kommer han.

Faste.

Saa bleg, som et Liig. Skulde det virkelig være hans Alvor?

Asmund

kommer hurtig ind, og seer sig tilbage.

Det lyktes mig. Jeg er alene her.
 Jeg sled mig giennem Skovens Torn og Trær,
 Jeg vaded over Engens falske Skød.
 Ha! kan man ile saadan til sin Død?
 En Fremmed, som min Skynding havde seet,
 Som ikke vidste, hvad tilforn var skeet,
 Han skulde troet, jeg løb i grønne Skov
 Som lystig Jæger; jeg, jeg Dødens Rov! —
 Farvel, du grønne Løv, som selsomt leer
 Med Graad paa Kind; jeg seer dig aldrig meer.
 Tak for den Lyst, som du mit Dø gav!
 Nu skal du strække Grenen mod min Grav.
 Farvel, du hellige Hvælving, klar og blaa!
 Jordhulen nu skal over Asmund staae.
 Han skuer ikke meer din Stiernes Lys;
 Det tykke Mulm udrunder Nattens Gys.
 Farvel, du stærke Sol bag Havets Elv!
 Jeg steg, som du, og nu jeg synker selv.
 Mit hele Liv — en køl, en kraftig Dag,
 Som endte sig med lumre Tordenbrag.
 Farvel, I Beilere, I Piger troe!

Tidt sidder paa min Gravhøi, to og to,
 Fortæller den usalige Kæmpes Daad,
 Og væder Stenen med en venlig Graad.
 Farvel, min Ragnhild! Det var ei bestemt.
 Skion Blomsten var; men Roden var forglemt.
 Nu visner den. — O, Ragnhild! søde Navn! —
 O, tungt at lide Skibbrud midt i Havn!
 Men Livet er med Døden ei forbi:
 Alfader! see, min Aand sig hæver fri.
 Du løfter kiærlig Støvet i din Arm,
 Naar Hjertet brister i den spændte Barm.

Velan, I Trælle! sænker Stenen ned.
 I gysse? Føler I Medlidenhed?
 Ha, I forstaae ei denne søde Qual!
 Nu svæver Elskeren til Freias Sal.
 Hils, hils min Ragnhild, tusind, tusindfold!
 Jeg kan ei reddes. Hel er grum og kold,
 Jeg offrer hende Liv og Kiærlighed,
 Alt for en daarlig, ubetænkksom Ed.

Han gaar ind i Hulen, og raaber ud:
 Lad Stenen falde nu til Surturs Lyft!
 I dvæle?

Han drager sit Sværd, og sætter det for Hjertet.
 Sværdet vender mod mit Bryst.
 Jeg vil ei reddes. Hurtig! fatter Mod,
 Hvis ei I vil besprøites af mit Blod.

Trællene lade forfærdede Stenen falde.

Ragnhild iler ind, fulgt af de Andre.

Ragnhild.

Alt styrtet ned? — I Snegle, hvorfor sinked

I Fuglen i sin Flugt? Jeg havde lagt
 Mit Hierte mellem Tærskelen og Stenen;
 Han havde ikke nænt at knuse det.
 Nu har I lukket Evighedens Porte
 For Ragnhilds Haab. Men du, min Asmund! du,
 Som skælver ei for Helvedes Gudinde,
 Og for at kysse hendes gustne Læber,
 Kan du forfærdes ved et ømt Farvel
 Fra trofast Hiertenskiær? Siig, styrter Biørnen
 Sig i en Afgrund, naar han øiner Hinden?
 Biørn! hvorfor standsed du og sondersled
 Ei Ragnhild først ved Hullet til din Hule?
 Og troer du nu, du smægter i en Qual,
 Den Ragnhild ikke deler? Staaer jeg ikke
 Nu i en stor, uhyre Gravens Hvælving,
 Som du; der piner meer, fordi den spotter
 Med indbildt Skønhed? Troer du, dette Blaa
 Indflemmer mindre mig, end Mulmet dig?
 Min Himmel hæver sig ei længer blaa,
 Den sortner, og det sørgelige Rum
 Omspænder mig med Luft, som trykker Hiertet.
 Grønt? Hvad er Grønt, naar Haabet os forlader?
 Rødt? Hvad er Rosen uden Kiærlighed?
 Sang? Strængeleg? En Liigflang ved din Grav.
 Venstab? Et bleggraat Blomster uden Duft.
 Grindring? Marter. Ungdom, Sundhed? Bødler,
 Som tvinge mig til Livets lange Qual.
 Alt, hvad jeg har igien, min tro Veninde,
 Det er Fortvivlelsen. Hun bryder kiærligt
 De Livsbaand, som omspænde mig; og hvad
 Hun ei kan sprænge med sin stærke Haand —

Det vil den blege Beemod, hendes Søster,
Opløse med sin Længsels stille Magt.

Sun falder i Asmagt.

Keref.

Hiembringer den ulykkelige Mø!
En saadan Smerte overstiger Tidens
Erfarenhed; den kan kun Døden læge.

De bringe hende bort.

Grauhalen.

Asmund

kommer langsomt og rolig med Armene over Kors i dybe Tanker
Nu er Begyndelsen til Reisen giort.
Belan! nu gielder det at fatte Mod.
En Afsked er bestandig smertefuld.
Det Noer, som fødes, græder bitterligt.
Hvorfor? Det mindes end sin Vandeverden,
Hvorfra det reves. Før sin Fødsel var det
En vinget Alf, som sværmed om i Maanskin
Med Vanden, suged Honningdug med Bier
Af Blomsterne. Nu tabte det sin Vinge;
I Tidens Fængsel maatte det forlade
Sin skønne Evighed. Saaledes omvendt!
Man vænner sig til Alt. Naar Døden vinker,
Da gyser Hjertet atter. Evigheden,
Den Tanke er for svar for Mandens Bryst.
Det hjælper ei, at Skialden smykker den
Med alle Farver af en skøn Indbildning:
Jordfarven svinder for den blege Glands;

Af den uhyre Taagestjerne, som
Forsærder Tidens Drken med sit Riis.

Han sætter sig ved Bordet, og støtter Haand til Kind.
Dog — hvor der groer en giftig Rod, der voxer
En venlig Modgift i den samme Skov;
Det gielder kun at finde den. Saaledes
Opløser sig Fortvivlelsen — i Mathed.
De vise Guder svække Støvet's Kræfter,
Saa snart de svulme rasende til Misbrug. —
Medlidenhed? Jeg har den med en Mø,
Som græder, med en Gubbe, som er snublet
I Grøften ved en knækket Vandringsstav;
Men blæser Hildur i sit Ludurhorn,
Da flyer Medlidenheden, som en Pige;
Da træder Kæmpen rolig over Liig,
Seer ligegyldig Hestehoven knuse
Den Rallende, som med et brustent Die
Udstrækker Haanden om Barmhiertighed.
O, hyl mig nu, du dødelige Mathed!
I Gravens Søvn, og lad mig tomme Kalken,
Før jeg har smagt det alt for bittre Bundfald.

Han lader sit Hoved synke ned paa sine Arme ved Bordet.

Thiodolf

reiser sig overende paa Baaren.

Hvor er jeg? Er jeg alt paa Vei til Niflheim?
Ja, ja! det er den mørke, snevre Gang,
Som fører did. Men Niflheim er det ei.
Utgardelofe seer jeg ikke her
Med stive Børster om det fæle Hoved.
Jeg mærker ei, Helhesten stikker frem
Af Kløften sin uhyre Skaldepande,

Saa stor som Dødninghovedet af en Hval.
 Jeg seer ei Flaggermuus med Uglehoveder
 At sprætte vildt omkring i Hulens Dvalm,
 Og spile Vingens Biste. Her er stille.

Staaer op.

Jeg spørger i min Grav, jeg gaaer igien.
 Det lange Lagen slæber efter mig,
 Og hvisler sælt i Hulen. — Her er Ingen.
 Men, Ekstræk! der stiger end en Skygge frem
 Af Jorden. Det er Asmunds Spøgelse.
 Han er begravet med mig, og nu kommer
 Han for at hevne sig.

Raaber forskæddet:

Hvad vil du mig?

Asmund.

Ha, det er Thiodolfs Aand!

Thiodolf.

Hvad vil du her?

Er denne Grav ei hulet ud for mig?
 Hvi under du mig ikke Gravens Ro,
 Forrykte, dumme Sværmer med din Stirren?
 Kan man ei længer slumre nu paa Baaren
 Med Fred, naar Høien lukkes? Har den Døde
 Ei længer samme Ret, som Levende,
 At slumre trygt om Natten? Gaa din Vej!
 Forsvind! Jeg kan ei lide dig. Jeg seer
 En Hugorm heller, end dit Ansigt, finder
 Dens Braad ei nær saa giftig, som dit Blik.

Asmund.

Har du ei manet mig fra Livets Fryd,

Forfærdelige Trolldmand! i din Hule?
 Har du ei skilt mig ved min Ungdomsglæde,
 Min Brud, min Broder, mine Venner, Solen,
 Den grønne, friske Skov, og Dalens Kilder?
 Har du forvandlet ei mit Blod til Is,
 Ei slaaet hvert et Lem med Dødens Lamhed?
 Og nu, nu kan du spørge, hvad jeg vil?

Thiodolf.

Forlad min Hule! Send mig Dylerne!
 Paa Basilisker, giftige Fluer, Snoge,
 Paa saadant Regetøi var jeg beredt;
 Ei paa et langt, et liigblegt Spøgelse,
 Som straffer mig med et fortvivlet Blik.

Asmund ræd.

Bliv der!

Thiodolf ligesaa.

Forlad min Hule!

Asmund.

Løser du

Mig fra mit Løfte?

Thiodolf.

Ja! De evige Norner

Opsætter end min Dom et Dieblif,
 Til jeg har sendt dig hjem til din Hyrdinde.
 Est du ei død, saa gaa! Forlad min Grav,
 Og syng igien din Længsel i det Grønne
 For Rattergalen, smelt din Piges Bryst!
 Jeg har dog nok paa min Samvittighed
 Foruden dig.

Rasende.

Afsted! Ha, eller ved

Den grimme Hel, jeg vorder til en Beenrad,
Dg slaaer dig med mit største Hoftebeen
Til Jorden, saa du skal forbløde dig.

Usmund

løber hen til Indgangen; da han finder den lukket, kaster han
sig paa Knæ, strækker sine Hænder i Beiret, og raaber:

O, evige Valhals Guder! Redning! Hielp!

Fjerde Handling.

Et Sted i Skoven.

Kerek

kommer med en Spade og et Brækkejern.

Jeg stoler paa, at det er sildig Aften,
 Og Dagens Hændelser har trættet Folk.
 Den store Hob betragter hvert et Uheld,
 Der ikke rammer den, som anden Giøglen.
 De troe, det rører dem, fordi de mores.
 Et fremmed Uheld kildrer Egennytten;
 De føle sig i Sikkerhed, og selv
 De Taarer da, som mangt et Dø græder,
 Er lutter Bellsyt, Blomster uden Duft,
 Pragtfulde Sæbebobler, der forsvinde
 I deres største Glands. — Nu hvile de
 Paa deres Bolstre. Glau Betsalenhed
 Har nu udmattet sig med at fortælle
 Om ham, „den stakkels Asmund og hans Ragnhild;
 Hvor dog hun var bedrøvet; om hvor fælt
 Hans Dine rullede; hvor det dog var daarligt
 At gjøre slikt et Løfte; hvor den maatte
 Dog takke Mimer, som fik meer Forstand
 Og Overlæg" — og andet saadant Bæv,

Der kunde ærgre mig, hvis jeg det hørte,
 Og ærgrer ved den blotte Forestilling.
 At hjælpe ham, det tænker Ingen paa. —
 Han har et Brød, en Krukke Vand, et Lys
 I Hulen. Dval har giennemrystet ham,
 Og Gravens Kulde kølet Helteblodet.
 Nu er han et forvandlet Menneske.
 Man skønner paa først, hvad man skilles fra,
 Og indseer Skattens Værd, naar den er tabt.
 Nu ønsker sikkert han at sprænge Døren
 Til Gravens Hal. Nu støder han maaskee
 Fortvivlet Panden mod den haarde Steen.
 Men her er Nøglen.

Hæver Spaden.

Hvis jeg mægter kun
 At aabne Høien ene. Dog til hvem
 Betroer man sig i saadan farlig Færd?
 Min Død var vis, om Dødsfærdene
 Erfared, hvad jeg voved. Skulde jeg
 Da drage nogen Fremmed i min Færd?

Han mærker Nogen komme, og skjuler sig i Busken.

Alfred

med Spade og Brækkejern.

Det er umuligt; jeg kan ikke gaae
 Til Sengs i Aften. Sorgen blunded fort,
 Udmattet af sit overdrevne Slid;
 Men da jeg treen i Hytten, da jeg saae
 Hans Seng, Gangflæderne paa Knagen, Bægret,
 Som han har skaaret selv af gule Balbirk,
 Da var det, som en Stemme raabte til mig:
 Gaa ud i Skoven, red ham! Det er Tid! —

Jeg veed det nok, det regnes for en Synd,
 En svar Misgierning, at forstyrre Grave.
 Men det er Dødes Gjemme; ingen Lov
 Kan væle Stemmen i mit Bryst, som skriger:
 Op, red den Levende! — Han er min Broder. —
 Nei, de maae heller brænde mig paa Baalet,
 End jeg vil brændes af Samvittigheden.
 Jeg frygter ingen Nød; min Haand skal vælte —
 Men er jeg stærk nok? Mægter jeg at rokke
 Den tunge Klods fra Døren? Og hvem vover
 Min Siæl vel at betroe sig til? — Det skulde
 Da være Neref. Han er ædelmodig,
 Høihiertet. Jeg vil strax gaae hen til ham,
 Vil høre, hvordan han er findet. Han
 Vil ei forraade mig, og meget maatte
 Jeg tage feil, hvis han ei gierne hialp.

Neref affides.

Ha, denne Dreng beskammer alle Eldre.
 Er det dog ei en Skam, at han til mig
 Skal fæste større Lid, end jeg til ham?

Alfred.

Hvo rører sig i Busten?

Neref

kommer frem.

Viisdomsbuglen,

Der ei kan skielne Skovens Træer for Dybsind.

Alfred.

Neref! dig søger jeg.

Neref

spodsk mod sig selv.

Hvad vil du, Ungkarl?

Bogt dig! Du kiender ikke Mennesket.
Mistanke er et Frøhuus, der beholder
Sin Sæd paa nøgne Stilk, naar Tillidsblomsten
Lidt efter lidt har tabt de røde Blade.

Ryster hans Haand.

Men beed du Guderne bevare dig
For slig Erfarenhed!

Alfred.

Du har et Brækjern,
En Spade med, som jeg?

Rerek.

Og samme Forsæt,
Som du, og samme Mod; kun ei din Tillid.

Alfred.

Du redde vil min Broder?

Rerek.

Jeg vil hjælpe
Dig med at redde ham.

Alfred inderlig.

Høimodige Rerek!

Rerek rask.

Kom, lad os sværge Fost — — —

Standser, slaaer sig for Panden, og siger efter en kort Taushed
med synkende Stemme:

O, Menneske!

Alfred

uden at mærke det.

Hvad siger du?

Rerek med Fatning.

Jeg siger: lad os redde
Fostbroderen, og siden være Venner.

Alfred.

Men hvis han nu forsmaaer vor Redning?

Keref.

Nu,

Saa seer du dog endnu engang din Broder.

En venlig Guddom varsler i mit Bryst;

Til Redning veed Alfader mange Veie.

Men hvordan det saa gaaer, og ikke gaaer,

Den Tanke blev mig udstaaelig:

„Du har to stærke Arme, Spade, Bræfjern,

Og hisset sidder en begravet Mand,

Hvis Lunger aande, som du ei forløser.“

Alfred.

Ja, holde Keref! lad os prøve Lykken.

De gaae.

Bed Grauhaien.

To Røvere ere i Færd med at aabne Hulen.

Flein.

Jeg gyser, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?

Nu har vi næsten hulet Jorden ud

Bed Siden her af Døren; flytte Stenen,

Det er Umulighed.

Flein.

Hvis Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Fangsten.

Men mærk vi det mindste, styrte vi

I Krattet ind. Det er en taaget Aften;
 Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
 Saa finde de os ei. Frisk Mod i Brystet!
 Er du en Karl? Fy skam dig! Er du Niding?

Flein.

Hvis jeg er Niding, har du gjort mig til det;
 Jeg er en Tyv, og Tyve kalde Kæmper
 Jo Nidinger.

Snækol.

Det er en raadden Tale,
 Brødnid, Misundelse, hovmodig Snaf.
 Jeg skal forklare dig Oprindelsen
 Til Tyvenavn: See, Kæmperne, de rane,
 Saavel som vi, men i en større Mængde,
 Paa Skib, med Hær, og det ved høilys Dag.
 Det kan vi ei; saa maae vi hielpe os,
 Saa godt vi kan, og laane Nattens Skjul.
 Vi har, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd;
 Men Dirf og Brækkejern er ogsaa godt.
 Vi stakkels Folk er kun et ringe Tal,
 Og man har sielden seet en Flok af os,
 Som oversteg de Tyve. Seer du vel,
 Det er den hele Sag, og deraf kommer
 Benævnelsen. Hvis altsaa Nogen siger,
 At vi er Tyve, kan du drijsig paaftaae,
 At det er lutter Løgn; vi er kun To.

Flein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snækol.

Det forstaaer sig.

Naar et og andet Ord gjør dig urolig,

Saa kom du kun til mig; jeg skal forklare
 Dig Meningen. Du er endnu for ung,
 Har stedse Lyst til Grandfken og til Grublen,
 Men veed ei ret at styre dine Tanker.
 Erfarenheden mangler dig, mit Barn!
 Og det er Marsag i, du farer vild.

Alfred og Kerek komme hemmeligt ind.

Alfred

sagte til Kerek.

Hvad seer jeg? Røvere ved Graven?

Kerek.

Stille!

Lad Egernet kun samle Rødderne;
 Saa spare vi os Møien, naar vi vide
 Det hule Træ kun, hvor han giemmer dem.

De trække sig tilbage.

Flein.

Men, Fader! om vi ogsaa ikke frygte
 De Levende, maae vi da ikke skielve
 For Gravens Rædsler? Truer os derinde
 Ei Dødnings og Spøgelses?

Snækol.

De ligge

Saa rolige i Jordens Skød, min Søn!
 Som anden Giødning. Giarre, det forstaaer sig,
 Og skaffe Jorden Fedme til sin Vægt;
 Men spøge? — nei, nei! til at spøge ere
 De for alvorlige. Du skulde see dem:
 Hvor blege, hvor spidsnæsfede de hvile,
 Saa tamtaalmødige, som spæde Lam!
 Man kan omvælte dem, og drage dem

Alenodier af Fingre, Bryst og Arm;
 De mærker Intet. Al Forsængligheden
 Er bleven hos de Levende deroppe.
 Den gaaer i Wttens Arv fra Slægt til Slægt,
 Som Adelssteen; den er udødelig! —
 Da jeg endnu var ung og uersfaren,
 Som du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
 Og troede paa de gamle Eventyr.
 Men Biisdom kommer med de sølvgraae Haar;
 Nu kan jeg tumle dem, afflæde dem,
 Og tænker ikke meer paa hvad jeg gjør,
 End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snækol.

Det er en Synd,
 At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
 Som leve, kunde have godt af. Hvad
 Skal Guld det vel i Jorden?

Flein.

Guld det kommer
 Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
 Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snækol.

Saa brugte
 Man Sølv, og var ei det, saa Jern og Kobber,
 Og mangled det, saa Strandens Muslingskaller.
 Ei Menneket kan reent undvære Penge.

Flein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr;
 Fordi han vil undvære Billigheden.

Hvis Alle deelte broderligt, saa fik
 Hver nok; men just fordi Hver vil bedrage
 De Andre først, bedrager han sig selv:
 Gjør sig til Træl, tillægger dumt et Malm
 En indbildt Bærd, og før han veed deraf,
 Gaaer han i Alaget af Indbildningen.

Snækol.

Saa er det, og saa vil det stedse blive.
 Da jeg var ung, da grubled jeg, som du;
 Men siden fandt jeg, Mennesket bør handle,
 Og tude som en Hund blandt andre Hunde.

Flein.

Saa gjør jo Mennesket sig selv til Hund.

Snækol.

Den er en Gæf, som troer at bedre Verden.

Flein.

Men hvad er den da, som gjør Verden værre?

Snækol.

Den kan ei blive værre, end den er.

Flein.

I Fald Enhver kun handled, som han burde,
 Saa blev det Hele godt.

Snækol.

Hvor, troer du, kommer

Den Enighed vel fra?

Flein.

Behøves ei!

Dyd skal dog ei aftales først paa Thinge?
 Hver lyde Stemmen i sit eget Bryst;

Hver feie troligt for sin egen Dør,
 Og bedre sig, før han vil bedre Andre! —
 Det tykkes skændigt mig at aabne Høien,
 Forstyrre den høitidelige Fred.

Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
 Nu for Alfaders Høistol? Græsfeligt,
 Naar Egennytten trænger selv i Graven,
 Og roder, som en Ulv, imellem Liig!
 Du er min Fader, jeg har adlydt dig;
 Men nu, min Tanke modnes, da jeg seer,
 At du mig styrter i Fordærvelsen,
 Saa slider jeg mig løs fra dine Baand
 Med sønderrevet Hierte, vælger mig
 En ærlig Næringsvei hos fromme Bønder,
 Og agter ikke før dig for min Fader,
 Før du dig agter selv, som Menneske!

Han gaaer.

Enækol alene.

Gaa du din egen skæve Gang, min Dreng!
 Det er paa Tiden, at du sætter Foden
 Nu under eget Bord. — Han vrager Guldet?
 Belan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
 Den fiære Ungdom, hvor den troer sig flog!
 Vel! seil du kun din egen Sø, og naar
 Du har afløbet dine Viisdomshorn,
 Og rystet Dyden smukt af Ormet, kom
 Du da til mig igien; saa skal du finde
 I mig den samme Fader, som jeg var.

Nu har jeg aabuet Graven; nu vil jeg
 Slaae Id, og tænde Lygten.

Han tager sit Thyrtøi frem, slaaer Ild, og tænder Lyset i Lygten, som han sætter paa Jorden. Asmund kommer bleg og lang ud af Hulen; i det Gubben vender sig, og bliver ham vaer, raaber han:

Thor staae mig bi! det er den Dødes Aand.

Han flyer.

Asmund forundret.

Hvi flygter du, min ædle Redningsmand? —
Hvor er jeg?

Alfred og Kerek springe frem.

Kerek.

Ben!

Alfred.

I dine Brødres Arme.

Asmund.

Hvem er I?

Alfred.

Kiender du din Broder ei?

Asmund.

Hvor er den Døde? — See dig om! — Jeg tør
Ei vende mig. — Forsølger han mig ei?

Alfred.

Frelst staaer du nu i Freias lyse Lust.

Asmund stirrer.

I Freias lyse Lust? Hvor er den da?

Angst.

Al, nei! det er endnu den mørke Hvælving,
Jeg staaer endnu i Hulen.

Alfred.

Det er tykt,

Men Skyerne fordeles. Seer du Stiernen,
Som funkler hist bag Risten?

Asmund

folder sine Hænder glad imod den.

Åh, der er den!

Der er den atter.

Keref.

Sat dig, Asmund! Tal,

Hvorledes er det gaaet?

Asmund.

Er jeg fri?

Siig mig oprigtig: er jeg frelst?

Alfred.

Du er det.

Asmund.

Nei, nei! hun holder mig.

Keref.

Han stirrer vildt.

Asmund.

Efterat han nogle Dieblis har stirret ned til Jorden, brøder han ud:

Glendige, som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Qual at møde;
Som vrister dig fra deilig Brud,
Og løber bleg i Skoven ud
I Graven til den Døde!

Ghemmelighedsfuld til Alfred og Keref.

See! da jeg sad den første Nat
I Hulen, hvor hans Liig var sat,
Jeg sølte mig saa ene;
Jeg drak mit Vand, jeg aad mit Brød,
Og tænkte paa min Ragnhilds Nød,
Og støtted mig til Stene.

Men da den kom, den næste Nat,
 Begyndte det at spørge brat:
 Af Kisten Laaget springer;
 Af Jorden sig en Dødning skød,
 Rev af min Mund det sidste Brød
 Med blege Knokkelfinger.

Dg Dødninggraden, tredie Nat —
 Da havde Modet mig forladt —
 Fælt stirred mig i Møde,
 Tog af sit lange Hoftebeen,
 Dg slog mig ned mod Gravens Steen,
 Saa stærkt jeg maatte bløde.

Glendige! — han skreg med Gru —
 Fordømte Eder sværger du,
 For atter mig at myrde?
 Forlad min haarde Leieblof!
 Jeg stormet har i Livet nok,
 Dit Selskab er mig Byrde.

Før du forlader Dødens Bo,
 Jeg finder ei i Graven Ro;
 Min Siæl er stedt i Fare.
 Min Dommer staaer ved Gravens Rand;
 Jeg var en grusom Vikingsmand,
 Har meget at forsvare.

Saa sang med Angst den Dødes Aand,
 Dg peged med sin Knokkelhaand

Til Døren af mit Gjemme.
Men selv jeg havde Lyset slukt,
Og selv jeg havde Veien lukt;
Nu hørtes ei min Stemme.

Afsindige, som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Qual at møde!
Forsærdet nu du ene staaer;
Nu reiser sig af Skræk dit Haar
I Graven hos den Døde.

Ved at sige dette med megen Anstrengelse, føler han sig saamat, at han svimler; de gribe ham, og sætte ham paa en Steen uden for Hulen.

Alfred.

Han er afmægtig.

Heret.

Det er heel naturligt;

En saadan Hændelse kan vel udtømme
De største Kræfter. Men sat Mod, min Ven!
Seer du paa Himlen hist de tykke Skyer
Fordele sig, og Maanen skinne klar?
Den straaler ned paa Asmund. Asa-Baldur
Har vendt hans Qual til Fryd. Hvad større Held
Vel kunde times ham i denne Nød?
En ussel Røvers Pengegierrighed
Ham aabner Graven end i rette Tid,
Før Hulens Skræk, før Asmagt dræber ham.
Men det var ikke nok: den gode Baldur,
Som frygted, Asmund muligt kunde falde
Til sine gamle Skrupler om sin Ed,

Glaaer ham med venlig Banvid.
 Nu troer han, han har været trende Nætter
 I Graven, at den Døde selv har løst
 Ham fra sit Løfte, truet ham dertil,
 Som en Herold fra Odin og fra Nornen.
 Siig, kunde Lidenstaben taget vel
 En bedre Bending?

Alfred.

Alf, men Banvid, Kerek!
 Er altid Banvid dog. Kan den, som raser,
 Vel være lykkelig?

Kerek.

Hvo raser ei?

Viis mig en Mand, aldeles uden Daarskab!
 Den Gierrige kun stirrer paa sit Guld,
 Uergierrigheden paa sit blanke Skjold.
 Den fiælnes Bellyst fæster drukne Blik
 Paa hvert et Rosenansigt. Dovenstaben
 Er ømt forelsket i sin Bænk bag Dvnen.
 Den digre Graadser tænker sig hos Odin
 Det harske Glesk som største Salighed;
 Og Drukkenbolten kan ei see et Horn
 I Drens Pande, før han ønsker det
 Afbrudt og fyldt med Mundgodt. Salig Asmund,
 Hvis denne Banvid bliver hans eneste!
 Og hvem, hvem har da sagt just, det er Banvid?
 Har du seet, at han intet Gienfærd saae?

Alfred.

Han rører sig.

Kerek.

Lad først ham hvile lidet,

Dg samle Kræfter! Men saasnart han atter
 Har sin Besindighed, da bringe vi
 Ham hjem. Vel er det silde; men jeg tænker,
 Vi samle let sex, otte gode Venner
 I Gunborgs Hytte. Han maa muntres op,
 Gi overlades strax til eensom Grublen.
 Hent du Fioler, Lurer, Piber, Trommer;
 Skaf Mad og Drikke, Gæster, Spillemænd!
 Endnu i Nat maae vi ved fyldte Bægre
 Hans Bryllup feire, som det var bestemt.

Alfred.

Det er ei vanskeligt; thi Alt til Gildet
 Har gamle Gunborg tilberedt i Dag.
 I Hytten træffe vist vi Granderne,
 Som trøste Bruden. Intet mangler, uden
 Brudgommen selv.

Reref.

Ham bringe vi.

Asmund springer op.

Hvor er hun?

Hvor er min Ragnhild?

Reref.

I sin Hytte, Ven!

Der venter hun dig Brud med Blomsterfrandsen.

Asmund.

Jeg sønderrev den.

Reref.

Den er heel igjen.

Asmund.

Hels Brudgom var jeg nys.

Ref.

Men Ragnhilds først;
Og Ragnhild altsaa har den første Ret.
Kom nu! Frisk Mod! Her, seer du, Spøgelseset
Vil ikke have dig; saa følg du os!
Lad Graven være Grav! Den mørke Nat
Blev klar, og byder dig sin bedste Skat.

De gaae.

Dybt inde i Skoven ved en afsides Hule.

Faste. Ref.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Ref.

Jeg veed ikke, hvordan det er, men mig synes, jeg er
mere tvungen nu, end da jeg var Træl. Da gøs jeg kun
for mit Herskab; nu gyser jeg for hvert Løv, der rører sig.

Faste.

Bær ikke bange! Her kan vi ikke blive opdagede.

Ref.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve
af? Hvad skal vi klæde os med? Hvor skal vi sove, og
hvor skal vi vaage, uden at blive opdagede?

Faste.

Taalmodighed!

Ref.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Trak jeg dig ved Haarene? Er du feig nok til strax
at forsvare, saa gaa tilbage! Ryk Riset, beed om Naade;

og du kan maaskee endnu slippe for at blive henrettet, kan endnu komme til at sove i Afledningen, og dele de Knokler med Hunden, som falder af dit Herskabs Bord.

Ref.

Noget er bedre, end Intet. Her er slet intet Bord, som der kan falde Noget af.

Faste.

Skam dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr skal beskæmme dig, have mere Hierte i Livet og en stærkere Frihedsfølelse?

Ref.

Det troer jeg! Naar jeg var et umælende Dyr! Men nu er jeg desværre kun et mælende Menneske; og da Mælet er det Gnefte, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hierte.

Faste.

See engang Drnen; kan den nære sig i Skoven og paa Klipper, saa kan vi med.

Ref.

Du er dog ikke gal, og sammenligner dig med en Drn? Har du Næb, som en Drn? har du Kløer, har du Binger?

Faste.

See Ulven! Bjørnen!

Ref.

Uf, Ulven og Bjørnen ere fornemme Herskaber mod os. De svøbe sig storagtigt i deres Ulveskind's og Bjørneskind's Pelse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de Fleste, de møde. Ds gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage et af de mindre Dyr; som nu — Grævlingen!

Ref.

Nu, det stakkels Bæst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det hjælper ikke, den bider i Benene; de tage Kul i Støvlerne, for at bilde den ind, at Benene knase, og inden den veed et Ord deraf — Pas, der ligger den! — Nei, du maa endnu dybere ned: Sammenlign os med Rotten, Mussen! Og ikke det engang; thi de ere langt hurtigere til Beens, end vi, have skarpere Tænder og godt Vinterfoerværk.

Faste.

Regner du det da for Intet, at du er et Menneske?

Ref.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev du da ikke hjemme?

Ref.

Fordi jeg var et Menneske; fordi det ligger i Menneskets Natur, at lade sig forføre, og aldrig at nøies med hvad han har. Jeg var misfornøiet med Lidet — nu har jeg Intet; Afstehoben ved Skorstenen var mig for ringe — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skosten for flegget — nu har jeg Olden; Klæderne for grove — og det er sandt, om føie Tid vil mine Klæder blive saa fine, som Spindevæv, og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle, som fælder.

Faste.

Regner du da disse findrige Betragtninger for Intet?

Ref.

Hadde jeg havt en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Herskab. Hunden er sin Herre tro, det kunde jeg

lært af ham; og han har det dog ikke meget bedre, end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr; den sælger sin Frihed for Fordelens og Magelighedens Skyld, og er saa uselvstændig, at den tidt ei engang kan overleve sin Bøddel, men dør af Længsel paa hans Grav.

Ref.

Holder du Troskab for en Last?

Faste.

Troskab maa være giensindig; naar har du hørt, at Herren er død paa Hundens Grav?

Ref.

Er da Herren og Hunden lige gode? Er der ikke Forskiel? Staaer ikke Guderne over Menneskene, Menneskene over Dyrene?

Faste.

Og Dyrene over Trællene. Jo, ganske rigtig. Mangen Herre elsker ogsaa sin Hest meer, end sin Tienestekarl, og holder den bedre. Nei, skulde jeg tage mig et Dyr til Mønster, saa skulde det være Ratten. Det er et høihiertet Ræ. Det gjør sig ikke til Slave; det er ikke at lide paa. Den beholder sit stolte Blik, sit vilde Sving. Sine Klør kan den trække ind og ud, efter Omstændighederne; den kan spinde, og den kan reise Børster, og den snoer sig kun op ad sin Herres Been, naar den vil have Noget.

Ref.

Og dette lumske, troløse Dyr sætter du over den ærlige, nyttige Hund?

Faste.

Er Ratten ikke nyttig? Ddelægger den ikke Muus?

Nef.

Jo, derfor elsker jeg den ogsaa, som Rotteskud.

Snækol

kommer, uden at mærke de Andre.

Nei, nei, jeg vil ei søge længer nu
Mit Held i Gravene. Jeg mærker dog,
At der er Noget i. De Spøgelses
Er ei aldeles at foragte. Jeg
Vil aldrig være ærlig, hvis jeg ikke
Har seet et Spøgelse! Der kommer jeg
Ei meer; de Døde skal faae Fred for mig.
Nu maa jeg røbe fra de Levende.

Faste.

Ha, hvem er det?

Nef.

Et Sendebud maaskee,
Som søger os.

Faste.

Det lad ham! Vi er to.

Nef.

Ja, hvad er To mod Een?

Faste.

Een meer.

Nef.

Een meer?

Det er kun lidt.

Faste.

Vel sandt, naar du er med.

Snækol

bestandig i sine egne Tanker.

Jeg søge maa en anden Næringsvei.

Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!
 Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Evende!
 Riobmand? ja, jeg har Bind, men intet Skib.
 Træl? det maa Hunden være.

Faste til Ref.

Seer du vel,
 Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
 Og, hvis jeg feiler ei, det samme Forsæt.

Snækol grundende.

Hvad er tilbage?

Faste

træder frem.

Hvad der er tilbage
 For den, som Intet har? Nu, gode Ven!
 At tage, hvad de Andre har for meget.

Snækol.

Ha, hvem er du?

Faste.

Jeg? Ingenting, som du.

Snækol.

J kiende mig?

Faste.

Vi gjorde dit Bekiendtskab
 Nu nylig. Du har samme Hu, som vi,
 Og, hvis det tykkes dig, her er min Haand!
 Du er en gammel Knark, men du er stærk,
 Og har Erfarenheden, som det lader;
 Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
 Og Kræfter har jeg fleer, end jeg behøver.

Snækol.

peger paa Ref.

Og han?

Faste.

Han hedder Ref. Der har du Alt,
Hvad der er mærkeligt om ham.

Snækol.

Det var

En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt, uærligt Skind! Ham kan vi bruge
Kun til at fuge Maden os i Hulen.

Ref.

Naar der er Noget først at fuge af.

Snækol.

Forstaaer jeg dig?

Faste.

Den tykke Bøgeskov

Indhyller os, som Reden skjuler Fuglen.
Her gaaer en Bei forbi, hvor rædde Kjøbmænd,
Som reiser op fra Slesvig, for at handle
I Viborg, Thiodi, altid maae forbi —

Snækol.

Men har du Baaben?

Faste.

Hjst i Hulen giemmer
Jeg tvende Buer og to rustne Sværd.

Snækol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste til Ref.

Glaa over!

Ref.

Skal

Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første

Du nøies med at være Skaffer. Viser

Du større Mod herefter, blier du meer.

Snækol.

Saaledes er vi nu da vel forsynet.

Saa lad os undersøge Hulen der!

Faste.

Det mørke Hul er vant til Rov og Bytte;

Jeg haaber, Byttet skal ei heller mangle.

Snækol.

Naar Meden først er færdig, vil vi angle.

De gaae.

Nden for Gubborgs Hæus.

Man horer af og til Bryllupsmusik.

flein

med et Hakkebræt paa Ryggen, og en Stav i sin Haand.

Jeg føler mig forfrisket, let og munter,

Som om jeg havde badet mig i Søen.

Jeg kastet har min Ham, er Drm ei meer,

Men Sommerfugl med brogetlette Vinger.

Vel sandt, min Fader — Bort med denne Tanke!

Jeg har ei Faer, min Moder døde fra mig.

Jeg staaer alene, som en Piiil ved Beien,

Men hæver dog, som Pilen, grøn min Green

Fra runfne Bul, saa trøstet, huul den er.
 Nu vil jeg spille, synge for mit Brød.
 En Spillemand, det er en nyttig Mand;
 Han letter Sorgen, naar den trykker Hiertet,
 Forstærker atter Glæden, naar den mattes.
 Han er en Alf, hvis Tryllefloite tvinger
 Den muntre Ungdom til at dandse. Gubben
 Sig føler yngre paa sin Bænk bag Ovnen,
 Naar Spillemanden synger Ræmpeviser.
 Det træffer sig jo heldigt, her er Bryllup;
 Her maa jeg ind.

Banker.

En Træl kommer ud.

Hvem der?

Flein.

En Spillemand.

Trællen.

Vi har alt nok. Hvad kan du spille paa?

Flein.

Paa Hafflebræt.

Trællen.

Ja, der vil mere til!

Derinde stoe de med Bækner, Trommer
 Og Fløiter, Lurer. Kom du med din Vire,
 Du hørtas ikke meer, end Bonden høres
 Ved Carpen, naar den bruser.

Flein.

Jeg kan synge

Ret smukke Viser.

Trællen.

Kan du synge Viser?

Det er en anden Sag, saa kom kun ind!
 Vi trænge til Alt, hvad der kan fornøie,
 For ret at muntre Bruden med sin Brudgom.
 Nys har man viet dem. Thors Dffergode
 Har signet dem, saa silde som det var.
 Han pleier ei at være nær saa villig;
 Men da han havde hørt, at Spøgelse
 Befalte det, saa gif han strax at hente
 Sin Hammer. Han har megen Urefrygt
 For Spøgelse. — Nu kom, og syng din Vise,
 Saa skal du dele Bryllupsfestens Glæde.

Glein.

Skienk du kun rask i Bægret, jeg vil quæde.

De gaae.

Bryllupsstuen.

Asmund sidder ved Bordenden med sin Brud. Gunborg,
 Alfred, Kerek og endeel Bønder og Bønderqvinder Par
 og Par. I Baggrunden lystig Musik.

Gunborg til Kerek.

Mig tyffes, Bruden sidder saa alvorlig;
 Og Brudgommen er heller ikke munter.

Kerek.

Det kan man ikke regne; han har staaet
 Saa meget ud i Dag.

Asmund staaer op.

Et Dieblif!

Tillader — lader eder ei forstyrre.

Han gaaer hen i Forgrunden, og seer hen paa Selskabet.

Er dette virkelig mit Bryllupsgilde?
Det tykkes mig utroligt.

Ragnhild

kommer hen til ham.

Kære Brudgom!

Asmund.

Giv mig et Kys! — Nu est du jo min Viv?

Ragnhild.

Jeg er din Hustru.

Asmund urolig.

Gid nu Giesterne

Snart vilde gaae!

Ragnhild.

Glem ikke, du er Bert!

Den gamle Gunborg kommer.

Asmund.

Der er vor Moder.

Ragnhild

omfavner hende.

O, den elskte Moder!

Gunborg.

Nu, kære Børn? Siig, hvad smaasnaffer I?
Har Asmund oplagt Raad imod mig Staffel,
Og vil han alt berøve mig mit Barn?

Ragnhild.

Han lovet har at være snild. Kom nu,
Og sæt dig smukt igien!

Trællen kommer.

Her er en Dreng,

Som beder, han maa stedes ind til Gildet;
Han siger, han kan synge smukke Viser.

Asmund.

Vel! lad ham komme.

Flein træder ind.

Asmund.

Men en lystig Vise!

Ret lystig, hører du?

Flein.

Vel, gode Herre!

Han slaaer sit Hæftebræt, og svinger:

Nu, fædre Venner, Broder og Søster!

Ølhornet straalet, Møden forlyster,

Hver i sin nye Kofte

Stolt strunker udi Kofte.

Skæggede Bragi Harpen skal hente,

Ei paa Idunna længe vi vente,

Hun sine Væbler viser

For Guder og for Diser.

Alle Gudinder gæste vor D,

Gefion kun ei, den evige Mø.

Alfer gyde Mælk paa Grøden,

Medens Guttung skænker Møden.

::: Nu stiger ogsaa ned til vort Bord

Freir med sin Galt, og med sin Hammer Thor;

Men blandt alle Gæster

Freia Baandet fæster,

Som hun selv af Blomster snoer. :::

Gæsterne gientage den sidste Deel af Visen, og Spillemandene spille.

Asmund.

Den Sang er god. Den har dog flere Riim?

Flein.

Forstaaer sig; alle gode Gang' er tre!

Synger:

Seer J, hvor Rokken straaler derude?
 Giennem den tynde Fiskeskindsrude
 Kan J ei Stiernen kiende,
 Mellem Lysene, som brænde;
 Men gaaer J ud i Lunden at spøge,
 Vil J paa Himlen længe den ei søge:
 Herlig den staaer og funkler,
 Alle Stierner den fordunkler.
 Kan J den over Bøgestoven see?
 Hvidt skinne Prikker, tre Gange tre;
 Trindt om Rokken er et Bælte,
 Dermed bindes alle Helte.
 ∴ Der spinder Freia Kærligheds Traad,
 Gid hun den aldrig væde med Graad!
 Gid den aldrig briste!
 Gid J aldrig miste
 Gode Bør paa Livets Baad! ∴

Usmund.

Det Dnske var vel Miøden værd. Skienk i,
 Du dovne Træl! skienk Skialdens Bæger fuldt.
 Seer du da ikke, det er tømt? Skienk i!

Flein.

Medens nu Brud, mens Brudgom fornoiet
 Suffer af Hiertet, stirrer med Diet,
 Blikket paa Jorden fæster,
 Glemmer Mad, og glemmer Gæster:
 Ville vi andre Miødhornet tømme,
 Suttung og Bragi høiligen berømme;

Elskov os glæder ikke,
 Vi maae glædes ved at drifke.
 Udrulig Giest kun rider paa Føl;
 Sleipner med Binger brunn er, som Ol;
 Han har otte Been, kan trave
 Over Fjeld og over Grave.
 ∴ Hver kan ei søge Blomster i Korn;
 Vel, saa lad os tomme sølvringet Horn!
 Hver, som var indbuden,
 Dufte Mand og Bruden
 Livets Roser uden Torn! ∴

Man drikker Brudeparrets Skaal.

Asmund.

Jeg takker eder. „Roser uden Torn“?
 I ønske mig en Uting; men jeg takker.
 Jeg skatter, skønner paa den gode Mening.

Keref

staaer op, og drager Asmund tilside.

Den værste Torn er menneskelig Grille.
 Min Ven! du skønner ikke paa din Lykke.

Asmund.

Hvad fattes dig?

Keref.

Den Skat, som du besidder.

Asmund.

En deilig Brud?

Keref.

I Fald jeg vilde synge
 Om Torn, som tabte Rosen — Dog, velan!
 Jeg ønsker dig al Fryd. Og nu Farvel!
 Vi sees vel ei saasnart igien.

Asmund.

Hvorfor?

Keref.

Jeg gaaer paa Eventyr til fremmed Land.

Asmund.

Bliv nogle Dage, Keref! før du reiser.

Jeg føler mig saa selsomt stemt. Jeg ønskede,

Der ikke saa var skyndet paa min Fæst.

Mit Bryst, saa nylig spændt af Hulens Skræk,

Kan ikke fatte Glæden.

Keref.

Det er let,

At vænne Hjertet til en god Forandring.

Asmund.

Jeg maa i Luften ud. Her er for kvalmt;

Den lille Stue med den store Brimmel,

Gjør Aandedrættet tungt, liig Gravens Hule.

San gaaer ud.

Ragnhild

staaer op, og vil følge ham.

Min Asmund!

Keref

standser hende med Beskedenhed.

Und mig dette Dieblif!

Nu, Ragnhild! seer du mig — for sidste Gang.

Ragnhild

trykker hans Haand.

Af, Keref! ædle Keref!

Keref.

Vil du glæde

Mit Hjerte?

Ragnhild.

Hvis jeg kan det.

Herref.

Det er let.

Giv mig den Rosenknop der paa dit Bryst!

Ragnhild

tager den af, og rækker ham den.

Herref

kysjer den, og gemmer den paa sit Bryst.

Og nu — Farvel for evig!

Gaaer hen til Selskabet.

Gode Venner!

Jeg tænker, det er Tid at følge Bruden
Med Blus fra Brudehuset til sit Hiem.

En Dreng kommer ind, og hvisker Ragnhild nogle Ord hemmeligt i Øret. Hun gaaer hurtig ud med ham.

Herref.

Ha, hvad er dette?

Alfred.

Ragnhild!

Gunborg.

Gik hun ud?

Herref

fatter sig, og sætter sig hos de Andre.

Hun kommer strax.

Til Trællen.

Lad Hørnet gaae omkring!

Endnu en Skaal for Freier og for Frugten!

Nu, slaa dit Haffebræt! Hvi tier du?

Du Sanger! kan du ingen flere Viser?

Affides.

Jeg aner intet Godt. Jeg frygter for,
At vi har gjort vor Regning uden Bert.

Musik; Skuepladsen forandres.

Aden for Brudehuset.

Ragnhild. Asmund. Drengen.

Ragnhild.

Hvor fører du mig hen?

Drengen.

Her er min Herre.

Asmund streng.

Her! Kom til mig!

Ragnhild.

Hvad fattes dig, min Brudgom?

Dit Dødie ruller vildt, du stirrer bleg —

Asmund.

Som Dødningen i Graven?

Frygtelig.

Dødningen

Har atter været her.

Ragnhild affides.

Hans Hjerne fyldest

Med dette græsselige Drømmebillede.

Hvad skal jeg handle? Åbenbare ham

Den rette Sammenhæng, er mere farligt.

Asmund.

Tilgiv mig, at jeg falder dig fra Sværmen

I denne Gensomhed!

Ragnhild.

O, hellige Freia!

Hvad grubler du? Hvad fattes dig, min Husbond?

Asmund.

Slet Intet; nu er Skaalen fyldt til Randen. —

Ei sandt, min Hustru: du var overtydet

Om Spøgelsset, som jeg? Du troede sikkert,

Det havde løst mig fra min Ed, mit Løfte?

Ragnhild.

Lad Spøgelsset nu være Spøgelse,

Og vend dig til de Levende paa Jorden!

Asmund.

Jeg siger dig: det har igien besøgt mig.

Ragnhild.

Saa er en Svartalf det fra Helvede,

Som gjør dig vild. O, vend dit Sind til Baldur,

Og agt ei denne Surturs Koglen meer!

Asmund.

Min Hustru! vender du dit Sind til Baldur?

Ragnhild.

Ja, ved den evige Kiærlighed!

Asmund.

Men Baldur

Er sanddru, har jeg hørt.

Ragnhild.

Og troer du da

Din Ragnhild falsk?

Asmund.

O nei, just ikke det;

Men aabenhjertig, som et Barn paa ti Aar,

Est du dog heller ei.

Ragnhild.
Hvad mener du?

Asmund.
Og om din Husbond grunder Livets Held
Paa Meened — naar han gjør dig lykkelig —
Det er dig ogsaa nok.

Ragnhild.
O, evige Guder!
Du elsker mig ei meer.

Asmund
med mørk Brede.
Jeg elsker dig?
Troløse! har du ikke loiet for mig?

Ragnhild.
O, nu er Alting tabt! Nu brist, mit Hjerte!

Asmund.
Tal, Dreng! kom hid! tal! — Nu, vær ikke bange!
Jeg gjør dig Intet. Tal! hvem sendte dig?
Hvad skulde hemmeligt du sige Bruden?

Drengen.
De Trælle, som blev sendt til Gravens Hule,
Har bedet mig at sige dig, Fru Ragnhild:
Du kunde være rolig; hvad du troede
Om Thiodolf, det er ganske vist. Han har
Ei været rigtig død, er vaagnet kun
Paa Baaren af sin Dvale. Tydeligt
Man seer, hvor han har blodt langs hen i Hulen.
Og han er falden pludselig til Jorden;
Man fandt ham dybt i Krogen, sammenknugt
Af Dødens Krampetræk, med Haand paa Brystet.

Asmund

efter en kort Tausshed, med et giennemborende Blik.

Hvad siger du om denne Efterretning?

Ragnhild.

O, evige Norner!

Asmund.

„Hvad du troede altsaa

Om Thiodolf, det er ganske vist.“ Undskyld

Den stakkels Dreng, at han forraader dig!

Men Evendene, som skulde lukke Hulen,

(Fortæller han), har faaet Lys derind.

De drikke, svire ved mit lille Steenbord,

Og agte Spøgelse ei meer, end du.

Vor Bryllupsfest har gjort dem lystige,

De feire det som Mænd blandt Gravens Rædsler;

Og da de selv ei havde Lyst at gaae

Og at forlade dette gode Gilde,

Saa sendte de — De? O, I evige Norner!

Jeg kiender eders Alf i dette Barn.

Ragnhild.

Jeg Ulyksalige!

Asmund

med en fæl Stirren og en stigende vild Fortvivlelse.

Jeg seer det nok:

De har lagt an derpaa, at qvæle mig

Med lange Qvaler. Som paa Pinebænken

Jeg strækkes Led for Led; og naar min Siæl

Er rede til at slide sig fra Kroppen

Med sidste Spræt, da løsnes jeg igien,

For at de ret i lange, søde Drag

Kan nyde denne Belyst. Da, da giæffe

De mig med Haabets Drømmebilled, vise
 Mig Livets bedste Glæde ganske nær;
 Men just som jeg vil sætte Bægeret
 For Læberne, blier Møden bitter Galde. —
 Og eder, grumme Væsner! skal jeg elske?
 Tilbede? J, som spille Bold med Støvet,
 Og agter ei dets salte Taarer meer,
 End Biørnen Foraarsregnen, naar den støver!
 Ha, der er ingen Guder! — Utgardlofe
 I Jothunheim, han er en Gud; ham binder
 Ei Mørkets Lænker, han er ene mægtig.
 Den hele Skabning er en evig Giering,
 Hver Skikkelse kun øiebliklig Giøglen,
 Som kommer, og forsvinder. Døden spirer
 I Kiærnen alt. I Barnets første Bæxt
 Bestemmes det til Gravens Modenhed.
 Blomsten er Drmens, Frugten Dyrets Føde,
 Og Dyret vort, og vi er Drmens atter.
 Det sunde Liv frembringer Levevrímlen,
 Og Brímlen atter Synd og Pest og Krig.
 Vel! lad os gribe da med kraftig Haand
 Tilíntetgiørelsens uhyre Hiul,
 Og snurre det omkring med lystigt Sving.
 Jeg vil ei, som en Daare, længer staae
 Og være Skíven med den sorte Plet,
 Som Pílen træffer: jeg er selv en Piil.
 Nu kíender jeg først min Bestemmelse;
 Det brast fra Synet, som en Taageflud.
 De drukne Trælle klinker høit min Skaal
 I Gravens Bryllupshule? Vel, Fru Hel!

Drager sin Glavind.

Du har indviet dette skarpe Sværd,
 Og jeg skal fegte for dig, som din Kæmpe.

Han styrter ud.

Ragnhild

paa Knæ, med foldede Hænder.

O Naade, Naade, Naade, evige Afer!
 Tilgiver den Fortvivlede, som raser.

Femte Handling.

Skou. Morgen.

Asmund

med et Ulveskind over sin Skulder, Bue og Pilefogger paa Ryggen, Kolv i Haand, blottet Hoved.

Nu aander let mit Bryst. Jo tyffere
 Jeg Skoven seer; jo flere stærke Stammer
 Der knudre sig, og flette Green i Green;
 Jo flere Floder der maa vades over;
 Jo flere Torne der maa giennembrydes:
 Des lettere mig tyffes denne Gang. —
 Jeg hader Landeveien, hvert et Præg
 Af magelige Glader; thi jeg seer
 Kun steds deri vanmægtige Forsøg
 Paa det, som ei er Livets Hensigt: Fred.
 Den Stærke vinder, og har stedse Ret.
 Hvo der vil lære mig en bedre Viisdom,
 Hans floge Pande skal min tunge Kolv
 Bestride med saa haandfast et Beviis,
 At han skal aldrig spille Tiden meer
 Paa taabelig Spidsfindighed. Nu tyffes

Jeg mig en Drot i dette grønne Rige.
 Selv har jeg Raaben hængt mig om min Skulder.
 Den dufter ramt, thi ingen Garvers Haand
 Har valket den; selv har jeg flaaet den af
 Ulvindens Ryg. Og dette Kongespiir
 Har Sværdet vristet af en Egerod.
 Syng, syng mig nu en Sang, du skarpe Storm,
 Som kruser Bækken, bøier Egens Top,
 Og tvinger det udskaarne Helteblad
 Til ned at ryste sine ferske Taarer!
 Mig skal du ikke bøie.

Han sætter sig paa en Stub.

Ragnhild kommer.
 Gode Guder!

Jeg takker eder, jeg har fundet ham.

Usmund.

Hvad vil du? Hvem er du?

Ragnhild.

Min elskte Ven!

Din Ragnhild. Kiender du din Ragnhild ei?

Usmund.

Vist kiender jeg dig: du er af det Bildt,
 Som har for Skif at gjøre Bildtet tamt.
 Man siger: Ræven er et listigt Dyr;
 Har Ræven ingen Hustru?

Ragnhild.

Kiære Usmund!

Usmund.

Jeg spørger, svar: har Ræven ingen Hustru?

Ragnhild.

Selv Dyret føler Kiærlighed.

Asmund.

Dg lader

Sig daare? Nu, saa er da ogsaa Dyret

Saa dumt og taabeligt, som Mennesket.

Hvi lade vi os lokke til at hielpe

Banmægtige Guder? Hvi forplante vi

En Art, som kun er skabt til Had og Synd?

Jeg siger dig det: hvis den svage Mand

Ei leflede med Qvinden — ha, da standsed

Det hele Værk, da vared Askursætten

Endnu høit femti eller sexti Aar.

Men vi er Børn, og med en ussel Lyst

Bedaare de os til at trælle fort

I deres Nag, og til at lægge Kiærnen

Til fierne Tiders end uhorte Qval.

Men jeg er ingen Gicæf. Forlad mig, Qvinde!

Ragnhild.

O, Freia! Du forskyder mig? Jeg Arme!

Asmund.

Arm est du. Stol ei paa din Ungdoms Baar,

Thi den er Blændværk. Om en søie Tid

Befugter ei det Band dit Die meer,

Som gjør det flart og funklede; da stirrer

Den matte Lindse som et rynket Horn.

Snart synker denne fulde Barm, som Skum;

Dg hvad der lokte nys med Ungdomsfylde,

Bortskræmmer Diet med en gusten Hud.

Din milde Stemme ligner Rattergalens,

Men falde Perlerne dig først af Munden,

Da vil det hvisle giennem Gummerne,
 Som Blæst i Tornehæffen. Dette Haar,
 Hvoraf du spinder Elskovsnet, blier graat,
 Og før du veed et Ord deraf, er Jæsen
 Saa skaldet, som en Stub ved Juletid.
 Gaa! gaa din Bei, du skrøbelige Bærktøi,
 Som daarer Manddomskraften med din Larve!
 Jeg har min Rænke brudt, nu er jeg fri.

Han gaaer.

Ragnhild alene.

Jeg er hans Hustru, det er Qvindens Pligt,
 At dele Bee og Modgang med sin Husbond,
 Og jeg forlader ham i Nøden ei.
 Jeg veed det dog, at det er Kiærlighed
 Til mig, som gjør ham rasende, fortvivlet.
 Han staaer paa Bredden af en skummel Afgrund;
 Men jeg vil ikke svimle, jeg vil holde
 Ham fast ved Kiortelsfligen. Styrter han,
 Saa drager han den stakkels Ragnhild med,
 Og Baldur hist vil naadeligt tilgive.

Grunder.

Hans vilde Sind tillader ham ei meer
 At see en Qvinde, før han mindes strax
 Den Ulyksalighed, som knuste ham.
 Belan! jeg vil forvandle mig til Dreng.
 Min Siæl er ei afhængig af mit Kion;
 Den elsker ham. Et fromt Bedrag skal skaffe
 Mig Udgang til min Asmund. Jeg vil vogte
 Hans Fied, og gyde, hvis det lykkes mig,
 En Draabe Rindring i det knuste Hierte.

Hun gaaer.

Asmund

kommer tilbage.

Alt borte? Vel! Saa er den øde Kyst
 Befriet for en farlig Vikingsfarer.
 Hvem kommer der? Det er af mine Folk;
 Udsud af Otten, Røvere, som jeg,
 Med skumle Miner, med de brede Hatte
 Nedtrykt i Dinene. Velkommen, Børn!

Snækol, Faste og Nef komme bevæbnede.

Nef.

Thor staae mig bi! det er min døde Herre.

Faste.

Jeg vilde troe, det var Stærkodder selv
 Med Ulvehuden, eller Asa=Thor,
 Som gif at gieste Jetten i sin Afgrund,
 I Fald jeg ikke kiendte ham desbedre.
 Hielp, alle Alfer! hvilket Giogleri!

Snækol.

Det er det blege Gienfærd, som har skræmt mig
 Fra Heltegraven; hvis det ei er ham,
 Skal Miolnir knuse mig. Hvad vil han nu?

De Faste deres Baaben, for at flye.

Asmund

med frygtelig Stemme.

Staaer! eller, ved den evige Kraft, som virker
 I Egeroden og i Bjørnens Gener,
 Jeg slaaer jer flade, som et Havrebrød.
 Hvem er I? Er I Røvere, er I
 Ildgierningsmænd, og frygte? Er I galne?
 Hvad frygter I? Kan den, som slog en Jette,

Vel flye for Dvergen? Har J ikke dræbt
 Den hellige Samvittighedens Guddom
 I eders Bryst? og blegne for en Mand!
 Bekæmpe Guder, flye for Mennesker! —
 Nu, har jeg ikke Ret: det hele Liv
 Er en affindig Ruus, som bruser op
 I tusindfarvet Skum, og knuser sig
 Dybt under Tidens Møllehiul?

Snækol.

Han raser.

Asmund.

Jeg lever, altsaa raser jeg. Men du?
 Hvem er da du med dette snevre, stramme
 Forsigtighedens Ansigt? Ikke sandt:
 En Høne, der har flædt sig ud som Drn?
 En Snog, som gierne vilde være Lindorm,
 I Fald den havde Binger? — Og I Andre —
 Jeg skulde kiende jer; har I tilforn
 Ei været mine Trælle?

Faste.

Ganske rigtig.

Nef.

Jo, gode Herre! mens du levede.

Asmund.

En vittig Træl!

Med Beemod.

Ja, du har ganske Ret:

Nu er jeg død; mit bedre Jeg er dødt.
 Det lader vel, som Frugten var den samme;
 Men den er grødet, den har tabt sin Smag

J Nattefrost, og troer, den avler Kraft,
Fordi den gærer.

Faste.

Thor! det er vor Husbond.
Af, Herre! har J aabnet selv jer Grav?

Asmund.

Ja, jeg har Skranken sprængt, nu er jeg fri.

Faste.

Og hvad, hvad gjør J her i denne Dragt?

Asmund.

End du da? — Du har efterlignet mig,
Og sprængt dit Fængsel. Ikke sandt?

Faste.

Maaskee.

Asmund.

Nu vil du dele med de Rigere?

Faste.

J Fald de vil.

Asmund.

Og hvis de ikke ville,
Og trodsigt luffer Dret for din Grund,
Saa skal de tvinges med det rustne Spid,
Som du af Skræk for mig har slængt i Støvet.
Ei sandt? — Nu, tag det op igien! vær flink!
Frygt ei! Jeg lider dette holde Forsæt.
Jeg har det samme saa omtrent, som du;
Om ei af Egennytte — lige meget!
Vi gaac til samme Maal ad skilte Veie.

Faste.

Hvorledes, Herre? vil J være Røver?

Aasmund

med Følelse.

Jeg vil det ei, jeg er vel nødt dertil.
 Har jeg ei været det fra Barnsbeen alt?
 Først ved min Moders Bryst, som spæde Moer,
 Jeg suged hendes Sundhedsfast i mig;
 Derpaa jeg røved Baarens Blomst sin Ukyld,
 Skar ligegyldig med den skarpe Segl
 De gyldne Hoveder af Markens Ur.
 Jeg leged fiælent med de spæde Lam,
 Og flapped dem; og aad dem siden graadigt,
 Naar angst de havde bræget ud for Kniven.
 Min Piil har standset Fuglen i sin Flugt,
 Og giennemboret svage Fløitebryst.
 En fiærlig Moder paa de hvide Æg
 Har jeg med største Ligegyldighed —
 Hvor ofte — kyst fra Reden, Ægget knuust,
 Og druffet det for hendes Dine. — O,
 Jeg kunde sige jer Forbrydelser —
 Hvad Verden kalder saa . . . Nu er jeg flog,
 Og veed, at der er ingen. Vel, saa gaaer
 Jeg rolig hen ad min blodstænkte Bei.
 Her er mit Hiem. Jeg vil ei flemmes ind
 Af Huse meer, thi Huse ligne Grave.
 Jeg vil ei omgaaes de saa kaldte Bise,
 Thi det er enten Daarer, som bedrages,
 Hvad heller Skielmer, som bedrage Andre.
 Her er min Bane, her! Og vil I være
 Mit undergivne Folf — der er min Haand;
 Jeg fører eder an, som eders Høvding.

Snækol, Faste og Ref.

De række ham Alle Hænder.

Vi faare dig, og sværge Troskab dig.

Asmund

med vild Smerte.

O, Troskab! fiendne Dyd! saa har du taget
Dit Sæde nu imellem Røvere.

De gaae.

Et andet Sted i Skoven.

Rerek og Alfred møde hinanden i gule Læderkiortler,
med Staalplader paa Brystet, Bylster paa Ryggen, Hjelme
med lange Hestesvæve, Sværd ved Siden, og store Spyd
i Hænderne.

Rerek.

Vel mødt!

Alfred.

Her er jeg.

Rerek.

Er du færdig alt?

Alfred.

Mig holder Intet meer i hele Danmark.
Et fremmed Land er mig nu mere fiært,
Hvor der er ingen sørgelige Minder.
Jeg følger.

Rerek.

Vel! Til Longobarderne!

Man siger, at der samler sig en Flok
Bed Eliens Bredder; lad os ile did!
Hvad kan det nytte til at dvæle her?
Vi kan ei hjælpe dem; vi kan ei tæmme

Din Broders Raseri, og Ragnhild kan
kun Baldur trøste.

Alfred.

Vel, saa lad os gaae!

Kerek.

Min Gut! græd ei. Den sydlige Natur
Vil muntre dig og lette dig dit Hierte.
Vi ile til det skønne Romerland,
Og søger os et Hiem, hvor Freia skienker
En evig Mai.

Alfred.

Jeg frygter, jeg vil savne
Den danske Høst.

Kerek.

Der er en jevnlig Høst.

Der svømmer Nydelsen i Overflod;
Der blomstre Laurbær, Lilier, store Roser,
Citronen og det svale Græskar; der
Er Himlen blaa.

Alfred.

Men ikke Skoven grøn;

Thi Solen svier Græsset, har jeg hørt,
Som Østresaltet daglig her forfrisker.

Jeg frygter for, at jeg vil meget savne
Min Bøgeskov; og Rosen, Lilierne
Erstatter ei Violen og Rieærminden.

Kerek.

Vi bringe Norden med.

Alfred.

Du skienker mig
Dit Venskab, og det er den bedste Trøst.

Jeg følger dig taalmodig, hvor du vil.
 Bor Hytte har jeg luft, og Nøglen giemt
 For sidste Gang i Pilens hule Bul.
 Der kan min Broder finde den, i Fald
 Han finder selv Besindighedens Nøgle.

Keref.

Belan, afsted!

Alfred.

I dette skønne Mailand
 Er der vel ingen Vinter?

Keref.

Aldrig, Alfred!

Vi reise bort fra Kulden og fra Isen.

Alfred

med Taarer.

Saa blier jeg ingen flere Vintre gammel!
 Af, det er dog saa smukt ved Juletide,
 Naar Sneen falden er, og Bondens Glæde
 Har glattet Veien; naar de fiøre hjem
 I lange Rækker til de fjerne Hytter,
 Med Korn i Sæk, og spille lidt i Sporet,
 Og Spurven kommer hoppende ved Hesten,
 Og napper Eden med sit lille Næb.

Keref.

Hvis din Indbildning med saa megen Omhu
 Udsmykke vil hver ringe Glæde hist,
 Saa faaer du Glæder nok for den, du tabte.

Alfred.

Drag ud dit Sværd, afhug mig denne Green!

Keref

afhugger den med eet Hug.

Alfred.

Vel hugget! Der skal Kraft og Styrke til. —
Nu drej mig dette Træ til Episkee!

Kerek.

Det kan jeg ikke.

Alfred.

O, jeg beder dig!

Kerek.

Jeg har ei Dreierlad, og jeg forstaaer
Ei denne Kunst.

Alfred.

Hvorledes har du lært
At hugge da saa kraftigt? Jeg er vis paa,
At Dreieren ei havde gjort det efter.

Kerek.

Hug er mit Haandværk; dertil er jeg vant
Fra Barnsbeen.

Alfred

omfavner ham.

Altsaa er der Noget dog,
Hvortil man vænner sig fra Barnsbeen, Kerek? —
Kom nu!

Kerek roer.

Dreng, Dreng!

Alfred.

Nu lad os gaae!

Kerek.

Belan!

Alfred.

Farvel, du elskte Danmark! Skiebnen tvinger,

Jeg maa din Strand forlade,
Mod fremmed Egn udspile mine Vinger.

Kerek.

Din haarde Pandserplade
Mit unge Bryst skal dække;
Det danske Sværd skal Romerne forstrække.

Alfred.

Som Ebbe før og Aage,
Af stærke Floder tvungne,
Udbredte fiernt i Syden Nordens Bre —

Kerek.

Saa skal dit Navn vi bære.
Den høie Thor skal vaage
For sine Gotter, af hans Øt udsprungne.

Alfred.

Med talrigstærke Flokke
Mod Sydens Alper hvide
Vi vandre trøstigt. Hisset vil vi bygge.

Kerek.

Fra himmelhøie Blokke
Skal vi paa Skioldet glide,
Dg Laurbærfrandsen skal for Solen skygge.

Alfred.

Kong Didrik alt har Odoacer tvunget,
Dg mægtige Heruler
Han giennet har til deres Røverfuler.

Kerek.

Ham Skialden har besungenet.
Bed Hoffet i Verona
Lovprisen Skandinavien og Teutona.

Alfred

rækker Nerefs Haand.

Vi vil ham Trostak sværge,
Vi vil hans Bælde fremme,
Hans Bifald og hans Hæder vil vi søge.

Neref

lægger sin Haand i hans.

Og bag Italiens Bierge
Vi aldrig skal forglemme
Den elskte danske Strand med sine Bøge.
De gaae.

Farrige Sted i Skoven.

Asmund sidder i dybe Tanker. Nef staaer for ham.

Asmund sagtnodig.

Hvor er de Andre?

Nef.

De er gaaet ud
At røve, Herre! efter din Befaling.

Asmund

flaaer Dinene op paa ham.

Har jeg befalet det?

Nef.

Nu ganske nylig.

Asmund

med Blikket ned igjen.

Det er en anden Sag. Selvgiort er velgiort.

Nef.

Du har endog befalet dem at myrde
Den første Mand, de traf.

Asmund urolig.

Du lyver, Træl!

Det har jeg ikke gjort.

Nef.

Bed Thor, du har.

Asmund

med en bitter Forundring.

Bed Thor? Hvem er da Thor?

Nef.

Hvordan? du kiender

Ei længer Thor, den stærke Tordengud?

Asmund

rolig igien, med et Smil.

Ha saa! Du minder mig om Eventyret
Fra Ammestuen. Ja, ja! ganske rigtig!
Da jeg var lille — da jeg var en Pøg,
Da bildte de mig ind, der var en Mand,
Som førte høit i Skyen paa sin Kærre
Med tvende Bukke, Hammer i sin Haand,
Og deraf kom de stærke Skrald.

Nef.

Hvad troer du

Da nu?

Asmund.

Nu troer jeg ikke, men jeg veed,
At det er Himmeldunsterne, som fives,
Som ikke kan forliges. Ild og Vand,
Som føre Krig; som skyde gloende Pile
Fra deres tykke Bolde mod hinanden;
Og naar de træffe feil, som altid skeer,
Da dræbes den Uskyldige, som gaaer

Sorgløs paa Marken til sin Aftenhytte;
Da splintres en trehundredaarig Geg,
Hvor Saga sad i den ærværdige Skygge;
Da ryger der en Hytte, hvor en Moder
Sad med sin Glut i nøisomstille Fred.

Med et bittert foragteligt Blik mod Himlen.

Reithaandede!

Nef.

J taler dristigt, Herre!

Asmund.

Regnbuen — sig mig, Nef! veed du, hvad den er?

Nef.

Ja, det er Gunders Bro, hvorfra de fiøre
Til Things hver Dag, at holde Dom.

Asmund.

Hvorover?

Dom? Aserne? de hævde Ret? de dømme?

Nef.

Imellem Godt og Ondt.

Asmund forbittret.

Har man vel hørt

Saa rasende, saa uforskammet Digt?

Du Taabe! troer du, Aser hævde Ret?

Ha, stride gjør de, fiædle, spise Galten

Og drikke Miøden, lesle, faste Sæden

Til Ufrudt og til Synd i Støvets Hierte.

Det virke de, den Daad behager dem.

Mildere bedrøvet.

Den fromme Baldur seer det — han er god,

Han røres, han er svag, han fælder Taarer.
 Naar da hans Taarer falde ned mod Jorden,
 Da speiler Solen sig i Duggens Draaber,
 Og farver dem med syvfoldbroget Skær,
 Udpynter dem med falsk og borget Pragt,
 For at bedrage Jorden med en Skønhed,
 Der ikke er, og for at forekomme
 Den Beemod og den Siælens Eftertanke,
 Som Baldur gyde vil i Støvet's Bryst.

Ref.

Der siger J mig noget ganske Nyt.

Asmund.

Alt er, som det har været. Ganske nyt
 Er ganske gammelt. Dette Menneske,
 Som rolig nu gaaer hen igiennem Skoven
 Med Bylt paa Nakken, Vandringsstav i Haand,
 Og venter Faren ei, før Pilens Odd
 Dybt sidder i hans Bryst — han troer maaskee,
 At denne Skiebne, denne Dval er uhørt?

Ref.

Det er den.

Asmund vred.

Dumbhed! Den er dagligdags,
 Uvigtig, skeer hvert Dieblif. — Hør, Træl!
 Den, som med Andre deler broderligt
 Alt, hvad han har — den Mand er from og god.
 Tal! kan du negte det?

Ref.

Det kan jeg ei.

Asmund

med smertelig Ild.

Saa er jeg from og god, saa maa den Dræbte
 Mig takke venligt i sin sidste Stund;
 Jeg deler med ham Pilen i mit Bryst,
 Og standser ham ved samme Maal, som jeg.
 Utgardeløse kræver Offeret,
 Og ham kan man kun offre Mennesker. —
 Hvem er den Dreng?

Ragnhild

kommer forklædt som Hyrdedreng.

Tilgiv mig, strenge Herre!

At jeg tilbyder dig min Tjeneste.
 Jeg var en lille Hyrdedreng, drev Gæs
 Og Vænder ud i Bængen, siden Faar,
 Og vogted dem for Ulven. Det kan være
 Ret godt for Børn; nu er jeg Knøs. Dit Ry
 Er vidt bekiendt; du est en tapper Helt.
 Hvad du har for i Skoven, veed jeg ikke;
 Men hvis du bliver her, saa trænger du
 Dog til en Svend, som vel kan passe dig.
 Hvor du saa sover, om i Hytten, om
 I Skovens Huler, bruger du en Seng,
 Som ordentlig skal redeg. Hver en Middag
 Behøver du din Mad, som vel skal koges.
 Naar Kiortlen sønderslides mellem Tiørn,
 Skal den dog fliffes. Hvis du faaer et Saar,
 Skal Saaret læges. Giver du mig Kosten,
 Og under mig dit Selskab — meer forlanger
 Jeg ikke — skal du stedse finde mig

Dig lydig, tro. Jeg veed ei, hvad det er,
 Som drager mig til dig; men det gaaer mig,
 Som Qvinderne: det, som man eengang elsker,
 Det kan man ei forlade.

Skiuler sine Taarer.

Asmund bevæget.

Smukke Dreng!

Du gjør mig blød. Dog, denne Kiærlighed
 Forstaaer jeg ikke. Sandelig, elskværdig —
 Elskværdig er jeg neppe.

Ragnhild.

Du er meget

Ulykkelig.

Asmund.

Det er jeg.

Ragnhild.

Du har elsket

Ret inderligt.

Asmund.

Det har jeg.

Ragnhild.

Og, min Herre!

Nu bilder du dig ind, at du bør hade,
 Fordi en grusom Skiebne har forbudt
 Dit qualomspændte Hierte Kiærligheden.

Asmund.

Jeg bilder mig det ikke ind, jeg seer det.

Ragnhild.

Nei, Smerten gjør dig blind. Det er umuligt;
 Thi Hiertet kan ophøre reent at banke,
 Men livfuldt maa det røres af det Gode.

Asmund.

Nei, siger jeg dig, det er Bildelse.
 Vel sandt, jeg har ei altid været saa.
 Der var en Tid — den svandt i Evigheden —
 Da plukte jeg i Grønningen Violetter,
 Og kunde glad og længe stirre paa
 Den fredelige Skovteensrøg, som steg.
 O, jeg har været blød og eftergiven!
 Naar Skialden Harpen slog, da rørte han
 Mit unge Bryst; naar Dyden han besang,
 Da svulmede det høit, og jeg fik Lyst til
 At efterligne Helten. Jeg har leget
 Med mangen smuk, rødmosset lille Gut,
 Og hjulpet Ljunden med at vugge Barnet.
 Jeg var godhiertig, venlig, trængte mig
 Gi frem ved Gilder, tog tilstakke med
 Den ringe Stol ved Døren. Hefstig var jeg,
 Og sølte stærkt for Wren; da forførte
 Den stolte Thor mit Bryst. En halv Eneæs Nar
 Er stormet hen i Leding og i Blod.
 Dog tyktes det endnu mig Mulighed,
 At vende om til Livets stille Fred,
 Og gaae tilbage til min Uskylds Hytte,
 Hvor Freia vinkte, deilig som en Pige,
 Der lignte — dig — særdeles.

Ragnhild forvirret.

Mener du

Den stakkels Ragnhild? Ja, det maa du sige!
 Det er bekiendt, at vi har megen Liighed;
 Thi vi er Søskindbørn.

Asmund.

Saa? er J det?

Nu, det er vel; saa har jeg dog et Billed
Af Ragnhild med.

Han brister i Graad.

Ha, Ragnhild! Ragnhild! Ragnhild!

Troer — troer du ikke, at jeg kiender dig?
Har fleer, end du, det Ansigt, dette Blik?
Er der en Skikkelse i Verden til,
Hvori du kunde skiule dig for Asmund?
Balkhyrie! ha, kom du for at smelte
Mit stærke Hierte, der var vorden Is?
Og fører du mig atter hen paa Tærsklen
Af Dødens Gal? — Dog, du har ganske Ret.
Hvi hevner jeg mig paa den hele Verden?
Thi enten maa jeg snyse mod Valhalla,
Foragte, eller lyde Guderne,
Troe dem troløse, eller være selv
Meeneder, eller døe i Thiodolfs Grav.
Siig mig et fierde Balg! — Du veed det ei?
Belan, min Ragnhild! dette Dieblif
Er helligt; Stormen smelter hen i Regn,
Nu skinner Solen giennem Tordenskyen.
Jeg vil ei snyse, jeg vil ikke kiøbe
Mit Livets Dieblif med Raseri.
Tilgiver mig, J Evige! tilgiver
Den svage Hierne, som i Druffenskab
Sig troede stærk nok, viis nok til at løse
Den evige, guddommelige Gaade.
Sandt, J har handlet haardt mod mig — dog nei!
Hvi svor jeg selv en ubesindig Ed?

Er det da Guders Skyld, naar Manden springer
 Fra Klippens Rand, og knuser stolten Pande?
 Har ikke selv jeg Villien til at vælge,
 Og er jeg Skiebnens Træl, naar jeg er fri?
 Tak, Ragnhild! Din Nærværelse, som Solen,
 Har brat fordeelt mig Trodsens fæle Taage.
 Nu er min Himmel atter — mørkeblaa,
 Skiondt uden Maane, dog med Sølvskyer.
 Her har jeg selv forspildt mig Livets Lyst.
 Omfavn din Brudgom!

Omfavner hende.

Vær en Heltemø,
 Og skielv ei længer for at see mig døe!

Ragnhild

efter en kort Taushed, med Hoied.

Nei, jeg skielver ei, jeg følger did, hvor Hela boer.
 Aasmund.

Ja, til Graven.

Ragnhild.

Og i Graven.

Aasmund.

Det forbyde Thor!

Ragnhild.

Est du ikke min, min Husbond? Vil den grumme Hel
 Brudte Blomst forhindre Flugten paa sit Rildevæld?

Aasmund.

Skionne Blomst! du skal ei visne.

Ragnhild.

Knækket er min Rod,
 Galmet svømmer Rosens Bæger paa den sorte Flod.

Asmund.

Mig bandt et usaligt Løfte.

Ragnhild.

Dg et saligt mig;

Døden er for svag, den skiller ei fra Ragnhild dig.

Asmund.

Aldrig jeg din Død tilsteder.

Ragnhild.

Jorden er for mat,

Til et Liv min Siæl at tvinge, høist min Siæl forhadet.

Asmund.

Livet er dog skönt, min Elskte!

Ragnhild.

Synke maa et Brag;

Uden Kiærlighed er Livet kun en sludfuld Dag.

Asmund.

Elst da Hered, skienk vor holde Ben din Haand! Fat Mod!

Ragnhild.

Til at ægtes uden Elskov Hered er for god.

Asmund.

Lad en bedre Lykke trøste, hulde Brud! dit Bryst.

Ragnhild.

Troer min Asmund Ragnhilds Hierte svagt nok til en Trøst?

Asmund.

Mange Veie gaae til Glæden, een kun til at døe.

Ragnhild.

Har min Brudgom lært sin Viisdom af en Sydens Mø?

Asmund.

Tilgiv den, som modløs svæver alt paa Gravens Rand.

Ragnhild! troer du ei, jeg elsker?

Ragnhild.

Jo; men som en Mand.

Jeg som Qvinde. Naar af Lynet Gieldet sønderflaæs,
 Styrter Granen med, som yndigt smykke Viergets Naß.
 Mornen seer ved blege Nordlys Troskabs Pagt i Nord.
 Troskab er en Blomst, som sparsomt kun i Syden groer;
 Men ved Nordens Hyrdehytter voxer den fra Steen,
 Sammenfnytter Thor og Freia med en evig Green.

Mindes du, da Helga misted Gunlaug? — Man bedrog
 Helgas Hierte, hun til Husbond Thorkil siden tog.
 Men sin Gunlaug ei hun glemte; hendes hele Trøst
 Var at see paa Gunlaugs Kaabe, det var hendes Lyst.
 Og da Timen kom, da Helga folte nær sin Død,
 Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skød;
 Men fra Gunlaugs elskte Kaabe veg dog Diet ei,
 Diet brast — hun saae paa Kaaben — sank — og foer til Frei.

Aasmund.

Afa-Baldur! Tak, du fromme Gud! for denne Mø;
 Ragnhilds Læbe lærer Aasmunds Hierte nu at døe.

Ragnhild.

Mindes du, da Gigil misted brat sin elskte Søn?
 Med han gif i Coverummet, døv for hver en Bøn.
 Der han laae i trende Dage; ei han spiste, drak,
 Indtil Dødens kolde Draaber af hans Pande sprak.
 Da kom Thorgerd, Gigils Datter, feig hun ei forlod
 Elskte Fader, nedgif til ham, havde samme Mod.
 Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
 Bented Døden, qvægte Tungen med det salte Tang.
 Saa skal vi —

Asmund.

Du vil i Graven følge kæk din Ven?

Ragnhild.

Snart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
Evhighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
Nu, saa lad os Dødens Balmu plukke, hvor den groer!
Sidde vil vi taust i Hulen ved vort lille Bord,
Blik i Blik, og Haand i Haand. Og vorder Barmen fold,
See, da strække vi os roligt ved den sorte Vold;
Trøste saa med brustne Stemmer hver hinanden kæk,
Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk.

Asmund henrykt.

Og til Freias Glæde drager os et Krampetræk!
Kom nu, blege Hel! og knus mig! Du har tabt din Skræk.

Den lille Hyrdedreng.

En Idyl.

Personerne.

Werner, Foged.

Caroline, hans Hustru.

Frits, deres Søn.

Babli, Hverdinde.

Reinald, Vandrer.

Augustin, Præst.

Werners gamle Fader.

Hyrder og Hverdinder.

Klippedal i Schweiz med en Fodsti og en Bænk.

Reinald,

en ung Mand i Frakke og med Casket. Han har en Blik-
kasse hængende ved Siden, paa hans Stof er en Jern-
hammer.

Hvad maner mig dog hid til denne Dal?
Hvad Lænke binder mig til disse Klipper?
Jeg, der saalænge, flygtig som en Fugl,
Kun søgte Trøsten i Forandringer!
Og nu — nu fra den Stund, da Hændelsen
Forvilded mig i disse Enemærker,
Jeg springer, som en Steen=Ged, daglig over
De dybe Revner, søger fældne Bærter,
Krystal og Gerts — og lyver for mig selv.
Thi mens jeg propper Kassen fuld af Ting
Af Iver for Naturens Videnskab,
Udgrunder sig Naturen selv i mig,
Og kræver atter taus sin gamle Ret.
Kan jeg vel negte: hvad der drager mig
Til disse Steder, er ei Bærter, Planter,
Ei Malm i Steen, ei selsomme Krystal;
Men et Par Dine, klare som Krystaller,
En yndig Stemme med en Klang som Sølv,

En Bært, saa rank og svei som ingen Baand,
 Et Rosenpar, en Liliebægerfylde,
 Et Haar som gyldne Reg, og saa en Siæl,
 Hvor Uerfarenhed med Klogskab leger,
 Og Spøg og Ungdom med et følsomt Hjerte. —
 Maria! har jeg nu forglemt dit Minde?
 Min Rudolf! sørges meer ei over dig?
 Og du min Videnskab, som var mig Alt!
 Nys skued jeg opmærksom kun paa dig;
 Da spilled Mennesket vel ogsaa sagtens
 Den første Rolle, som det bedste Dyr,
 Men indtog kun sit Nummer — Nummer Get.
 Da var fast Alt mig lige kiært: mit Bli
 Snart dvælte med Behag paa mine flade,
 Til bløde Blad Papiir fastfliinte Planter;
 Paa mine Øster, hvor det blanke Malm
 Stærkt glimted med sin Aare giennem Stenen.
 Og nu — nu seer jeg kun de sorte Dine! —
 Bort, Reinald! Pilen sidder ei saa dybt,
 End kan den uden Fare drages ud.
 Jeg binde mig? Har jeg forglemt mit Forsæt?
 Nei, Skiebuen skal ei atter friste mig,
 Ei vinke med en Piges Liliehaand,
 Og sønderrive saa med sorte Kløer.
 Ved Gud, der kommer hun igien, med Tenen,
 Saa frisk som Knoppen, der sprang ud i Nat.
 Hun taler med den lille vakkre Dreng.
 Vil Venus spinde mig i sine Garn,
 Og kommer hun ledsaget af Cupido?

Han gaaer tilside.

Babli kommer med frits.

Babli.

Der gaaer han alt igien, den Fremmede,
Og søger Planter, Steen og Sommerfugle.

Frits.

Det er dog jelsomt. Hvad han vil med dem!

Babli.

Han siger, at vort Fjeld er rigt paa Sligt.

Frits.

Ja, Stene, Mos og Svampe har vi nok af;
Men vil han spise Svamp?

Babli.

Han giemmer den.

Frits.

At lege med? Han er jo intet Barn.

Og Børn maae heller ei; thi Moder siger,

At jeg faaer Gdder ind i Fingrene,

Naar jeg for meget roder om i Gruset.

Babli.

Han roder ei, han stikker med sin Kniv,

Og hugger med sin Hammer.

Frits.

Og der fanger

Han Sommerfuglen med sin Flueklap.

Det vil jeg ogsaa gjøre. Seer du, Babli!

Han stikker den med Naal paa sin Gasket.

Babli.

Nei, lad det være, Frits! thi det er Synd.

Frits.

I Fald det er en Synd, hvi synder han da?

Maa man ei synde, før man bliver stor?

Babli.

Det er en anden Sag; han er en Lærd,
Han gjør det for at fiende, siger han,
Guds Blissdom i det Smaa, som i det Store.

Frits.

Hvor tør han dræbe da, hvad Gud har skabt?

Babli.

Maae ei vi slagte vore Faar og Geder?

Frits.

Dg spise dem — jo, ellers døe vi selv;
Men han vil dog ei spise Sommerfuglen?

Babli.

Spørg du en anden Gang ham selv derom;
Spild nu ei Tiden, gaa til Bedstesaer,
Dg kom igien til Middag! Moder længes.

Frits.

Det skal jeg nok. Farvel! Hils Faer og Moer!
Jeg bringer Blomster med af Farfaers Hauge.
Dem kan man plukke, det gjør ikke ondt,
De bløder ei og døe, de visne kun.

Babli.

Gaa nu, og leg; men vær forsigtig, Frits!
Dg kom ei Afgrundskanten alt for nær.

Frits.

Hvor tidt er jeg ei gaaet den forbi!

Babli.

Du er en vakker Gut, du flavrer smidig.

Frits.

Som Steenbuf; var jeg ellers Hyrdebrend?
Vi har ei Landeveie her, som Bønder,
Saa maae vi see os for. Det lærer man.

Om det er Uflet, faa forftaaer det jo
 At gaae forfigtig ned ad Klippeftien;
 Og Uflet har dog ei Forftand, fom Heften.

Babli kyffer ham.

Farvel, min lille flinke Pog! Du bliver
 En Karl engang.

Frits.

O, Babli! feer du Solen,
 Hvor fmuft den ftiger? — Men den ftiuler fig!

Babli.

Den dæffes kun et Dieblif af Klippen,
 Den kommer f snart igjen.

Frits.

Saa gaaer jeg da,
 Og fonger høit min Morgensang paa Beien.
 Gud hører mig, thi Gud er altid der,
 Hvor Solen fkiner.

Babli.

Og i Mørket, Frits!

Frits.

Der er han ogsaa, og feer ud fom Maanen
 Og Stiernerne.

Babli.

Farvel!

Frits.

Jeg kommer f snart.

Babli fætter fig paa Bænken, og f pinder.

Reinald møder Frits, fom vil gaae bort.

Reinald.

Du lille Drend! o, bi et Dieblif,
 Og lad mig fee dig i dit muntre Anfigt.

Frits.

God Morgen! Hvorfor er da du bedrøvet?

Reinald,

efter at have stirret paa ham og kysset ham.

Du minder mig om hvad der eengang var mig
Særdeles dyrebart.

Frits.

Hvad da?

Reinald.

Jeg havde

Eengang en lille Søn — han lignede dig.

Frits.

Hvor er han nu?

Reinald.

Hos Gud.

Frits.

Der finder du

Ham vist igien. Er han saa tidlig død?

Reinald.

Tag denne Skuepenge, giem den til
Erindring om den Vandringsmand, du traf
Paa dine Klipper.

Frits.

Tak! O, hvilken deilig
Medaille! Siig, hvad forestiller den?

Reinald.

Den forestiller Abraham og Isaak.

Du veed, han maatte offre ham.

Frits.

Ja, rigtig!

Jeg kender nok Historien. Og kysset

Staaer Bædderen i Busken; og der svæver
Alt Englen i sin Sky, og raaber: Holdt!
Og siger ham, at det kun var en Prøve.

Reinald.

Du fiære Dreng, Farvel!

Frits.

Vi sees igien.

Reinald.

Ja, hos min Rudolf.

Frits.

Gaa ei bort endnu!

Jeg viser Bedstefaer og Faer og Moer
Medaillen; de skal takke dig derfor.

Reinald.

Farvel!

Frits,

i det han gaaer, betragtede Solurmynten.

Den stakkels Jsaak, hvor han sidder
Fæstbunden alt paa Altret! Kniven blinker —
Den er alt draget — men Gud redder ham.

Gaaer.

Reinald

stirrer efter ham.

O, fiære, veemodsfulde Smertesminde!
Skal dette Barn opfriske mig mit Savn
Jæst i det Dieblig, den hulde Pige
Bortfiærner min Grindring og min Længsel?

Babli

ved sit Arbeid.

Den stakkels Mand! han lader ikke til
At være lykkelig.

Reinald

nærmer sig hende.

God Morgen, Jomfru!

Saa flittig alt ved Tenen? dobbelt virksom:
Opmærksomheden deelt, paa Traaden snart,
Og snart paa Klippegederne, som græsse.

Babli.

End I da, som saa tidligt alt igien
Har travlt i vor affides Fjeldeskøft?

Reinald.

Du finder mit Besøg for hyppigt?

Babli.

Ei,

Bevares vel! Men det er usædvanligt
Og fjeldent, at en Fremmed sig forvilder
Paa dette utilgængelige Fjeld.

Reinald.

Vel sandt, jeg har forvildet mig herhen,
Og blev saa overrasket første Gang,
Som Albert Julius, da ved at klavre
Han fandt det underfjonne Klippeborg.

Babli.

Det var en anden Sag, Albertus kiendte
Sandbanken kun, som en skibbrudten Mand.

Reinald.

Saa har du ogsaa læst hans Eventyr?

Babli.

Hvad kan vi gjøre bedre vel, end høre
Historier de lange Vinteraftner?
Imens vi spinde, læser Fader for.

Reinald.

Du har en kjærlig Fader uden Tvivl.

Babli.

Min Fader og min Moder er hos Gud.
Han tog dem til sig, medens jeg var lille;
Jeg mindes ikke deres Ansigtstræk,
Jeg kender kun den tidtbesøgte Grav,
Og planter Blomster paa den, Vaar og Høst.

Reinald.

Hvor er du nu?

Babli.

Som fattig Slægtning hos
En Mand, der elsker mig som anden Fader.

Reinald.

O, fiære Barn! kan nogen Fremmed det?

Babli.

Jeg kender intet Bedre, og jeg takker
Guds Gudhed.

Reinald

med mørk Grublen.

Ja, saa er det! ja, saa gaaer det!

Jeg veed det vel. Og hvor jeg vendte mig,
Der saae jeg Spor kun af Forstyrrelsen.
Ak, naar man seer en saadan Hytte, trygt
Indsluttet af sin Skov — en Patriarch —
En Moder i sin friske Børneskof —
Man skulde troe, at Sikkerhedens Fryd
Haab=Ankret havde drevet dybt i Jorden,
Uroffeligt, og bierget for hver Storm;
Og dog fortykker Morgenrødens Purpur
Sig ikke mere let til graalig Taage. —

Min skønne Pige! jeg var faderløs
Og moderløs, som du.

Babli.

Og fandt, som jeg,
En Trøst hos Venner?

Reinald.

Nei; men i Naturen.

Alt tidlig fastet voldsomt over Bord,
Jeg lærte tidlig bruge mine Kræfter,
Og snart blev Kampen mig min bedste Trøst.
Nei, tænkte jeg, hvis du vil Arne bygge,
Hvis Hjørnesteen og Grundvold ei skal roffes,
Da vælg den hele ærefaste Jord!
Der er du sikker; ei et Støvgran falder
Fra den i Rummet's øde Ocean.
Elst Jorden! ei dens Baar, thi den forsvinder;
Ei Somren, ei dens Høst, selv ei dens Vinter!
Knap skuer du et Syn, før det forgaaer.
Eftu Alt! — Da blev mig atter Livet kjær,
Da vorte Hjertet større. Chimborasso
Blev nu mit Fædreland; det hede Goa.
Selv Drinoco med sin Crocodil
Var mig saa vel bekiendt, som Schweizerfilden;
Den kobberøde Bildmand med sit Færskiørt
Saa vant et Syn, som Londons blonde Mids.
Jeg gif i Winterpels med Zemblas Bjørn,
Og sneg halvnøgen mig med Negeren
Paa Tigerjagt. Jeg undersøgte Lusten
Med Barometeret paa Fjeldets Aas,
Og gled med gustne Stiger ned ad Snoren
I Malmets Kielder. Intet Kryb i Bullen

Kan undersøge Bark og Mos og Blad
 Omhyggeligt, som jeg. Jeg spidde Fluen
 Med tynde Naal, udstoppede Kongeørnen,
 Og spilede ud dens frygtelige Binger.
 Saaledes kom jeg paa min flygtige Vandring
 Til dette Fjeld.

Babli.

Al Gud! hvor høist forskjelligt
 Er da vort Liv: I svæver, som en Trækfugl,
 Fra Land til Land; vor lille Hyrdeslægt
 Har fæstet Rod til Klippen, som Korallen,
 I mange Slægter. Fiernede fra Verden
 Vi kiende kun os selv, vor friske Luft,
 Vort kiære Bierg og vore muntre Geder.
 Og som Naturen aarlig hyller Jorden
 I samme Dragt — saa vore Slægter her
 Sig klæde fra utænskelige Tider
 I Barndoms Grønt, i Ungdoms Rødt, i Bruunt
 Og Sort, som Alderdommen. Moden svinger
 Ei her sin lette Sommerfuglevinge.

Reinald.

Det har forundret mig at finde denne
 Smuktbyggede lille By midt i den vilde,
 Den menneskeforladte Steennatur.

Babli.

Og dog er vi ret lykkelige her.

Reinald mørk.

Stol ei paa Lykken; den bedrager dig.

Babli.

O, Tordenveiret svæver tidt forbi.

Jeg elskede Faer og Moer saa høit, som I;

Men ſkulde jeg nu græde fun og ſørge —
 Nei, gode Herre! ſaa fortiente jeg
 Jo ei det ſkionne Liv, de ſkienſte mig.

Reinald.

Af mange Saar maa Hiertet bløde, før
 Det taber Modet; og Forældres Død,
 Saa tung den er, er dog ei ene nok til
 At drive Haabet i Landflygtighed.

Babli.

Har J da lidt ſaa mange flere Sorger?

Reinald.

Siig, har du Søſtende?

Babli.

Af nei, deſværre,

Jeg har ei nydt den Lykke.

Reinald.

Taf du Gud!

Saa fik du ei den Sorg at miſte dem.

Babli.

Er eders Søſtende da alle døde?

Reinald.

Jeg havde fun en Søſter.

Babli.

Er hun død?

Reinald.

Af! værre, hvis hun lever, værre end død.

Babli.

Den arme Mand!

Reinald.

Du fiender dog det Udſtud
 Af Menneſter — Zigeuner kaldes de —

Babli.

Som gaae omkring og staae, hvad de finde?

Reinald.

Selv undertiden Børn — smaae, smukke Piger
Og Dreng.

Babli.

Gud!

Reinald.

En Nat — men jeg vil ei
Bedrøve dig med mine gamle Sorger!
Ja, man bør fatte sig! — Min Barndom svandt,
Min Ungdom kom, og Rørlighed med den.
Jeg elsked, og var lykkelig. Min Hustru
Maria lignede sin hellige Navne
I Dyd og Skønhed; men den lumste Baar
Saae bleg misundelig paa hendes Fortrin,
Ihi hvor Maria stod, der glemtes den.
Hevngierrig sendte den sin Alf — en Feber
Bortbristede Maria fra min Favn,
Og strakte hende kold paa Dødens Baare.

Efter et Dieblis, hvori Babli har vilst stum Deeltagelse.
Maria havde skienket mig en Søn,
En Dreng saa deilig som en Rafaels Engel,
Og frisk og munter som en Fugl i Busken;
Men Alf'en røved ogsaa denne Glæde —
I Nattefulden visnede min Blomst.

Babli tier bedrøvet.

Reinald

med et veemodigt Smil.

Kan du fortænke nu det stakkels Hjerte,
Hvis det kun elsked Orme, Mos og Steen?

Babli.

Det Hierte maatte være selv en Steen,
 Som ikke deeltog i en saadan Nød,
 Og blødte med, hvis Saaret end var frist.
 Hvor lang Tid siden er det nu?

Reinald.

Sex Aar.

Babli.

Saa er det ikke længer Saar, men Arr;
 Saa trænger Hiertet ei til Trøst, men til
 Opmuntring. Tro J mig, min gode Herre!
 Ei hver en Hytte træffer Skiebneens Lyn,
 Det slaaer ei ned i hvert et lille Straatag.
 Hvis J vil fiende huuslig Fryd, saa kom,
 Besøg min Pleiefader og hans Biv!
 Der skal J see, hvor landlig Glæde boer,
 Og deres Munterhed vil muntre jer.

Reinald.

Hvem er din Husbond?

Babli.

Byens Foged Werner,
 En Mand, som elstes af det hele Sogn
 Som Fader, skøndt han kun er ung af Alder;
 Hans Biv, en Dannebiv; den smukke Dreng,
 J saae, hans Barn.

Reinald.

Hvad hedder du, min Jomfru?

Babli.

Jeg hedder Babli.

Reinald.

Du byder mig
Til Hvilen i din Hytte?

Babli.

Jeg har ingen,
Det er min Pleiefader Werners.

Reinald.

Snart

Har du dog een. Du er vel sagtens Brud?

Babli

flaaer undseelig Dinene ned.

Nei, gode Herre!

Reinald.

Ikke Fæstem?

Babli.

Nei, Herre!

Reinald

efter et lidet Ophold.

Jeg har ofte paa min Vandring
Besøgt den Ulykkelige, deelt den Fryd,
Som Diebliffet undte ham; men oftest
Dog fandt jeg Qual. Siig, er du overtroisk?

Babli.

Jeg troer, at Gud er god; hvad skulde jeg
Da frygte for?

Reinald.

See, jeg vil tilstaae dig,
Jeg har den Frygt, at jeg medbringer Sorgen.
Mig tykkes, at Ulykken følger mig;
Thi der er hændet Uheld, hvor jeg kom.
Tidt skued jeg et Uveir bryde løs,

Imens jeg dvælte ved en fremmed Tærskel.
Er du ei bange? Frygter du ei Smitten?

Babli

betænker sig et Dieblif.

Siig mig oprigtig een Ting!

Reinald.

Gierne. Tal!

Babli.

Er I en god og en uskyldig Mand?

Reinald

med Haanden paa sit Bryst.

Bed Gud, jeg er bevidst mig ingen Brøde;
Jeg flygter ei som Kain for mig selv,
Jeg lider kun og bløder som en Abel.

Babli

rækker ham rask Haanden.

Saa følg I mig til Hytten, gode Herre!
Vi frygter ei, vi skal nok trøste jer.
I trænger til det, I er forrigfuld,
Og har uagtet al Bevægelse,
Uagtet al Forstand og Videnskab,
Lyst Blod og Fordom. Her i denne Verden
Er mere Sorg, end Fryd, det er vel sandt;
Og da I tumler meget om i Verden,
Er det naturligt, at I tiere træffer
Bedrøvelser, end Lystighed. Men kom,
Bliv her en Maanedes Tid, brug eders Kræfter,
Hielp Werner med at bygge Laden op,
At hugge Biælker i den nære Skov,
Drik af vor Mælk, hids eder ei med Biin,
Jndaand vor sunde Luft, og spiis vort Brød,

Dvæg jer i lykkelige Hyrderes Solskin;
 Og I skal see, at Lystigheden kommer,
 Før selv I veed det. Dræb ei længer Fluer,
 Udstop ei Orne! Lad det være nyttigt
 Og godt, det er dog altid Drab og Død.
 Lev med de Levende! — I stirrer paa mig?

Undseelig.

Tilgiv en stakkels Pige, hvis maaskee
 Hun frænker jer med sin Oprigtighed.

Reinald.

O, Socrates! erkiend her din Discipel,
 Der lærte Viisdom af den samme Bog,
 Som du: Naturen, Livet og sit Hierte!
 Og du, som gik i Kornet med en Skare
 Urlige Haandværksfolk og Fiskere,
 Mens Phariseer stred med Saducæer
 Derinde mellem Murene —

Rækker hende Haanden.

Kom, Babli!

Jeg følger dig, du er min gode Engel.

Babli.

Hver har en Engel i sit eget Hierte.

Reinald.

Jeg følger dig.

Babli.

Det vil I ei fortryde.

De gaae.

Schweizerbündener.

Werner. En Hyrde.

Hyrden.

Saa mener J, vor Faer! at vi kan hugge
De Rægter, som vi bruge til vort Rækværk,
J Underskoven?

Werner.

Lynde Fyrrestammer,
Det er det Bedste; thi med Gnebærstaver
Har det ei nogen Art, det holder ei.
Har J kun drevet Pælene vel ned?

Hyrden.

De staae til Dommедag.

Werner.

Jeg troer det selv;
Thi jeg har mærket, alt det Bed, som sættes
J Jorden der, det holdes altid friskt.
Vogt eder kun for Vanheld, fiære Venner!

Hyrden.

Herr Foged! alt det Vanheld, der er mødt,
Var, at Claus Ruodi tabte ned i Svælget
Sin nye Hat; og han maa takke Gud,
At han ei selv faldt med. Han svinglede
Bed Ranten skiødesløs. J fiender ham!
Og veed J, hvad han nu gjør?

Werner.

Nu?

Hyrden.

Han lader

Sig heise ned ved Snorene, vi brugte,
 I Svælget, for at faae sin Hat igien.

Werner.

Jeg lider ikke sliq Forvovenhed.
 Smukt er det, at en Biergets Søn er fiæk;
 Vi maae ei frygte Faren, vi, som bygge
 Vor aldrig sikke Bolig ved Ravinen.
 Men taabelig er al Dumdriftighed.
 Hvis Touget brast!

Hyrden.

Han vilde gierne vide
 Lidt meer Besked om Klosternes dernede.

Werner.

I Fald han styrter, ligger Ruodi paa
 Sin egen Gierning. Men det gjør mig ondt;
 Det er en diærv, en vakker Knøs for Resten.

Hyrden.

Herr Foged! slaa I kun jert Sind til Ro;
 Den Strik har ingen Nød, han slipper fri,
 Thi Fanden frier nok Sine. Gud forlade
 Min Synd, jeg skiemter. Hvad jeg vilde sige:
 Jeg troer, der var et høirødt Baand om Hatten,
 Som Kätli har forært og bundet om;
 Det var nok egentlig det Baand, som traf.

Werner.

Det er en anden Sag. Hvis det er Elskov,
 Og ikke kold Forfænglighed, som drev ham,
 Saa maa man tie; thi det ligger eengang
 I Kiærligheds Natur, at spørge fiækt
 Med Farerne. Saa lad ham glide, Uhsi!
 Saa hytter han sig nok.

Hyrden.

Det tænker jeg med.

Farvel, Herr Fogd! saa bliver det da ved —

Werner.

De unge Fyrretræer.

Hyrden.

Guds Fred, vor Faer!

Gaaer.

Caroline,

der er gaaet til og fra, nærmer sig Werner, som tager sin Bøsse.
Hvad har I for i Dag?

Werner.

Vi sætte Rækværk

Bed Afgrundskanten, fiære Caroline!

Seer sig om.

Men hvor er Frits?

Caroline.

Du har da ladet tage

De gamle Lægter bort?

Werner.

Ja, fiære Kone!

De var for svage, brustne mange Steder.

Det er et hæsligt Hul — hvis Een maaskee

Blev overfalden der af Svimmelhed —

Og Faren var jo let at forebygge.

Men hvor er Frits? Jeg gaaer paa Jagt, og bringer

Dig Fugle til dit Kiøkken; men jeg maa

Dog kysse Drengen først.

Caroline

søger at skiule sin Bekymring.

Jeg tillod ham

At gaae til Bedstesaer. Han kommer hiem
Til Middag.

Werner hurtig.
Gif han op til Bedstesaer?
Langsamt.

Ja saa!

Caroline.
Du mener —

Werner
med paatagen Rolighed.
O, det siger Intet!

Caroline.

Du mener, han skal Afgrunden forbi.

Werner.

Han taer sig nok i Agt.

Caroline.

I Fald jeg havde

Vidst det —

Werner.

Ei nu! han taer sig nok i Agt.

Caroline.

Jeg skielver.

Werner

kysser hende kærligt.

Gief! forkiæl mig ikke Drengen.

Er du alt bange? Nu man seer dog strax,

Du est ei flippebaaren; Dalsnaturen

Udstikker alt for frygtsom giennem dig.

Caroline.

Du gjør dig stærk, dog mærker jeg ret vel,

Det er dig heller ikke med.

Werner.

Jh nu,

Besøget kunde været opsat til
I Morgen; men hvad siger det saa mere?
Der er jo Folk, jo Tømmermænd deroppe,
Og Drengen springer, som det lette Vildt,
Koldsindig over mere farlig Kløft;
Og Stien er beqvem og god at træde.

Caroline.

Men han er lille, vild og uforsigtig.

Werner.

Nu, Gud er med ham. Vær du rolig, Line!
Jeg gaaer paa Jagt.

Caroline.

Gaaer du at møde ham?

Werner.

Nu ja, hvis det kan trøste dig.

Caroline

omfavner ham.

O, Fader!

Jeg elsker Drengen ikke meer, end du.

Babli kommer med Reinasd.

Babli.

Guds Fred, vor Faer! Jeg bringer dig en Giest.

Werner venlig.

Ei, Babli! det var Ret. Hvor traf du ham?

Babli.

I Klippedalen ved den lille Fos.

Caroline.

Hvor langt gif du med Frits?

Babli.

Did, fiære Moder!

Mens Werner taler med den Fremmede, taler Babli sagte med
Caroline, og søger at berolige hende.

Werner

rækker ham venligt Haand.

Velkommen, Herre! Det er Sielsheds,
At see et fremmed Ansigt her,

Betragter ham med Hoiagtelse.

og mindst

En Lærd — en Doctor — en Botaniker.

Dog skeer det vel iblandt. Vær os velkommen!

Reinald.

Fortryd ei paa —

Werner godhiertig.

Ei, vil I spøge med mig?

Hvad skulde jeg fortryde?

Reinald.

Giestfriheden

Groer overalt blandt Klipperne; det veed jeg.

Den sieldne Blomst er nedtraadt længst i Dalen.

Werner.

Jh nu, det er naturligt, fiære Herre!

Hvor meget gaaes, der trædes meget ned.

Hvad Dyd er det, at være giestfri her,

Hvor sielden eller aldrig Noget kommer?

Det er en Fæst, en Morskab, en Forandring,

Et Afbræk i Gensformighedens Baner,

Naar Vandringsmanden nærmer sig vor Hytte.

Hvad Skuespil, hvad Bal og Lystighed

Er hist for Kiøbstedsfolk, er her et Ophold
Imellem af en Rejsende for Hyrden.

Reinald.

Ti, ti, Herr Foged! Blier I saadan ved,
Beviser I mig vel endog tilsidst,
Mig bør betales til, fordi jeg kommer.

Werner.

Bevares! Troer I da, jeg vil fornærme?
I skienker os i Samqvem Glimt af Vid,
Guldforn af jer Forstand, forklarer os,
Hvad I forstaaer og bedre veed, end vi;
Fortæller Hændelser; med venligt Hierte
I tager Deel i vore jævne Glæder.
Kan man betale slige Ting med Penge?

Caroline nærmer sig Werner med et betydende Blik, hvorpaa han
griber Reinalds Haand, og siger:

Nu ja! saa er vi To da nu bekiendte.
Med gode Venner gjør man ingen Dmsvøb,
Og at I strax skal see, vi regne jer
Blandt vore Venner — see, saa gaaer jeg bort,
Just som I kommer; lader eder ene
Med mine Qvindfolk. Om en søie Tid
Seer I mig her igien. I taber Intet
Bed Byttet, tænker jeg.

Caroline

til Reinald med en venlig Undskyldning.

Vor lille Søn

Er gaaet til sin Bedstefaer paa Klippen.
Nu frygte vi just ikke, men man sætter
Et Rækværk ved den bratte Fjeldeskant,
Det gamle tages bort, og da min Mand

Just gaaer den Bei, saa har jeg bedet ham
At skynde sig og hente mig den Lille.

Reinald affides.

Min Gud! min Gud! hvad er det for en Stemme?
Og dette Ansigt er mig vel bekiendt,
Skøndt jeg det aldrig saa saaledes før;
Og Barnets med.

Hoit.

J frygte for jer Søn?
O, det er uden Grund! Jeg saa ham først
At vandre hen ad Klippen.

Caroline.

Afgrundssvælget

Forbi?

Reinald.

Ja, sandelig!

Caroline

med lettet Hierte.

Gud være lovet!

J bringer os et Evangelium.

Sagte til Werner.

Den fiære Mand! han har et ærligt Ansigt,
Saa smukt og flogt, men dog lidt forrigfuldt.
Vi maae beverte ham saa godt, vi kan.

Werner

trykker hendes Haand.

Nu er du glad, fordi du veed din Dreng
J Sikkerhed, ei sandt?

Reinald

affides med dyb Bevægelse.

Mig bæres for,

Det er min Søster Caroline; men
 Jeg tør ei troe det end, jeg vil det ei,
 Thi det bedrøver mig kun meer, i Fald
 Jeg feiler, og jeg feiler vist. Hun var
 En bleg, en lille bitte, spinkel Pige;
 Hvor er det muligt — sliq en fyldig, stor,
 Rødmossset Kone? Ak, men hendes Ansigt —
 Den Røst —

Caroline

stirrer paa ham.

Min Gud! jeg kiender disse Træk.

Reinald som før.

Jeg veed et lille Vers, et gammelt Riim,
 Hvad vi som Børn istemte med hinanden;
 Jeg siger nogle Linier — i Fald
 Hun kan de øvrige — saa er det hende.

Werner.

Hvad sær Forundring river eder hen?
 Siig, gode Herre! kiender I min Hustru?

Reinald

griber Carolines Haand, seer hende stift i Dinene, og siger langsomt:

Naar den mørke Hyldebuss
 Duster over Graven,
 Og naar Vind og Slud og Rust
 Falder tungt i Haven —

Caroline

falder ham heftig rørt og glad speidende i Talen.

Angstes derfor ei mit Bryst,
 Skyen sig vil fjerne —

Begge

paa een Gang.

Haabet atter mig til Trøst
Blinker som en Stjerne.

De faldt i hinandens Arme.

Caroline.

Reinald, min Broder!

Reinald.

Søster Caroline!

Werner.

Din Broder! er det muligt?

Reinald

stærkt bevæget.

Ja, du er

Min Søster! ja, jeg kender disse Træk,
Skøndt meget — meget nu forandrede!
Lig et udvoget Navn, som Barnet skar
I Bøgens Bark for tyve Somre siden,
Er det dog tydeligt — jeg kender dig,
Jeg seer min Faders Ansigt.

Caroline.

Jeg min Moders.

Werner.

O, hvilken Glæde! Reinald! det er dig?

Min Svoger, Broder!

Omfavner ham.

Reinald.

O, almægtige Forsyn!

Werner.

Og hvor — og ikke seet — og ikke skrevet —
Usynlig — bort — forsvundet — Hvilken Skiebne!

Dg nu, først nu erfaret, hvor hun leved?
Dg nu først opføgt —

Reinald.

Jeg har ikke søgt,
Et Lykke træ har bragt mig til din Klippe.

Caroline.

Du vidste ei, at jeg var her, min Broder?

Reinald.

Nei, ved den Gud, som skienker mig en stor
Uventet Fryd.

Werner.

Har altsaa ikke hørt,
At Taterne for nitten Vintre siden
Forvildet sig i disse Enemærker
Med Caroline; at hun flygted, fandt
Min Faders Hytte?

Reinald.

Aldrig.

Werner.

At han skrev

Til eders Fødested?

Reinald.

Da var jeg borte

Som Skibsdreng.

Werner

griber hendes Haand med Ild.

At hun fandt en Faer i min,
Blev Hyttens Barn, min Søster og min Hustru
Dg Moder til min Frits! Tre Gange skrev jeg.

Reinald.

Jeg aldrig saae min Barndoms Egn igien,

Jeg foer omkring i Verden alt som Dreng
 Til Sydhavs=Cannibalen, Asiens Tiger,
 Og da jeg atter vendte til Europa,
 Og sendte Bud til Hjemmet, fik jeg Svar:
 Min Pleiefaer var død, og Caroline
 Ei siden fundet.

Werner.

Og min Faders Brev?

Reinald.

Maaskee han aldrig fik det; muligt Døden
 Hans Hemmelighed tog i Graven med.

Caroline henrykt.

Saa har da uden menneskelig Hielp
 Den gode Gud forenet os igien!

Reinald

griber Babilis Haand.

Nu, Babil! troer jeg dig: der gives Hytter,
 Hvor Lynet ei slaaer ned; Uskyldigheden
 Sin Finger strækker op mod Himlens Blaa
 Som Tordenleder. Søster, elskte Søster!
 Jeg seer, jeg bringer ikke Sorgen meer.

En Pige kommer.

Herr Sognesfoged! Pater Augustin
 Staaer udenfor med tvende Mænd; de bringe
 Paa Baar en Vidiefurv med luffet Laag.
 Han siger, han maa tale med dig ene.

Werner.

Beed ham at komme! Reinald! gaa i Haven,
 Og glæd dig med din Søster. Eders Hierter
 Behøve Lust; hvormeget har I ei
 Nu at betroe, at tale med hinanden!

I flig en Sag er tredie Mand tilovers,
Om det saa var en Egtemand og Svoger.

Caroline bekymret.

Men Frits, min Ven! skal samme Bei tilbage.

Werner

munter og tillidsfuld.

Ei, fiære Hustru! kan du frygte nu,
Da Gud uventet sender flig en Lykke?
Vær rolig! Frits er i Guds Varetægt.
Til Middag skal han spise med sin Morbroer,
Og drikke Velkomst af sit lille Bæger.
Gaaer nu, at jeg kan tage mod vor Præst.
Han være skal vor Giest i Dag, den gode,
Rettskafne Munk. Jeg aner, hvad han vil:
Han bringer aarlig mig en Kurv med Frugt
Deroppe fra sin lille Abildgaard.
Han boer paa Klippen som en Eremit,
Men har dog derfor ei forladt sit Sogn.
Han er vor Skriftefaer, lidt mørk, lidt streng,
En ivrig Catholik, ei Phariseer;
Et følsomt Hierte slaaer bag Munkeskaaben.

Caroline.

Kom, elskte Broder! følg mig ud i Haven.

Reinald.

Af, Caroline! mindes du endnu
Vor Barndoms Hauge, hvor vi legte sammen?

Caroline.

Du finder den igien tildeels, thi meget
Jeg plantet har, som minder dig om hiin.

Reinald.

Ribshæffen?

Caroline.

Det forstaaer sig, strækker sig
Med sine tykke Buske giennem Haugen.

Reinald.

Vysthuset?

Caroline.

Med sit Speil og med sin Løibænk.

Reinald.

Og Bierne?

Caroline.

Bed Blankeværket trives.

Vi har alt tyve Stader.

Reinald.

Almetræet

Med Ravnene?

Caroline.

Beskygger Bænken, hvor

Vi læste Fæehistorier med hinanden.

Reinald.

Alt tykkes mig et Eventyr i Dag

Uf gode Feer. — Gaaer Babli med?

Babli smilende.

Hun passer

Sit Kjøkken, som den lille Afkepot.

Reinald.

Og venter Brindsen?

Babli leer.

Kan det være mindre?

De gaae undtagen Werner.

Augustin

træder ind med dyb Alvor, Bærdighed og Følelse.
 Christ styrke dig!

Han gjør Korsets Tegn.

Werner

trykker hans Haand.

Taf, Fader Augustin!

Hvor gaaer det? Du er mere bleg, end ellers;
 Du skælver.

Augustin.

Det er Alderdommen, Werner!

Jeg staaer paa Gravens Bred. Det er ei Frygt
 For Døden, thi den elsker jeg som Ven;
 Det er min Siæl, som skælver, mens den ryster
 Tungt Støv af sine Vinger.

Werner.

Tænk dog ei

Saa tidt paa Døden! Døden kommer tidsnok.
 Skøndt du er gammel, graa — hvad siger det?
 En sneehvid Vinterdag er ogsaa smuk.

Augustin.

O, glem Retfærdigheden! Bæn dit Dø
 Til ned at stirre i det hellige Dyb,
 Hvor Roden groer; paa Gladen voger Tant.
 Beslit dig paa at finde Lys i Mørket!
 Stir ned i Mulden, til du har opdaget
 Deri den klare Port til Evigheden!
 Thi Fødslen er kun korte Drømmes Indgang,
 Som leder til en Labyrinth af Gøglen;
 Men Graven Sandheds Dør, og Fromhed Nøglen.

Werner.

Jeg er ei usrom.

Augustin.

Nei, det er du ei.

God er du; men du er for sandselig,
Og sætter alt for megen Priis paa Livet.

Werner.

Min Gud har gjort mig lykkelig; i Fald
Jeg skjønte slet derpaa — var jeg en Christen?

Augustin.

Den Glæde, Gud forunder os at nyde,
Er kun en Prøve, for at vænne Hjertet
Til tillidsfuldt at taale sine Savn.
At ønske mig i Evigheden, naar
Mig Smerten trykker her, er ingen Dyd;
Hvo ønsker ikke sig befriet fra Qual?
Men sidde, som en Job, i Belmagt først,
Taalmodig uden Knurren see Guds Villie,
Berøves hvad der var dig dyrebarest,
Og sige dog med taarevalte Røst:
Gud gav, han tog, hans Navn høit være lovet!
Det, Werner! det er christeligt.

Werner

tager ham venligt ved Haanden.

Men siig mig

Oprigtig: er det ret — nu taler ogsaa
Jeg lidt i dine Billeder — bestandig
At varsle Sorgen, som en Rattens Ugle?
Selv ei at kunne see en liflig Blomst,
Før strax at spørge den: hvi duster du?
Hvi hæver du saa tillidsfuld din Stilk?

Du skal dog visne, raadne, trædes ned.
Siig, Augustin! er det da christeligt?

Augustin.

O, hør mig, og miskiend mig ei, min Ven!
Saae jeg dig salig, Werner! i din Gud,
Saae jeg dit Huus fastgrundet paa en Klippe,
Saae jeg dig slukke Tørsten efter Hæd
I Livets Kilde — o, hvor munter, glad
Da skulde jeg ei dele denne Fryd!
Men naar du glædes ved det falske Skum
Paa Tidens Flod, hvorunder Faren lurar,
Kan jeg da glæde mig?

Werner afbrydende.

Ei meer om Sligt!

Du kommer og besøger os? Hav Tak!
Din Biiisdom og din Fromhed skatter jeg;
I Fald vi føle lidt forskielligt end —
Find dig deri! Tidt Vinteren er kold,
Og Sommerdagen undertiden lummer.
Varm dig imellem i mit lune Solskin,
Jeg vil husvales ved din køle Maane,
Saa skienke vi hinanden begge Noget.
I sligt et Bytte jo bestaaer kun Venskab.

Augustin.

Nu føler du, nu finder du dig i
Din Lykke, Werner! som en Mand; men kunde
Med samme Fatning vel du taale Smerten?

Werner.

Den Tid den Sorg!

Augustin.

Som Sæbeboblen brister,

Saa svinder i sit Intet Døgnet's Lyst.
Hvad om alt Tiden var der?

Werner.

Fromme Fader!

Hvad bringer du? En Kurv med deilig Frugt?
Vi takke dig.

Augustin.

Ja vel, med deilig Frugt.
Ufskyldig nys den groede paa sin Stængel;
Nu er den plukt alt, men det lille Liig
End smiler i sin Død, og er en Engel.

Werner.

Det kalder jeg at see Naturen mørk,
Naar selv et Gble vorder dig et Liig.

Augustin.

Hvad er det Andet? er det ikke brudt
Fra Moderqvisten?

Werner.

Sikkert; for at nyde
Nu sin Bestemmelse.

Augustin.

Og kan ei Hiertet,
Naar det er brustent, lignes ved en Frugt,
Som plukkes, ikke for at kildre Sandsen
Med Sødte — for selv at nyde himmelsk Sødhed?

Werner.

O jo! det er ret smukt, ret digterisk.

Augustin

bestandig med stærkere Bægt.

Og kan især ei Barnet i sin Skønhed,
Naar pludselig det falder spædt fra Stammen,

Vel sammenlignes med en himmelsk Frugt,
 Som plukkes her, for hist at saae sin Rieerne
 I Paradiset, hvor ei Ormen tærer
 Dets Indre meer?

Werner

pludselig angst.

Min Gud! hvad vil du sige
 Med dine Vignelser? Du ængster mig.

Augustin

har givet Folkene et Vink; de have bragt Kurven ind paa Baaren,
 og forsoiet sig bort igien.

Ulykkelige Fader! hvordan skal
 Jeg forberede dig, hvis lette Sind
 Aldeles Intet aner af sin Smerte?
 Det kommer dig som Slag fra Dommhedag.
 Min Trøst er dig et Intet; thi, jeg veed,
 Din Fryd var her, kun her, ei hist din Længsel.

Werner

styrter hen, aabner Kurven, og opdager sit Barn.
 O, Gud! min Frits! død, død! nedstyrtet! knust!
 Han kaster sig fortvivlet over Liget.

Augustin

betrakter ham med inderlig Medlidenhed.

Ras, arme Hjerte! svulm, udtøm din Jld,
 Storm! Kræv din Ret, Natur! Lyd, vilde Klage!
 Fra Læberne, giv Hjertet Luft, at ei
 Det sprænges af sin Stumhed! Flyd, flyd, Graad!
 Og udtøm dine salte Taarefilder.
 Hyl, arme Fader! thi din Søn er død. —
 Men, Smerte! naar du svækket har din Kraft,
 Naar du har raset ud, Fortvivlelse!

O, kom da, søde Trøst! fra Naadens Throne,
 Skin som en Maane giennem Tordenskyen,
 Og lad ham see sit Barn, sin Frits igien
 Fra Himlen mellem Englene, som smile.

Werner mat.

Mit Barn, min Søn, min Frits, min Gæste!

Reinald

kommer hurtig.

Munk! er det sandt?

Augustin.

Desværre!

Reinald.

Ganske vist?

Fra Klippen styrtet ned og sønderknuust?

Augustin.

Og Liget fast opdaget ved et Under:
 En Ungling fandt det, som man hissed ned
 I Afgrundssvælget, hvor ei Mennesker
 Har aandet i utænkelige Tider.

Reinald

træder hen for Liget.

O, vakkre Frits! du lille fiære Liig!
 Jeg kiender dig igien i disse Træk,
 Skøndt Dødens Rædsler har forstyrret dem. —
 Nu er da Isaak offret! Ingen Engel
 Har aabenbaret sig i Skyen, Frits!
 Og raabt sit Holdt. Grunt blødte du paa Stenen.
 Saa er nu denne Arnes Glæde spildt
 For evig! Her, hvor jeg i Havn mig troede,

Her Havblis laae paa Dybet allerlumsket,
 Og skiulte blinde Skier. — Min stakkels Søster!
 Jeg vil ei see dig meer. Farvel, Farvel!
 Een Dag forbinder og adskiller os.

Han gaaer bort.

Werner

staaer fortvivlet op, og stirrer paa Liget.
 Nu Alt er tomt for mig, som da Guds Aand
 Endnu ei svæved over Vandene.
 Min Glædesjord er æltet til et Chaos.
 Det skønne Bierg med sine friske Kilder,
 Sin stolte Fos, sit Græs og sine Hyrder —
 En ussel Skueplads ved Dagens Lys,
 Naar Trylseriets falske Lampe slukkes.
 Alt staaer der — men kun han, min Frits er borte;
 Slet Intet mangler — kun det Vigtigste.
 O, Frits! mit Barn! hvor ofte vil jeg nu
 Paa dine Beie gjøre Pilgrimsreiser,
 Og græde sønderknust, som Vandringsmanden
 Ved Jordan, naar han stirrer i den Flod,
 Hvis flygtige Bover drak det hellige Billed.
 O, Frits! mit Barn!

Opdager hans lille Hat og Troie paa Bæggen, brister i Graad,
 og vrider sine Hænder.

O, Gud! o, Gud! o, Gud!

Der hænge dine Klæder — Søndagshatten
 Og Søndagstrøien. Nu behøver du
 Ei længer dem, nu er du klædt i Straaler,
 Som Engel frandsset med de hvide Lilier.
 Mig efterlod du kun de smaae, de fiære
 Reliquier.

Augustin.

Ulykkelige Fader!

Forsynd dig ei.

Werner.

Ti stille, Munk! du kiender
 Ei Faderhiertet. Beed du i din Celle,
 Med dine Duer, med dit Crucifix,
 Mat i din sørgelige Gensomhed,
 Hvad Livet er? Og kan du skatte Gaven,
 Som du ei kiender? takke Gud derfor?
 Siig, veed du, hvad det er at være Fader?
 Du stirrer paa dit melancholske Kors,
 Og tænker kun paa Død, paa Synd, paa Smerte,
 Tilintetgjørelse. Med Angstens Sved
 Du beder i Getsemane, og bløder
 Paa Golgatha. For dig er Livet kun
 En taagesuld og sørgelig Langfredag.
 Hvor der er Børn, der er en evig Juul;
 Der blomstrer steds Ufskyldighedens Fest;
 Der smiler Modren med sit Barn paa Skødet,
 Mens Stierne sunkler saligt over Hytten;
 Der svinger Engelen bestandig henrykt
 For Hyrderne paa Marken sit Hosanna.
 Thi Barnet gjør sin Faer til Barn igien,
 Og kun som Børn vi atter see Guds Rige.

Han synker ned over Liget.

Caroline

kommer langsomt ind med Fatning, fulgt og understøttet af
 nogle Qvinder.

Forholder mig det ei, at see mit Barn!

Augustin

gaaer hende i Møde.

Actstafue Caroline!

Caroline.

Jeg har sunget

I Aftes Psalmer med ham, og han læste
Saa fromt sin Aftenbøn. Han er hos Gud,
Det veed jeg vist, hvi skulde jeg da klage?

Werner

springer op, og omfavner hende.

O, Moder! Moder!

Caroline.

Han er ikke knust,

Ei faldet ned fra Klippen, har ei slaact

Sit lille Hoved blodigt imod Stenen.

Guds hellige Engle greb ham, da han faldt,

Og bragte ham huldtstilende til Himlen.

Augustin

holder Qvindeerne tilbage, som ville troste hende.

Caroline.

Og der er skönt og glædeligt; det veed jeg,

Det troer jeg vist.

Augustin.

O, ædle Caroline!

Held dig, du fromme, vise Qvinde! Held dig!

Dig styrker Troen.

Caroline.

Oste spurgte han:

Er ei den lille Engel her paa Jorden?

Jo, svared jeg, usynlig. Og naar kan jeg

Da see ham? spurgte han. Da trykte jeg

Den lille Spørger grædende til Hjertet,
 Og svarte: Som en sølverhaaret Gubbe
 Seer du ham først. — Men Englen elskte dig,
 Min søde Frits! og vilde ikke bide,
 Til du var sølvgraa. — Abner mig dog Kurven,
 Og lad mig see hans Liig!

Augustin.

Men har du Kraft?

Caroline

med et fortvivlet Smil.

Hvad Kraft behøver jeg til det, min Fader?
 I Fald han leved, hvis jeg bar ham paa
 Min Moderarm, og trykte ham til Hjertet,
 Og flædte, hægged ham, og skar ham Brødet,
 Da kunde der behøves Kræfter; men
 Til bleg at stirre paa hans blege Liig,
 Behøves ingen.

Da hun seer Liget, brister hun i Graad, og vrider sine Hænder.

Werner

knæler ved Baaren, rækker hende sin Haand, og siger:

Moder! elskte Moder!

Fortviol ei. Lad os række vore Hænder
 Til Himlen over vores Engels Liig,
 Og bede Gud om Bistand.

Caroline

knæler og beder, derpaa staaer hun op, og siger i huldt
 Sværmeri.

O, hvi skeer der
 Ei meer Mirakler? Det var dog saa skønt;
 Det trøstede de stakkels Menneſker,
 Og styrked dem til Haab, til Tro og Tillid.

Bort Liv er mørkt, vi trænge tidt til Trøst.
 Sorg nedslaaer Sindet, Lykken hæver Modet,
 Og hvad der hændes Gen, kan hændes Fleer.

Til Augustin.

Erindrer du dig, fromme Herrens Mand!
 Vi var i Kirken med vor Frits i Søndags,
 Just da du læste Evangeliet
 Om Enkens Søn af Nain? O, hvor herligt
 Fremstilte du Guds Godhed og den stakkels
 Fortvivlede Moders Fryd! Det var dog skönt,
 Hvis Sligt var muligt end.

Augustin.

Åh, Caroline!

Der skeer ei meer Mirakler.

Caroline.

Jo, der gjør;

De skee dog tidt. Er hver en Herrens Gave
 Ei et Mirakel? Var det ei Mirakel,
 At Gud mig gav min Frits? Og naar et Barn
 Er sygt, og blusser tort i Feberhede,
 Naar Lægen tier, træffer taus paa Skuldren,
 Mens Modren græder, Fadren stirrer bleg;
 Er det ei et Mirakel, naar den Evige
 Dog frelser det, og skienker Faer og Moer
 Der' Barn igien?

Werner.

Hist skienkes han os atter.

Caroline.

Min Frits engang var syg, og Alle tvivlte.
 Med dunkelhede Kinder, matte Blif
 Drog han sin Aande, ralled i min Arm;

Min bittre Taare væded ham den hede,
Glødrøde Kind.

Med stigende Følelse.

Han kom sig, og blev karst.

Gud gav mig ham tilbage. — Hvad der eengang
Er skeet, kan tiere skee.

Augustin.

Du sværmer, Qvinde!

Men mildt og yndigt er dit Sværmeri;
Og som en høi Ruin paa Fjeldet, viser
Dit knuste Bryst end Skønhed i sit Gruus.

Caroline.

Min Smerte er for ung, jeg kan endnu
Ei finde mig i min Fortvivlelse.
Det tykkes mig, som var min Sorg en Drøm.
Jeg saae ham frisk og sund og blomstrende
Jo for en Time siden, og nu ligger
Han kold og bleg og sønderknuust paa Baaren.

Med en besynderlig høi Tillid.

Det tykkes mig, som om vor Hyttedør
Sig aabned sagte for den hulde Frelser,
Som om han kom, og lagde smilende
Sin Haand paa Rigets Jøse, vendte sig
Til mig med Trøst, og raabte: Græd ei, Qvinde!
Din Dreng er ikke død.

I dette Dieblis gaaer Døren op; frits, fulgt af Rabli,
Reinald, den gamle Bedstefader, og endeel Hyrder og
Hyrdinder, styrter ind med en stor Blomsterkost i Haand,
og iler i sin Moders Arme.

Frits.

Nei, Moder! Moder!

Din Dreng er ikke død. Her er din Frits;
Han lever, han er frisk, ham fattes Intet.

Augustin.

Ha — hvad er dette?

Caroline.

Himmelske Forbarmer!

Werner.

Mit Barn! min Frits! min Søn! du lever? Frits!

Forældrene omfavne Barnet henrykte; alle Tilstedeværende ud-
trykke deres Glæde og Forbauselse.

Frits.

Ja, fiære Faer! hvi skulde jeg da døe?

Jeg er saa lille, det var alt for tidligt.

Min Bedstefaer er jo en rørig Mand

Paa fiirfindsthye Aar, hvi skulde Frits

Da ikke være det, som kun er sex?

Jeg bringer Bedstefader med, og Blomster

Til Moder. Her er Roser og Ravendler,

Levkoier, Gyldeulaffer, Neglifer.

Men Natviolerne og Lilierne

Har jeg paa Veien kastet ned i Svælget

I Klippekløften, ved det nye Rækværk.

De duftede dig for stærkt, det veed jeg nok.

Caroline.

Allgode Gud!

Werner.

Der skeer endnu Mirakler!

Augustin.

Jeg er en Olding, mange Jordens Syner

Jøer mine Blik forbi, og bragte fielden

Min Siæl til Studsen; men her studser jeg:

Thi Barnet ligger blegt paa Dødens Baare,
 Og Barnet smiler friskt med Blomsterne.
 Sanct Peder! rør mit Die med din Finger,
 Og lær mig kiende Sandhed.

Babli.

Reinald iled

Fortvivlet bort; jeg fulgte ham. Gud veed —
 Et Blik — et Ord, uoverlagt i Sorgen,
 Fløi mig fra Læben. Da han løb til Bierget,
 Da løb jeg med, men hentede ham ei ind.

Reinald.

Da græd du, Babli! søde, søde Taarer.

Babli.

Men da jeg kom til Svælget, stod han der
 Med Frits i Armen, trykte ham til Hjertet,
 Og raabte: Babli! see vor lille Skyttsaand.

Reinald.

Ja, Glæden her forsvandt, og Dvertro
 Indbildte mig, at jeg var Sorgens Bringer.
 Jeg løb til Fjeldet, svimled over Kanten —
 Da sendte Gud sin Engel, raabte holdt!
 En lille Haand traf mig ved Kiortelfligen.
 Jeg vendte mig — et Barn, saa skønt som Baaren,
 Stod hos en Gubbe, frisk som Høstens Aften;
 To Billeder af Livets skønne Poler:
 Barndom og Alderdom. Hvad fattes dig?
 Udspurgte mig den Lille smilende.
 Jeg trykte salig Baaren til mit Hjerte,
 Jeg skued henrykt paa min Vintergubbe;
 Og da, som Somren deilig, Babli kom

Med Taareduggen paa sin Rosenkind,
Da tvivlte jeg ei længer om min Høst.

Han trykker sin Mund til Babilis Haand.

Augustin.

Forunderlige Dag! med selsom Gøglen
Afbryder du vort Livs Gensformighed.

Hvo fiender dette Liig? Det ligger friskt.

Hvo tvivled om, at det var Werners Barn,

Hvis ikke Barnet leved, var tilstede.

Hvo misted dette Barn? Hvo savner det?

En Hyrde.

Jeg har mit Barn.

En Anden.

Jeg mit.

Flere Stemmer uden for Hytten.

Der savnes intet.

Reinald,

som har betragtet Liget.

Forunderlighed paa Forunderlighed!

Det er en lille Mumie; dets Legem

Er giennemtruffet af et selsomt Biergsalt.

Naturen har beskyttet disse Lemmer

Mod Undergang og mod Forraadnelse.

Men denne Liighed — ubegribeligt!

Den gamle Bedstefader.

Henbringer mig til Baaren, lad mig see!

Betragter Liget noie, derpaa siger han grædende:

Ja ja! min Aelse bedrog mig ei:

Det er min ældre Broder Adolf Seppi,

Jeg fiender ham endnu.

Werner.

Din Broder, Fader?

Caroline.

Din Broder, Bedstefaer?

Flere.

Hvad? drømmer Gubben?

Bedstefaderen

til Ruodi.

Har du ei draget dette Liig af Kløften
Bed Bundløs?

Ruodi.

Ja, vor Faer!

Bedstefaderen.

Der leged jeg

Som Barn med Seppi for halvfierdsfindstyve
Og sex Aar siden. Seppi faldt i Svælget,
Vor Fader holdt det hemmeligt, forbød mig
At sige det til Noget, thi vor Moder
Gi maatte vide det; det hed: han døde
Af Sygdom hos vor Morbroer, og blev jordet
Paa Kirkegaarden.

Folder sine Hænder.

Af, du gode Gud!

Skal jeg endnu opleve slikt et Jertegn?
Jeg var den Yngste, jeg, som staaer og skælver
Bed Staven som en sølverhaaret Gubbe;
Den Eldre ligger som et lille Barn.
See, Frits! din Farfaers Broer; han lignte dig,
Var vever, god og snild og smuk, som du.
Nu lever han igien i dig. — Gud være
Ham naadig i sin Himmel!

Augustin.

Amen! Amen!

Selsom er Herrens underlige Vel.
En fulsort Sky har løst sig venligt op
I Veemodsdug.

Werner.

En høist lykkelig Dag!
Vi fandt vort Barn igien.

Caroline.

Vi fandt en Broder.

Reinald.

Og han en Søster, og en kjær Veninde,
En Rudolf i sin Frits — og i sin Frits
En Skytsaand, der har reddet ham fra Døden
Her — maaskee hisset.

Augustin.

Gode, fiære Werner!

Jeg ønsker dig til Lykke med din Juul,
Din Glædesfest. Gid filde, filde først
Den ende med en haabefuld Langfredag!
Din Nød har aabnet mig dit hele Hierte.
Jør elskte jeg dig, Werner! som en god,
Retskaffen Mand; men du er ogsaa from,
From, skøndt paa din Viis. Tilgiv da en Gubbe,
Hvis han har krænkert dig.

Werner

trykker hans Haand.

Gi, fromme Fader!

Du meente mig det ærligt. Jeg har talt
Langt haardere til dig, end du til mig.
Saa deel vor Fryd, som du har deelt vor Sorg!

Jeg har min Dreng igjen, og er saa glad,
Som en af Himlens Engle. Kom, min Frits!
Læg dine Blomster paa din Farfarbroders
Blegghvide Pande! — Saa. — Gud signe ham!
Han lignte dig i Træk, du ikke ham
I Skiebne. Speil dig i hans sølvgraa Broder,
Bliv Gubbe som den Yngre, ikke Barn som
Den Eldre, Frits! Hop altid Farens Svælg
Saa let forbi, uskyldig, som i Dag;
Og skienf engang vor Dal igjen en Søn,
Som ligner hiin i Træk, og dig i Lykke!

Erif og Abel.

Tragoedie.

Personerne.

Erik, Danerkonge, kaldet Plougpenning.

Abel, Hertug i Slesvig, hans Broder.

Sophia, Abels Datter.

Otto, Greve af Oldenborg.

Esgar, Biskop i Ribe.

Lauge Gudmundsøn, Eriks Marsk.

Henrik Amestorp, Ridder.

En blind Olding.

Hans Dreng.

Strange, Lauges Svend.

Prechta, Sophias Terne.

Regner, Abels Kammer-svend.

En Fisker.

En Krokone.

Jørgen, hendes Dreng.

Broder Niels.

En anden Munk.

Drabanter, Munke.

Handlingen foregaaer ved Dannevirke, i Sortebrodrøstloster,
Slesvig og Omegnen, Aar 1250.

Første Handling.

Plads med Trær.

I Baggrunden en Strækning af Dannevirke med sine forfaldne Tårne og Porte. I Forgrunden et Herberg.

Kong Erik. Lauge Gudmundson. En gammel blind Mand og hans Dreng.

Den Blinde

synger ved Harpen:

Danmark, deilig Bang og Bænge,
Luft med Bølgen blaa,
Hvor de vøgne danske Dreng
Kan i Leding gaae
Mod de Sager, Slaver, Bønder,
Hvor man dem paa Tog hensesender;
En Ting mangler for den Hæve:
Ledet er af Lave.

At dissnarer færdes kunde
Bærket med Behør,
Dronning Thyre lod fra Grunde
Reise, hvor man før

Giennem Bolden, sig en Bure,
 Paa det Bærk at have Kure.
 Slet sig Noget kun vil føie
 Under fremmed Døie.

Efter Dufte vorte Bolden,
 Dannevirke faldt,
 Som har mangen Tørring holden,
 Før den slet forfaldt.
 „Ledet“, sagde Dronning Thyre,
 „Har vi hængt; Gud Vangen hyre,
 At den ingen Fremmed bryder,
 Eller Hofbud byder!“

Danemark vi nu kan ligne
 Ved en frugtbar Bang.
 Hegnet trindt omkring, Gud signe
 Det i Nød og Trang!
 Lad som Korn opvoxe Knekte,
 Der kan frisk mod Fienden segte,
 Og om Dannebød end tale,
 Naar hun er i Dvale!

Grif.

Tak, Fader! Tak. Det var en deilig Bise.
 Har selv du digtet den?

Oldingen.

Nei, strenge Ridder!

Jeg kan ei rime; denne Sang er gammel,
 Og tidt har jeg den sunget i min Velmagt,
 Da jeg var stærk, og fulgte Konning Bolmer
 Paa sine Tog.

Erif.

Saa har du altsaa tient
Kong Baldemar?

Oldingen.

Hvo tiente ikke ham,
Som var i Stand dertil?

Erif.

Dg talte med ham?

Oldingen.

Ja, tidt; dog tiere med hans Dronning Dagmar.

Erif.

Hun var høit elsket her i Danmark's Rige.

Oldingen.

Hun var en Engel. Hvor hun gik og stod,
Der blomstrede Belsignelsen for Bonden.

Hun gjorde Kongen Livet kiært; og havde
Hun levet længer, aldrig var Kong Bolmer
Da fristet, loffet i et skiændigt Fængsel.

Hun var den anden Thyre Dannebød;
Dg længe gik det Sagn — I hørte jo,
Jeg sang om Thyres Buur hiit over Borten
Paa Dannevirke, hvor hun sad og vogtede
Paa Arbeidsfolkene?

Erif.

Jeg hørte det.

Oldingen.

Jeg stakkels Gubbe, jeg er blind disværre —
Men seer I Hullet over Borten der,
Begroet med Brombær og med grønne Buske?

Erif.

Jeg seer det.

Oldingen.

Nu, der boede Dannebød,
Og ofte, siger man, at hun og Dagmar
End sidde der i Dvæld, saasnart det mørknes,
Og smile ned til Landet, vandre sammen
Ad Bølden Arm i Arm, og svinde først
Bag Taarnet hist.

Erik.

Man synger mange Viser
Om Dagmar.

Oldingen.

Ja, jeg kan dem alle, Herre!
Hun var saa from, at da i Riberby
Hun døde, da Kong Bolmer græd ved Riget,
Og kaldte hende med fortvivlet Røst,
Da reiste hun sig atter op fra Baaren
Med røde Dine; veed I vel, hvorfor?
Fordi hun havde snørt sig Silkeærmer
En Søndagformiddag. Tænk jer engang,
Det var den hele Synd i Dagmars Liv,
Hvorfor hun ei fandt Rist og Ro i Graven!
Hvor finder man en slig Samvittighed?

Lauge Gudmundsøn.

Dum Folkeovertro!

Erik.

Forstyr ham ei!

Oldingen.

Og havde hendes Søn, den unge Junker
Prinds Bolmer, levet — men han fandt sin Død
Bed Kammervendens Pæl paa Hjortejagten.
Det Gode trives fort.

Lauge.

Hvad siger du

Da om Kong Grif?

Oldingen.

Blougpeng?

Lauge.

Saadan sfielder

Almuen ham, fordi han paalagt har

En høistnødvendig Skat.

Oldingen.

Ja vist! nødvendig,

For atter Krig at føre med sin Broder.

Disværre, Ridder! — tilgiv Oldingen,

Hvis J fortørnes! Synet har jeg mistet,

Beed ikke, hvem J er; men ved Sanct Knud,

Jeg har ei Andet end et usfelt Liv

At tabe, som jeg agter ei, og siger

Min Mening reent ud: Grif er vel ei

Saa slem, som Abel; men de fives baade

Som Hedninger, og Gud forlade dem

For hvad de syndet har mod gamle Danmark!

Man mærker, det er Bengierds Børn.

Lauge.

Hvad har du

Saameget imod Bengierd?

Oldingen.

Jutet nu,

Ihi hun er død, og man bør ikke hade

Den Døde; men saalænge Danmark staaer,

Bil heller aldrig Bengierds Bise glemmes.

Lauge.

Man burde strengt forbyde Folket slige
Midviser.

Erik.

Nei, vox populi, vox Dei!
Siig mig et Vers deraf!

Oldingen.

Hun vilde lægge
Det danske Land i Lænker, kue Bonden:
Hvad tør Bonden vel mere ved,
End Bidiedør og Flagreled?
Hvad tør Bonden med meer i Bo
Foruden to Dren og en Ko?
Men den, som synger sidst, han synger bedst:
Nu ligger Bengierd i sorten Jord,
Endnu har Bonden Dren i Gaard.
Langt bedre, stoffet at leve med Ure,
End høre hver Mands Klag' og Rære!
Men det blier silde, mærker jeg; thi Duggen
Staaer fugtig i mit Skæg, og jeg har langt
Til Hytten. Nu Guds Fred, I ærlige Mænd!

Erik.

Vi, jeg maa dog betale dig din Bise.
Hvor boer du?

Oldingen.

I et Lynghuus midt paa Heden.

Erik.

Er alt din Hustru død?

Oldingen.

Min Hustru, Broder,
Tre Sønner og to Døttre.

Erif.

Alle døde!

Hvorledes mistede du dem?

Oldingen.

I Krigen,

Dengang Kong Erif brændte Svendborgby.

Erif.

Og dine Dine?

Oldingen.

Udstaf mig en Krigsknekt,

Den meest medlidende i hele Flokken.

Erif.

Hvordan?

Oldingen.

Han vilde skaaue mig for Synet

Af mine Rædsler.

Erif.

Store Gud i Himlen!

Giver ham Penge.

Gaa, Fader! beed den hellige Jomfru hist

Tilgive Erif og hans Broder Abel.

Nu findes de ei meer.

Oldingen.

Ja, gid saa var!

Jeg frygter, Ilden ulmer kun i Asken.

Erif.

Gud styrke dig!

Oldingen.

Taf for jert gode Dnske!

I lige Maade jer! Jeg seer jer ei,

Men mærker dog paa eders Røst og Udfærd,
 I er en blød og en barmhiertig Ridder.

Erik.

Det vil jeg vorde.

Drengen til den Blinde.

Fader! det er Guld.

Oldingen

rækker Pengene tilbage.

I har forgrebet jer.

Erik.

Tag denne Skjærv,

Et Glimt af dine Dages Aftenrøde!

Din Hustru, Børn, din svundne Manddoms Lykke
 Kan ikke Kongen selv giengive dig.

Oldingen

foldes sine Hænder.

Åh, Gud tilgive Kongen!

Erik.

Amen, Amen!

Oldingen.

Han er ei ond, men heftig, herskesyg,

Og han har onde Raad. Gud bedre dem!

Farvel og Tak! — Kom, Dreng! leed mig ved Kieppen.

Den Blinde gaaer med sin Dreng. Kongen staaer takkesfuld.

Lauge.

Du gamle, blinde Viisdomsugle, du!

Erik.

Skield ikke min Prophet!

Lauge.

Ei, Eders Raade!

Jer Her i Endor; vil I være Saul?

Erif.

Han ſkuer grant, den Blinde.

Lauge.

Eders Naade!

Han ſynger ſom en Stær ſin gamle Viſe.

Erif.

Af Oldinger, af den Ulyffelige,
Hvem ingen Fordeel friſter meer til Smiger,
ſkal Konger høre Sandhed. Denne Gubbe
Har ikke fiendt mig; hvad han ſagde, kom
Uſkrømtet meent, oprigtigt fra hans Hierte.

Lauge.

Jeg tvivler ikke om, at han er ærlig,
Saa ærlig, ſom hans Uforſtand tillader;
Man ærlig være kan og taabelig.

Erif.

Man kløgtig være kan, og være falſk.

Lauge.

Dg falſk blier ærlig Dumhed uden Kløgt;
Det ſee vi her.

Erif.

Han havde Ret.

Lauge.

Hvori?

Tilgiv, at jeg modſiger Eders Naade!
I Intet! Nogle gamle Viſer kan han,
Fra Folkeſnak har han ſin hele Viisdom.
Hvad Sammenhæng er der i al den Færd?
Han veed et gammelt Qvad om Dannevirke,
Et taabeligt, ugrundet Glædeſraab,
Fremfaldet ved et taabeligt Forſøg.

Grif.

O, spot ei denne Sang? Den rørte mig,
 Og rysted dybt min mørke Siæl til Beemod.
 At ogsaa netop her den skulde lyde,
 Hvor mægtig den høitidelige Bold
 Med sine Porte, sine gamle Taarne
 Staaer som et svart, uhyre Taagebilled
 Fra Hedenold! O, Gud! o, Gud! o, Gud!
 Beskierme skulde denne Bold mod Fiender,
 Mod Fremmede — og jeg — og du, min Broder!
 Hvad hialp nu et tredobbelt Dannevirke?
 Nu, Pesten var i Landet, kunde Magt
 Afholde den fra Grændsen? Rauge, Rauge!
 Stor staaer den mørke Skygge for mit Die,
 Som Fingals Aand for Skotten i sin Sky,
 Og minder mig om tabt Samdrægtighed.

Rauge.

Han roste Thyre Dannebod og Dagmar,
 Han meente, gode Træer bar gode Frugter;
 Men var ei Harald Blaatand Thyres Søn?
 Min Tro, en herlig Frugt! Og Dannevirke!
 En kraftig Skierm for Riget. Skade kun,
 At dette Led har aldrig sluttet ret
 For Bangen imod Ulven, naar den trued
 De danske Faar! Hvad gavned Dannevirke
 Svend Tveskiæg imod Jomsborg, da de tog ham,
 Og han, som eders Fader Baldemar,
 Sin Frihed maatte købe sig for Guld?
 Et herligt Led, saa nyttigt næstendeels,
 Som Muren hist ved Chinas Tartarie:
 Selsomt for Alderdommens Forster, høit

For Skialden, naar med qvindligt Sværmeri
 Han kryber op i Kløften med sin Harpe,
 Og synger, hvad han seer i Digterrusen,
 Men hvad der ikke er. Hvad var den Dagmar?
 En skikkelig, en ærlig Danneqvinde,
 Som i en tarvelig Enfoldighed
 Holdt sig til Bonden, fordi Siælen ei
 Var høi nok til at føle Adelsglæder;
 Som tigged eders Fader Baldemar
 Saa lang Tid om igien at skienke Bispen,
 Morbroderen, sin Frihed, til han fik den,
 Og bragte Landet i Glendighed.
 Men det veed Bonden ei. Hun hilste ham
 Saa vennesaligt, saae paa Malkepigen,
 Avlskarlen, naar de gik fra Dont, og gav dem
 En Dre Sølv; og saa var Hjertet rørt.
 I Sandhed, dette lumpne, dumme Had
 Mod Eders Naades dyrebare Moder,
 Den ædle Bengierd, har fortrudt mig tidt.
 En ussel Blind, en ufri Mand, en Bonde
 Kan ikke tirre mig; men kom en Ridder,
 Jeg skulde tugte Raadhed med mit Sværd.

Grif.

Jeg veed ei ret, om jeg skal takke dig
 For denne Jver, Lauge Gudmundsøn!
 Endnu jeg haabe vil, at den er velmeent.
 Dit Bæsen tykkes mig paa nogen Tid
 Forblommet og sig selv modsigende:
 Saa kold som Is, med Haan og bittert Smil,
 Jeg hører dig bedømme Verdens Jdræt;
 Saa blusser atter du som Ungersvend.

Med listigt Blik skarpsindig stirrer du
 I Tidens Daad, og lader dig saa lidt
 Af Skinnet blinde, saa du tværtimod
 Blev blind af lutter Stirren tidt, og tog
 Selv Herrens Sol paa Himlen for en Skygge.
 See, Lauge! jeg vil skrifte dig det ærligt,
 Maaskee det ligger kun i mig, ei dig;
 At du est ei forandret, men kun jeg.
 Thi alt en rum Tid, haaber jeg til Gud,
 Er Erik ei den Samme. Hvorfor lever
 Da Mennesket, om ikke for at modnes?
 Af Røg staaer Ilden klar, af Tornen Rosen,
 Af Taagen Solen; blege Blomst, som leser
 Med Foraarsvinden, rødmer og blier Frugt —
 Skal Mandens Hierte kun forstene sig?

Lauge smilende.

Ved Gud og Mænd, Herr Konge! Lauges Hierte
 Er ei forstenet, det er vel saa blødt,
 Som nogen Ridders i al Christenheden.

Erik.

For Vellyst, muligt selv for Elskov, Lauge!
 Men knap for Rærlighed, og ei for Venskab.
 Ung lærte jeg at kiende dig. Man sfielner
 Kun slet som Ungersvend; din smukke Bæxt,
 Dit flogte Ansigt, dette raske Væsen
 Indtog mig, og jeg deelte længe med dig
 Letsindigheden. Dog det er forbi.
 Jeg seer dig nu med andre Dine; tilgiv,
 Hvis jeg misfiender dig!

Lauge.

O, Eders Naade!

J hædrer mig med flig Fortrolighed.
 Tal, at jeg kan forsvare mig!

Erif.

Udsprungne

Af Axel Hvides Stamme, forekom
 Du mig en Absalon, saa længe som
 Jeg selv mig drømte til en Baldemar.
 Nu er jeg vaagnet, Lauge! Af, hvor langt
 Staae begge vi fra Maalet!

Lauge.

Jeg har tient
 Med Liv og Blod, som Absalon. Mit Sværd
 Har flere Gange bragt jer Seiren hjem.

Erif.

Det negtes ei. Og heller ikke var
 Min Tak et goldt, ufrugtbart Træ; jeg hæved
 Dig til mit Riges Marf. Men, Lauge! fiig,
 Hvo hidsed mig til Kamp imod min Broder?

Lauge.

Han selv, hans Hovmod og hans Egenfind.

Erif.

Hvo brændte Byerne? det skønne Svendborg?

Lauge.

Jeg, for at hevne Odense; men, Herre!
 Glem heller ei, jeg fanged med det samme
 Christopher, eders Broder, Laalands Hertug,
 Og skaffed Laaland, Falster varig Fred.

Erif.

Nu Kolding, Hathersløv, nu Apenrade!
 O, som en røgfuld Lavastrøm, der bølger
 Fra Bierget ned i Dalene, betegnes

Min Bei og Abels Bei. Hvad er nu Danmark?
 En Balplads, et uhyre Brandsted. Snart
 Dyprette kan man store Kampedysser
 Paa Hederne med Indskrift: Her stod Danmark.

Lauge.

O, Danmark blomstrer snart igien. End staae
 Dog Skovene. Af alle større Dyr
 Er Mennesket det flinkeste til Avl,
 Han kliner Hytten op, som Bien Gellen;
 Snart banker Hamren, Bæverstolen stamper,
 Og Saugen hviner, Høvlen skræller Biælsen.
 Hvad siger det, om ogsaa Kæmpesoden
 Nedtræder stundom disse Myretuer?

Erik.

Glem ikke, Lauge! du er selv en Myre,
 Og maaskee mindre, skiondt du troer dig stor,
 End mangen liden. Bed min Naades Tab,
 Lad mig ei tiere høre slig en Tale.
 Ha, hvad jeg frygted for, stadfæster sig;
 Men naar dit Navn er støvet og forglemt,
 Staaer mit, som hæsligt Arr i Tidens Ansigt,
 Paa mangen fæl Misgierning. — O, en Konge
 Misundes for sin Værdighed! Beflag ham!
 Der skeer i Verden mere Ondt, end Godt;
 Det Gode vil Enhver tilegne sig,
 Men Tidens Laster hvile kun paa ham.

Kongens Drabanter bringe en ung Pige i borgerlig
 Dragt, med hendes Terne.

En Drabant.

Tilgiv os, Ederes Naade! hvis vi feile;
 Vi bringe denne Jomfru med sin Terne,

Hvis Færd gjør hende sær mistænkelig.
 I Ribe boede hun i otte Dage
 Ei langt fra Kongeborgen; ofte gif
 Hun om i Urtegaarden, saae til Bindvet,
 Og naar vi da opdaged hende, mærkte
 Vi tydeligt, hun blev forvirret, skielved.
 Paa Beien hid til Dannevirke fulgte
 Hun os i Hælene. Nu standse vi
 Ved Sortebrødreloster — og hun dvæler
 Fra Reisen i det nære Beiens Herberg.
 Thi sandt vi raadeligst da giennisten
 At bringe hende hid, paa det I selv
 Maa dømme Pigen skyldig eller fri.

Grif

betrakter hende venligt.

Behandle sli en vakker Glut som Speider?
 Ky, skam dig, Ebbe! Kan en Mø saa ung,
 Med sli et Uskyldsblif, med sli en Pande,
 Begaae et Ridingsværk? Hvor er den Rynke,
 Hvori sig underfundig List kan skiule?

Drabanten

med et Blik paa Lauge.

Man være kan saa glat, som selv en Aal,
 Og dog en Slange. Er hun skyldfri — nu
 Desbedre, Eders Raade! Men det maa
 I selv bedømme.

Grif.

Du har gjort din Pligt! —
 Hvem er du, smukke Barn?

Drabanterne træde tilbage.

Pigen.

Mit Navn er Agnes.

Grik.

Og est du ædelbaaren?

Agnes.

Eders Naade!

Min Fader er en Tømmersmand i Slesvig.

Grik.

Og hvorfra kommer du?

Agnes.

Fra Nonnerne

I Sanct Margretaklosteret i Åsmild.

Grik.

Ha, fra min gamle Gunnars Nonnekloster!
Hvorledes lever han, den sølvgraa Gubbe?

Agnes.

Godt, høie Konge! Skøndt han fylder snart
Ni og halvfems, er han dog rask og rørig,
Fuldfører daglig end sin Dont, besøger
Sit Stift, har ofte Giestebud, og sidder
Iblandt de strenge, de mandhastige Riddre
I Kappen graa med hvide Lammestind.
Han drikker kun det gode danske Øl,
Thi saarist Øl er ham for stærkt. Hver Høitid
I Klosteret han Nonnerne beverter
Med Miød og Gist, med Mellemad og Riød.
Han sover aldrig nogen Middagsføvn,
Igiennemseer selv sine Regninger;
To Munke har han altid ved sit Bord,
Og daglig sætte sig hans Lærlinge
Med Pergament og Blæthorn ved hans Fodder.

Erif.

Din Fader være maa en holden Mand,
Da han har Raad at sende sine Døttre
Til Klostertugt.

Agnes.

Han staaer sig godt, og har
Gi flere Døttre.

Erif.

Hvorfor skynder du
Dig ikke hjem da til en kjærlig Fader?

Agnes.

Jeg vented, Eders Naade skulde reise,
For tryk beskiermt bag eders Heltehær
At drage hjem ad farlig Landevei.
Her vrinkle mange Stimænd, Hærens Udskud,
For seige til at staae i Kamp mod Mænd,
Men kække nok til Dversald mod Qvinder.

Erif.

Fornuftigt! vel betænkt! — Ha, dette Barn
Særdeles huer mig!

Tager hende under Hagen.

Gaa du med Gud,

Min vakkre Glut! og hils din Faer i Slesvig.
Nu er jo Hertug Abel og Kong Erif
Forsonede.

Agnes.

Af, gid det var saa vel!
Men Eders Naade nærmer eder atter
Nu med en vældig Hær?

Erif.

Mod Friserne.

Agnes.

Saa vi har ingen Fare?

Erik.

Nei, ved Gud!

Gaf du med Fred!

Agnes knæler.

Tillader Eders Naade,

Jeg kysser eders Haand?

Erik.

Det fiære Barn!

Han kysser hende paa Panden.

Agnes.

Og maa jeg dvæle her i dette Herberg

I Nat, og reise først i Morgen aarle?

Erik.

Ret gierne, Barn! Jeg sover selv i Klostret,

Min Leir er nær herved, Krigstugten streng.

Agnes.

Farvel da, fromme Konge!

Med et ømt Blik paa Lauge.

Edle Ridder!

Lev vel.

Lauge.

Farvel, min smukke Jomfru Agnes!

En Skioldvagt sætter jeg ved eders Dør.

Agnes.

O, I er alt for god og alt for naadig.

Hun gaaer med sin Pige.

Erik.

Hold Fred i Leiren, Lauge! straf paa Stand

Hver Frækhed. Vi er paa min Broders Grændse,

Da kræves Mandstugt meer, end nogetsteds.

Maaskee kan Friserne, Dytmarfkerne
 Til Lydigheden tvinges uden Slag.
 Man siger, de har ladet deres Helgen
 Sanct Christian forgylde, bragt hans Billed
 I Hæren. Jeg er ei til Sinds at stride
 Mod nogen Helgen meer. Jeg ønsker Fred
 I Landet, Fred i Hjertets Jnderste.

Lauge.

Men, Eders Naade! tør jeg vove —

Erif afbrydende.

Nei!

Gaa, ti og adlyd! Dermed skeer vor Billie.

Kongen gaaer med sit Folge; Lauge bliver tilbage med sin Svend.

Lauge.

Din Billie? Har du nogen, strenge Plougpeng?
 Han rykker ned mod Holsteen; neppe kommen
 Til Slesvig, falder han paa andre Lanfer.
 Krig maa han ville! Rytteren maa plyndre,
 Og Landseknegten vederqvæge sig
 I Marfkens fede Bøndergaarde. Selv
 Maa Hæren gjøre sig betalt i Ar.
 Hvad er hans Mening? Er han fied af mig?
 Ha, Henrik Wemeltorp, min bittre Fiende!
 Tag dig i Agt, at ei du steges i
 Din egen Jld bag Rendsborgs Volde, du!
 End har jeg Magt i Hæren. Abel lurx,
 Som Ræv i Hulen; bragte jeg endeel
 Af Folket ham, han gav mig neppe Kurven.

Dette Sidste har han sagt noget høiere, i det han vender sig
 mod sin Svend. Han studser, da han seer ham nærmere,
 end han havde formodet.

Hvad vil du, Strange?

Strange smilende.

Nei, naturligt, Herre!

Naar fik vel Ridder Gudmundsøn en Kurb?

Lauge.

Du lytter til min Tale?

Strange.

Nei, Herr Ridder!

Men skøndt just ingen Hare, har jeg dog
Ret lange Dren.

Lauge.

Nu, hvad hørte du?

Strange.

Hun gav jer neppe Kurven, meente I.

Lauge.

Hvem?

Strange.

Lille Agnes, tænker jeg.

Lauge beroliget.

Ret, Strange!

Nu veed du alt min Hemmelighed, seer jeg.

Strange.

Den har jeg længe vidst; men veed I min?

Lauge.

Din?

Strange.

At I synes godt om denne Pige,
Og at hun elsker jer, og følger jer
Nu som en Skygge; alt det vidste jeg.
Men veed I, hvem hun er?

Lauge.

En Borgerdatter
Fra Slesvig, hvis hun ellers skifted ærligt.

Strange.

Hvor ærlig hun har været, vil I see.

Lauge.

Umuligt! Hun er sædelig og ærbar.
Fæst var min Aft nu at forlade hende,
Thi Maalet staaer for vanskeligt og fjernt,
Og du begriber let, jeg er ei findet
At lade Tømmermandens Dye male
Som Tilgift i Skialm Hvides blanke Skjold.

Strange tør.

Nei, dertil var den ei Blodøye nok. —
Men Slesvigs Løvepar i gylden Grund,
Hvad synes Eders Strengthed vel om dem?

Lauge.

Hvad vil du sige med din Gaadetale?

Strange.

Nu, fort og godt: den skønne Agnes kommer
I Sandhed fra Margretaklosteret,
Gaaer virkelig til Slesvig; hendes Fader
Er ganske rigtig Landets Tømmermand,
Men ingen Borger — han er Slesvigs Hertug.

Lauge.

Umuligt!

Strange.

At en Hertug har en Datter?

Lauge.

Sophia snige sig forflædt omkring?

Strange.

Uf Frygt for hendes Faders gamle Fiende.
Naar var vel Erik, Abel længe Venner?

Lauge.

Ha, er du sanddru, Strange? Hvoraf veed du —

Strange.

Uf hendes Terne, som er min Beninde.
J veed, som Herren er, saa er hans Svende;
Dg Maanen efterligner mangen Nat,
Hvad Solen først har lært den hele Dagen.

Lauge

omfavner ham.

Min Ven! mit Evangeliums Forkynder!

Strange.

Dg hvad, Herr Ridder! vil J nu?

Lauge.

Forsølge

Mit kongelige Vilddt, indtil det standser,
Dg skiælver, synker for Cupidos Piil.
Kom nu, J Fristelser, J Regnubusarver,
Som smelte Pigehierter: Suk og Taarer,
Høimod, Dpoffreller og Trostabsløfter!
Laan, Maane! mig dit sværmerfsblege Smil,
Din Lethed i Dmskiftelser. Viol!
Giv mig din bly Bestedenhed. Dg snart,
Snart trykker jeg da Fyrstehatten, Strange!
Omkring min Linding — naar jeg først har trykket
Den hulde Giøglerfske til dette Bryst.

Han gaaer med sin Svend.

Klosterhallen.

Erik. Biskop Esgar.

Erik.

Det glæder mig, min gamle Ven! at træffe
Dig her igien.

Esgar.

Nu er jeg Bisp i Ribe
Tre Aar; Prior for Sortebrødrøkloster
Var jeg i tyve, og i andre tyve
Bræmonstratenfermunk paa samme Sted.
Saa kan jeg ikke glemme disse Haller,
Dg naar min Tid er til det, kommer jeg,
Tilbringer Sommermaanederne her,
Dg er Abbed endnu for mine Munke.

Erik.

Det gjør du vel i, gamle Tugtemester!

Esgar.

Bed eders Broders Gunst forundtes mig
Slig Rettighed, skøndt dette Kloster hører
Si under Riberstift, men under Slesvig.

Erik.

Det glæder mig. Min Broder Abel viser
Mig Hæder, ved at hædre Riberbisp.

Esgar.

Jeg var hans Lærer, jeg var din, min Konge!
Jeg lærte eder lidt Latin og Bibel;
Det kan J aldrig glemme. Du har skaffet
Mig Ribe Bispestol; nu søgte han
Med denne Daad at bøde paa sin Strengthed,
Da han paa Sanct Vitalis Martyrs Dag

For tre Aar siden satte mig i Fængsel
Paa Segeberg, dengang han indtog Ribe.

Erik.

Du veed dog, vi er enige, forligte?

Esgar.

O, Himlen styrke dette Broderbaand!

Erik.

At jeg er her med Herreskiold, det gielder
Ei Abel nu, men Holsteens unge Grever,
Som fordre Rendsborg, der tilhører Danmark
Fra Arilds Tid. De kræve denne Fæstning,
Som om den laae paa deres Grund. Jeg kunde
Saa gierne skienke Nøglen dem til Danmark.

Esgar.

Usalig Usamdrægtighed!

Erik.

Du veed,

De har forbundet sig med Bremerbisp,
Med Baderborn, og med de Lybske. Trodsigt
Nu Friserne har atter rystet Landsen,
Vil ikke give Skat; Dytmarssen faster
Sig under Bremen. Skal jeg taale Sligt?

Broder Niels kommer med to andre Munkke; de bære et
Maleri, indsvøbt i et Klæde, men standse, da de see Kongen.

Erik.

Kom, fromme Brødre! lad jer ei forstyrre.

Esgar.

Uf, Eders Naade, undskyld! Broder Niels
Er nylig kommen fra det hellige Land,
Og bringer os et Maleri til Klostret.

Erif.

Hvor har du kjøbt det Billed?

Niels.

Ederes Naade!

I Florens af en høist fortræfflig Skildrer.

Der ringes i Kirken til Aftensang.

Es gar

beskedent afbrydende.

Tilgiv, min ædle Herre! — Ordnenes Pligt —
Vor Aftenmesse kalder.

Erif.

Gud forbyde

Mig at forstyrre den! Gaaer, fiære Brødre!

Gaaer ind i eders Chor; her vil jeg høre

Ier siunge. Kirken støder lige, veed jeg,

Til denne Hal.

Es gar.

Gud glæde Ederes Naade!

Munkene gaae.

Erif ene.

Hvi afbrød Bispen ham? Hvi skulde jeg

Ei see, hvad dette Billed forestiller?

Han blotter det.

Rain og Abel! Tænkte jeg det ei?

Ha, Es gar! Es gar! hvorfor skulde du

Det Billed for din Konge? Frygter du

Den alt for stærke Virkning paa hans Siæl?

Der synges Messe i Kirken.

Erif.

De synges godt, de stærke Oldinger.

Den dybe Bas, som Viisdoms egen Røst,

Sig blander med uskyldige Discant
Af Barnestemmer. Denne Messe hørte
Jeg i min Ungdom tidt. I Vindvet staaer
End Urtepotter med Geranium,
Med Sempervirens, Ambra, Krusemynt.
Der maner Intet dog saa tryllerist
De svundne Dages Følelser tilbage,
Som Blomsterduft og gamle Melodier!
Her, Broder Abel! kom vi begge fordem,
Og der i Klostergaarden lagte vi.
O, høie, fromme Toner! — Ja, min Broder!
Jeg vil besøge dig endnu i Dag.
Guds Engle svæve ned paa Sangens Binger
I dette Bryst, nu smelter al min Stolthed.
Endnu i Dag, det er besluttet, Abel!
Den gamle Borg, hvor først vi hilste Lyset,
Skal see os Mænd som Børn igien. Med Anger
Vil vi begræde hver Bildfarelse,
Forsonet smelte sammen Bryst ved Bryst;
Høimodighedens Engel skal udslette
Med hviden Haand det sorte Regnebræt.

Han gaaer.

Anden Handling.

Aden for Herberget.

Lauge Gudmundson. Hans Svend.

Lauge.

Giv mig din Landse, Rappen og din Hielm,
Dg giem min Hat, min Kaabe!

Strange.

Streng Ridder!

Bil selv J være Skioldvagt i den kolde,
Dugfulde Morgenstund?

Lauge.

Jeg haaber, ei

Det vare skal ret længe; thi skøn Agnes
Forsover sig vist heller ei i Dag.

Han bytter med ham.

Dg gaa saa du tilside, men ei længer,
End at jeg finder dig, naar det behøves.

Dg røb mig ikke for den smukke Terne!

Din Husbond — hører du? — din Husbond selv
Har vaaget for skøn Agnes hele Natten.

Forstaaer du?

Strange.

Vel, Herr Ridder! Jeg er vant
At lægge til og tage fra.

Lauge.

Tilside!

Strange gaaer.

Lauge.

Ha, denne Tilstand huer mig. Det kildrer
Den raske Mand, at lægge Magten villig
For Herskerindens nydelige Fod.
Forstaaer sig, det er Skielmeri; men pønser
Hun ei paa lige Kunster? Hvorfor fletter
Skion Jomfru vel saa glat sit Silkehaar?
Mon ikke for at knytte Juglenet?
Hvi famler hun med hviden Haand i Loffen!
Mon ikke for at vække Kysselyst?
Hvi blottes halvt den skønne Himmelhvælving?
For at studeres skal Astrologie?
Alt er Bedrag paa denne Verdens D;
Hvi skulde Kiærligheden være meer?
Men den er Livets bedste Selvbedrag
Og bedste Tidsfordriv; den driver Blodet
Til Hjertet med en Sødhed — o, en Sødhed!
Skion er Sophia, det er ei Bedrag;
Gi hendes Sværmen — hendes Deilighed
Har tændt en Ild for Lømmemandens Datter,
Der ikke slukkes nu, fordi jeg hører,
At hun er Slesvigs ædle Hertuginde.
Nu eller aldrig! Nu er Diebliffet.
Benyt det med den Dristighed, du skylder
Din Ære, med den Trofæb, du har svoret

Din egen Fordeel! Sommermorgnen rødmer,
 Og smelter Agnes. Kunde jeg kun digte!
 En gammel Bise er en gammel Ven,
 Og den skal hjælpe mig til Myrtefrandsen;
 Til Laurbærfrandsen hjælper jeg mig selv.

Synger:

Herr Iver tiener i Kongens Gaard,
 Han er en Ridder saa fin;
 Han sætted stolten Rosenvand
 Til Allerfæresten sin.

Jomfru vil jeg eder vie,
 Det lover jeg her for sand,
 Og kommer I ei tilbage med Seir,
 Da blegner Rosenvand.

Det var stor Onk at see derpaa,
 De bøde hinanden god Nat;
 Give Gud Fader i Himmerig,
 At vi maae findes brat!

Hun lytter bag Gardinet, hun har hørt mig;
 Hun er alt paaflædt. Det er sagtens aarle;
 Dog, aarle vil hun reise, Kærligheden
 Undskyldte maa mit tidlige Besøg.

Han gaaer tilside.

Børelse i Herberget.

Sophia. Prechta.

Prechta.

Han iulte hen at tale med sin Svend.
 Han kommer vist herop.

Sophia.

Saa lad ham komme!

For sidste Gang jeg tager Afsked med ham.
Bliv du tilstede, Brechta!

Brechta.

Eders Naade!

J gør ham Uret.

Sophia.

Gid det var saa vel!

See, jeg forstaaer mig ei paa denne Verden.
Hvor let kan han bedrage mig! Mit Bryst
Er stærkt bevæget, det vil ei betvinges;
Jeg mærker grant, at det er Kiærlighed,
Jeg bær for ham, og rødmer for mig selv.

Brechta.

Hvi rødme for en dydig Kiærlighed?
Det er kun Nonnerne, som ei tør elske.
Lad deres Tale, deres Omgangsvæsen
Gi smitte jer! J er en Hertugdatter,
Og Lauge Gudmundsøn af gammel Stamme.

Sophia.

Men sømmer det sig en uskyldig Mø,
Strax som hun har forladt sin Klostertugt,
At fæste Hjertet til den første Mand,
Der møder hende?

Brechta.

Hvorfor ei, min Frøken!

Naar det tillige træffer sig saa heldigt,
At denne Mand er Danmarks bedste Ridder?

Sophia.

Ja, han er skøn og mandig, mild og tapper;
Men man vil paaastaae, han er kold og streng.

Prechta.

Kold?

Sophia.

Dg letjindig. Noget i hans Die
Har altid sært forkræffet mig, selv naar
Han smilte venligst.

Prechta.

Det er Kiærligheden,
Thi den forkræffer altid unge Møer;
Dog vænner man sig snart til denne Skræk,
Dg sørger, naar man ei forkræffes meer.

Sophia.

Der er et Billed i vor Klosterkirke,
Som forestiller Paradisets Hauge
Med Eva, Ubletræet, og med Slangen.
Nu veed du, at man ellers pleier male
Den falske Drm med Crocodillehoved;
Hiin derimod er som et Menneske,
Med milde Lader og et deiligt Ansigt,
Der stikker frem med yndigtsnoede Loffer
Af Ubleløvene. Jeg kan ei dølge —
Den Slange ligner Lauge Gudmundsøn.

Prechta smilende.

Dg, Frøken! dog?

Sophia sukker.

Dog staaer han i mit Hierte.

Trøstende sig selv.

Thi Slangen, seer du, for at tækkes Eva,
Har sig forvandlet til en deilig Mand,
Balgt, for at naae sit Maal, den bedste Larve;
Men Lauge Gudmundsøn er ingen Larve,

Er ei forvandlet ved en Dæmlekunst,
 Han er, hvad hiin vil synes kun at være.
 Letfædig? Af, han sukker dog saa dybt.
 Kold? Nei, kold er han ei, kun alt for varm.
 Haard? streng? Det er desværre mange Riddre,
 Og det er Qvindens Pligt at mildue dem.
 Min Fromhed kunde blødne Lauges Sind,
 Hans Klogskab giøre mig bekiendt med Verden.
 Min Fader vil ei vrede, thi han ynder
 Skialm Hvides Slægt. Men een Ting maa jeg vide.
 Prechta.

Hvad, Eders Naade?

Sophia.

Om han er saa stolt,
 Som virkelig han synes. Kan ei Agnes
 Høit elskes for sin egen Skyld og blot
 Som Tommermandens Datter, er hans Elskov
 Et flygtigt Lefleri, saa skal han aldrig
 Erfare, jeg er Hertug Abels Barn.
 Prechta.

Han kommer.

Sophia om.

Han har vaaget ved min Dør
 Den hele Nat.

Prechta.

Der er, min Tro, dog ærligt!

Lauge kommer.

Min skionne Agnes! tilgiv, at jeg vover
 Saa tidlig mit Besøg. Dog vidste jeg,
 I var alt oppe længst; jeg har seet Lys
 Paa eders Kammer for to Timer siden.

Sophia.

Herr Ridder — I har vaaget ved min Dør —
Lauge.

Man skilles nødig, veed I, fra det Kiære,
Og for et trofast Hierte var det Trøst.
En ærlig Pudel følger Herrens Liig,
Og doer af stille Trostab paa hans Grav;
Tilgiv min Elskov, som har fulgt i Nat
Sit Haab til Jorden!

Sophia.

I er sær bedrøvet.

Lauge

som kæmpende med sig selv.

Og er hun død for dig, og du for hende?
Hvad holder dig tilbage, stolte Hierte?
Du selv — og gyser for en indbildt Qual!

Sophia

prøvende ham.

Maae vi nu skilles ad?

Lauge.

Nei, Agnes! aldrig.

Bort, usle Fordom, som omtaager Siælen!
Nei, Agnes! Baabenrust skal ei fordunkle
Min Roses Purpur; Gravcapellets Dunst
Fortrænger ei Violens friske Lugt.
Bort, Hovmod fra Skialm Hvides Kobberfiste!
Dens Eddergrønt er ikke Haabets Farve.
Syn og halvfierdsindsthye Stæder blomstre
Bed Donaus, Rhinens, Elvens, Havets Bredder,
Borgmestren staaer i Stavn som Admiral.
Ny Stand, ny Sæder! Skialm, dit Skjold er hvidt,

Sølvblankt: jeg lader male Roser i det;
 Og rymf saa Brynet, hvo der vover det,
 Ald Tommermandens Datter!

Sophia affides, glad.

D, han elsker!

Høit.

Hvorledes, Ridder? Ha, forstaaer jeg ret?
 I byder Agnes eders Skjoldemærke?

Lauge.

Tilgiv mig, at jeg satte dig paa Prøve,
 Og hyfled Hovmod, Spøg, Betænksomhed!
 D, Agnes! kiender du ei nok den Sang
 Om Ridderen og den rødbrune Pige?
 Nu veed jeg Alt om dig, min Elievand!
 Som han om sin. Her lægger jeg mit Raaben
 For dine Fødder,

Knæler.

og om otte Dage

Jeg beiler hos din Fader om din Haand.

Sophia hæver ham.

Stat op, Herr Ridder Lauge Gudmundson!
 Jeg kiender Bisen om den brune Pige,
 Og sang den tidt hist i vor Klosterhauge,
 Mens fromme Søstre var i Ottesang.
 Men kiender I det Eventyr, Herr Ridder!
 Om Alfen, der i Skoven viste sig
 For Jægeren som fattig Bondepige?

Lauge til Prechta.

Hvad vil hun sige? Hun forfærder mig.

Sophia.

Dprigtighed imod Dprigtighed:

Jeg er ei Agnes, heller ingen Alf,
Jeg er Sophia, Hertug Abels Datter.

Lauge.

Sophia? Abels Datter?

Brecht.

Ja, Herr Ridder!

J taler her med Slesvigs Hertuginde.

Lauge.

Min Gud!

Sophia.

Hvordan?

Lauge.

Et Tordenslag, som styrter

Mig i en Afgrund!

Sophia sagte.

O, han elsker mig.

Soit.

Bedrøver denne Tidende Herr Lauge?

Lauge.

O, ædlest Fyrstinde! lad mig vige,

Og skiule mig for eders Dines Straaler.

Hvad har jeg rovet? Daare! Staffels Lauge!

Uvidenheden maa undskyldte dig.

Sophia? Abels Datter! Erifs Frænde!

Og derfor kysfed du saa datterligt

Min Konges Haand, og knælte saa elskværdigt!

Men var det Ret at skuffe dette Hjerte?

O, jeg er vaagnet af en salig Drøm:

Jeg vilde sætte Ridderhielmens Staal

Om Borgerpigens Tinding; da forvandlede

Sig Hielen til den fyrstelige Krone,
Hvis Guld paa Himlen funkler som en Maane,
Der kun kan sukkes efter, ikke naaes.

Sophia.

Dg hvorfor, Lauge! ikke haabe meer?
Staaer Hertugdattren mere fiern fra Marsten,
End Marsten fra den ringe Borgerpige?

Lauge.

En Mand har Billie til at vælge selv,
En Datter lyde maa sin Faders Billie.

Sophia.

Dg var jeg Borgerdatter, maatte dog
J ikke beile til mig hos min Fader?
Dg var det sagt, at strax han gav sit Ja?
Vel muligt, at han frygted for en Brudgom,
Som bragte Alt, og selv ei Andet fik,
End Barnets Kiærlighed. J alle Lande,
Saa har jeg lært, maa Bruden bringe Gaven.
Det gielder da en Prøve, Ridder Lauge!
Endnu i Dag hjemreiser jeg til Slesvig;
Besøg min Fader der som Landets Ben,
Skaf Slesvig, Holsteen Fred, forson min Fader
Fromt med sin Broder, med den ædle Grik,
Som høit jeg elsker fra den Stund, jeg saae ham.
Til Giengield venter eder Agnes' Hierte,
Dg — hvis min Fader vil sin Datters Vel —
Min Haand.

Lauge.

O, Salighed!

Knæler.

Sophia

rækker ham Haand.

Farvel til den Tid!

Med mere Omhed.

Farvel!

Lauge

kysser hendes Haand, og siger med al mulig Indsmigren og Elskov:

O, hvis du elsker mig — en Gidsel,

En Gidsel til min Sikkerhed, Sophia!

Sophia svag.

Hvordan?

Lauge.

Et Kys!

Sophia

boier sig over ham, men skælver tilbage.

Nei, Ridder — intet Kys!

Lauge.

Saa streng?

Sophia.

Endnu ei, Ridder! Vær beskedent!

En ærlig Beiler, naar hans Hierte flammer

Uf dydig Elskov, maa det være nok

At vide sig gienelsket.

Lauge.

Er jeg det?

Sophia.

Spørg mig i Slesvig, Ridder! Nu Farvel!

Lauge reiser sig.

Farvel, du Sagreste!

Affides, i det han gaaer.

Ved alle Helgen,

Jeg elsker hende, og jeg kunde ønske,
 At være saa uskyldig nu, som hun.

Prehta.

Den stakkels Ridder! hvorfor negte ham
 Et ærbart Kys? Jeg var jo dog tilstede.

Sophia.

Det var min første Tanke —

Prehta.

Men hvad bragte

Jer da paa andre Tanker?

Sophia.

Billedet

I Klosterkirken.

Prehta.

Frøken!

Sophia.

Fristeren

I Ablelovet.

Prehta misfornøiet.

Ederes Naade sværmer.

Sophia.

Dengang han bøied sig saa smigrende,
 End halvt paa Knæ, saa kiærlent mod mit Ansigt,
 Og bad — da Lauge ligned alt for stærkt
 Det gyselige Billed.

Prehta.

Frøfner burde

Man ei opdrage meer i Nonneklostre;
 Thi man fordærver dem med Overtro.

Sophia

stirrende mod Jorden.

O, jeg er sær veemodig og forstemt.

Jeg føler mig usalig uden ham —

Og med ham — venter da mig Salighed?

Hun gaaer ind med sin Pige.

Klosterhallen.

Kong Erik sidder og skriver. Biskop Esgar træder ind.

Esgar affides.

Han er beskæftiget saa tidlig alt;

Saa vil jeg tøve lidt.

Erik

bliver ham vaer.

Bliv, Fader Esgar!

Urværdige Biskop!

Esgar.

Eders Naade skriver —

Erik.

Mit Testament; dog det er fort og godt,

Og færdigt alt.

Esgar forundret.

Dit Testament, min Konge?

Erik munter.

Nu, sørg kun ei! Jeg agter ei at døe

Endnu for det. Den Karsfeste bør steds

Erindre sig sit Endeligt, min Fader!

Esgar.

Vel sandt, den tappre Helt, som gaaer i Kamp --

Erik.

Forstaaer sig selv. Dog var det ei i Dag
For den Sags Skyld, jeg gjorde Testament.
Har du et sikkert Gjemmested?

Esger.

Der staaer
Et stort jernbundet Skrin indmuret fast
I Bæggen, ædle Herre! Her er Nøglen.

Erik gemmer Pergamentet der, og tager Nøglen til sig.

Erik.

Mit Tilbud gaaer alt til de unge Grever;
Afstaae dem Rendsborg kan jeg sagtens ei,
Men jeg har budet billigt Vederlag.

Esger.

O, hvilken salig Eftergivenhed!
Min Konge — Erik — du forbauser mig.

Erik.

Med Eftergivenhed?

Sukker.

Jeg troer det gierne.
Den kommer silde, men den kommer dog.
Nu kan jeg handle; før — naar kunde jeg?
Og maatte hele Verden ikke troet,
Jeg svag gav efter kun for Andres Trods?

Esger.

O, jeg har altid sagt: Kong Eriks Hierte
Var blødt, som Guld; kun uretsfærdig Trods
Forhærded og forbittred dig. Selv Bækken,
Der rinder let i Baaren giennem Blomster,
Saa eftergivende for svage Siv,
Gjør Frosten dog til Is, saa skarp som Jern.

Erif.

Hvad holdt jeg paa med sliq Haardnaffenhed?
Den golde Stang af Guld, der burde blomstret
Som Arons Mandelskiep ved Lovens Tavler,
Blev i min strenge Haand et Tugtens Riis.

Es gar.

I dette Sindelav, min fromme Konge!
Seer jeg en Haraarsknop til Danmarks Haab.

Erif.

Held Hyrden hisset under Hyttens Lyng!
Fornøiet med sin Armod, seer han rolig
Den brogetstolte Sværm gaae sig forbi;
Han vogter sine Faar, og seer paa Himlen
De klare Stiernes natligvante Gang.
Ham blomstrer Skoven som en stille Kirke.

Es gar.

Saaledes leve her i denne Hvælving
Vi gamle Munke daglig, fromme Konge!

Erif.

Jeg veed det nok. Og hør nu min Beslutning:
Du fiender mig fra mine Barndomsdage,
Og veed, min Tro var altid reen og stærk.
Dog blændte man mig ei med Munketant,
Og jeg bestræbte steds mig, som min Frelser,
At skille Tolder vel fra Pharisæer.
Derfor kan Præsterne ei lide mig.
Niels Stisøn, Roeskilds stolte Biskop, flygted;
Paa fierde Aar tog Kronen Stiftets Gods.
Imod min Villie Peder Wrfedegn
Blev Wrfebisp i Lund. Dengang han fulgte
Him strenge Domprovst Jacob Erlandson,

Dg paa Conciliet for Innocents
 Hjalp til at støde Frederik fra Thronen,
 Holdt ene jeg og Frankerkongen Ludvig
 Med Keiseren, skiondt han var sat i Band.
 Du veed, for fem Aar siden bød mig Tydscklands
 Churfyrster selv den keiserlige Krone;
 Men jeg aflog det plat, thi det var Uret,
 Dg Baver skal ei skienke Kroner bort.
 Saa er jeg altsaa ingen Munkeskonge;
 Men derfor elsker jeg dog Klosterhallen,
 Gi som en Hule for Ekinhellighed,
 Men som et Tilflugtssted for fromme Siæle.
 Jeg siger, som den Hellige paa Bierget:
 „Her er det godt at bygge“. Gamle Fader!
 Belan, saa hør da nu din Drots Beslutning:
 Jeg afstaaer Riget til min Broder Abel,
 Dg agter selv at — klostergive mig.

Esgar.

I Kloster? du min Konge?

Erik.

Jeg er fied

Af denne Verdens Fiendskab og dens Strid.

Esgar.

Dit Land har Fred, hvis du forsoner dig
 Med Holsteens Grever.

Erik.

Abel har ei Ro,
 Hans stolte Hierte higer efter Vælde.

Esgar.

Du smagte kun en Krones Bitterheder

I Feidens Stund; vil du ei smage Sødmen
Nu af den gyldne Fred?

Erif.

I Himlen først

Er Fred, paa Jorden ei.

Es gar.

Hvi vil du skille

Dit Rige ved en vennesæl Regent,
Hvis Manddoms Modenhed kan signe Landet?
Den unge Fyrstes vilde Brusen foster
Kun Fædrelandet Taarer; Landet vorder
En Planteskole for hans Bovelyst,
Og for at føie daarlig Uforstand
Maa Viisdom græmmes tidt og Ufkyld bløde.
En Konge først, som har tilbagelagt
Sin Ungdoms Aar, kan kaldes Landets Fader.
Du rysted Danemark med din April,
Hvi skille det ved Frugten i August?

Erif.

Et Aar er Abel yngre kun, end jeg.

Es gar.

Hans Sindelav er ingen Bæk i Blomster.

Erif.

Hæm ei den stærke Strøm med snevre Dæmning,
Leed den til Fædrelandets Møllehiul,
Saa virker den vindskibeligt med Kraften,
Og oversvømmer ikke Landet meer.

Es gar.

Min Konge! jeg er Munk, Abbed og Bisp,
Det ei tilkommer mig, som Kirken's Barn,
At hindre dig i dette raske Forsæt,

Som Geistligheden vist vil falde frømt.
 Dog, jeg var Eriks Lærer, er hans Ven,
 Jeg kan ei tale mod min Dvertydning;
 Nedlæg ei Kronen, Erik! vord ei Munk.

Erik.

Nei, ei som Adolf, Holsteens gamle Greve,
 Der overgød sig Tindingen med Mælk,
 Til Straf fordi han skammed sig ved Kruffen,
 Da han som Tigger mødte sine Børn.
 Jeg vil tilkæmpe mig min Rolighed.
 Jeg gjør et Korstog først til Vifland, Esgar!
 Her er jo Alt i Orden nu: min Datter
 Sophia ægted Baldemar af Sverrig;
 Min Ingeborg fik Norges Hakonson,
 Christopher sidder rolig nu paa Femern,
 Lyksalig med den deilige Margreta.
 Kun Abel tæres end af skumle Harm;
 Men, Esgar! jeg besøger ham i Dag,
 Og ved vor salig Søsters stille Gravsted
 Skal Blodet atter føle Blodets Magt.

Esgar.

Min Konge! denne hurtige Beslutning —

Erik.

Ei hurtig! Har jeg ikke seiret før
 I Estland, og fremtvunget Roligheden?
 Ei bygget Radis-Klosteret for Reval? —
 Dog vil jeg aabenhiertig skrifte dig,
 Et Syn i Nat har fremskyndt min Beslutning.

Esgar.

Et Syn?

Erif.

Jeg hørte eders Aftenmesse,
 Og dybt den rørte mig. Det forekom mig,
 Som Krigsdrummetens Skrald opløste sig
 I milde Suf, som om de Slagnes Skrig
 Blev Harpeflang, som om de reiste sig
 Fra blodig Mark, og fløi til Gud som Engle.
 I disse Tanker sank jeg paa mit Leie,
 Og slumred sødt. Men snart dog blev min Søvn
 Forstyrret af forfærdelige Drømme.
 Jeg saae Cherubers og Seraphers Hær
 I store Rækker, Skulder trængt ved Skulder;
 I blanke, blaatanolbne Staal de gif
 Mod Lucifer og mod hans Helvedsflod,
 Hvis Harnister gav grønligrøde Blink.
 Og begge Hære vinkte mig; men mellem
 Dem begge var en Afgrund. Da forsvandt
 Det stærke Syn — og paa den øde Mark
 Jeg saae en døddbleg Mand, som stille stod,
 Stiv som et Liig; saa gif han hen ad Marken,
 Og stirred paa mig med de brustne Dine.
 Vidt visted Haaret hen for Mattens Blæst.
 Da han kom nærmere, da skielned jeg
 Ved Maanens Skin et saare venligt Ansigt;
 Men Hovedet var knuust, og Blodet flød
 Ham over Brystet fra den venstre Skulder.
 Og venligt han betragted mig, og sukked.
 Hvem er du, raabte jeg; hvad vil du mig?
 „Jeg er den hellige Venceslav,” var Svaret,
 „En Helgen for det vilde Vendsens Christne.

Gaf frem, som jeg; saa vorder Martyrkronen
Dig ogsaa vis." Saa sukked han, og svandt.

Æs gar.

Den hellige Benceslav har aabenbar't sig
For dig i Nat?

Erik.

Nu staaer min Hu til Benden,
At christne Hedninger og døe, som han.

Æs gar.

Min fromme Konge! kiender du hans Skiebne?

Erik.

Nei; men jeg ønsker at erfare den.

Æs gar.

Den hellige Benceslav var ædel, tapper,
En Kongesøn i Böhmen, Hedninger
Han christnede, som du; men ei han faldt
For Hedninger, han faldt for Broderhaand.

Erik.

Hvordan?

Æs gar.

Hans grumme Broder Boleslav
Lod hemmeligt og ynkeligt ham myrde.

Erik.

Umuligt, Biskop!

Æs gar.

Det er alt for vist.

Erik.

Et Eventyr! et Munkedigt! En Broder
Kan ikke myrde Broder.

Æs gar.

Alf, min Konge!

Begynder ikke selv vor hellige Skrift
Med fligt et Sagn?

Erif.

Det er en anden Sag.

Kain kan myrde Abel; men jeg er
Ei Kain, Bisp! og Abel er uskyldig.

Esgar.

Et Navn er ligegyldigt og tilfældigt.

Erif.

Nei, Esgar! stille! Lad ei tomme Drømme
Forstyrre vore gode vaagne Forsæt.

Esgar.

Tidt er en Drøm en venlig Ven, som varer.

Erif.

Min Røg skal ikke stige stolt i Sky,
Dg tirre Broderhiertet; Altret brænder
Med stille Flamme, røgløst og beskedent.

Esgar.

Fat dig, min høie Konge, fromme Erif!
En Fremmed kommer. Jeg vil gaae tilside. —
Hvad? troer jeg mine Dine? Ja, ved Himlen,
Herr Henrik Ameltorp lyslevende,
I Staal og Plader som en Bredeengel.

Han gaaer.

Henrik Ameltorp

træder ind.

Hil Danerkongen, Ederes høie Naade!

Erif.

Hvad seer jeg? Henrik Ameltorp? du her?

Henrik.

I egen stærklavstammede Person,

Fiirfkaaren, arret fom en Huggeblof;
 Men med et Hierte dog, fom flaaer for Kongen,
 Og med et Sværd, fom hugger fun for Danmark.

Grik.

Det veed jeg, Henrif! Men jeg troede vift,
 Du var i Rendsborg. Hvad betyder dette?
 Har Fæftningen alt overgivet fig?
 Har Grevehæren truffet fig tilbage?

Henrif.

Nei, Grev Johan har fluttet Baabenftilftand,
 Og gav mig Orlov paa mit Ridderord
 At ile hid og tale med min Konge.

Grik.

Hvad bringer du for Tidender?

Henrif.

Heel ftærke,
 Heel ftærke Tidender, min gode Konge!
 Som der faa ofte flaaer i Kæmpeviſen.
 Men jeg er glad derved, at gammel Jæger
 Tilſidft engang kan fange gammel Ræv;
 Og ved Sanct Knud, jeg tænker, heller ei
 Han fafter dig meer Sand i Dinene.

Grik.

Hvem mener du? hvem er den Ræv?

Henrif.

Du har

Din værſte Fiende i din egen Hær,
 Og dine Bannere følge ham.

Grik.

Nu mener

Du atter Lauge Gudmundſon.

Henrif.

Hvem ellers?

Erif.

Hør, Henrif Melstorp! J frænker mig.
J er en ærlig, en mandhaftig Ridder,
Men jeg kan ikke lide denne Viis,
At sværte sine Fiender.

Henrif.

Sværte Lauge?

Saa vil jeg ogsaa male Fanden sort.
Nei, Herre! nei! men vaske vil jeg ham,
Vil vaske al den hvide Sminke af ham,
Dg staaer han ikke da saa negerhudet,
Som Satan, naar han mistet har sin Grime,
Saa kald mig — Lauge Gudmundson!

Erif.

Beviis!

Henrif.

Dem har jeg. Brændt Barn vogter sig for Ild.
Jeg veed, hvor tidt alt hans fordømte List
Har ført sig kold min Hidsighed til Nytte.
Han smutted, som en Al, mig af min Haand,
Jeg stod tomhændet, latterlig tilbage,
Dg fik Bebreidelser, som Skolepog.

Erif.

Jeg altid agtet har din Tapperhed,
Dg elsket har din Troskab og dit Hierte.
J Fald jeg ønskede dig Besindighed,
Da var det ikke for at frænke dig;
Jeg vilde nødig, at du skulde give
Misundelsen en Skingrund til sin Daddel.

Henrik.

Misundelsen en Svingrund? Kan jeg hindre
En Svingrund, Herre? Hvor den ingen har,
Der lyver den sig een. See, jeg er født
Blandt frie Bønder paa Ditmarskens Sletter,
Bant til at dige mod et mægtigt Hav,
Og ellers ingen snevre Grændser agte.
Du vandt mit Hjerte, og jeg svor dig Trost;
Mit Liv, mit Blod er dit, saalænge som
En Draabe slaar i dette gamle Bryst —

Erik.

Det veed jeg vist. Men Rauge —

Henrik.

Er en Riding,

En falket Grav, en spraglet Snog.

Erik.

Beviis!

Henrik.

Dem har jeg. Troer du, ellers jeg forlod
Mit gode Rendsborg? Mener I, jeg firer
For Greverne? Ha, lad dem komme, Herre!
Min stærke Fæstning vender haarden Bryst
Til Trods imod Muurbrækkeren. Jeg sidder,
Som Orn i Reden. Binde de mig Lunter
Og Svamp om mine Ungers Finger? vil
De brænde mig deroppe? Vel! jeg brænder,
Det er en lystig, varm, en hurtig Død.
I Rendsborg er ei Borgerfolk og Qvinder;
Der dæmpes Modet ei af Barneskrig.
Jeg har indtaget alt saamangen Fæstning;
Vel! lad dem gjøre Giengjæld, hvis de kan.

Men ved Sanct Knud, den Nød blier haard at fncæffe;
Thi Skallen er for tyf. — Her er Beviset!

Grif.

Beviset —

Henrif.

Før at Lauge er en Skurk.

Rækker ham Breve.

Du finder her opfangne Breve, Konge!
Fra Landsforræderen til vore Fiender;
Forstaaer sig, sat paa Skruer, ikke just
Saa man kan strax radbrække ham derfor.
Dog blier det let at vise, hvordan Lauge
Hvert Aar har pustet hemmeligt til Ilden,
Og smeddet for sin Hovmod, for sin Fordeel,
Mens Helvedsluen gjorde Jernet varmt.
Hvem kæmpe vi da for? For Land og Konge?
En herlig Ære, ved den stærke Knud,
At lade sig i Rendsborg indebrænde,
Før at tilvende Lauge Hærens Sold!
Læs Brevene, min Drot! Og paa det ei
Det lade skal, som Henrif Æmeltorp
Var bøddelgrum, og smutted bort fra Rendsborg,
Blot for at faae en ußsel Stymper hængt —
Saa giv ham Løbepas, og lad ham rende,
Hvorhen han vil, men kun med Skam fra Danmark!
Det er mit Benneraad, min Ridderbøn.

Grif streng.

Jeg læser Brevene. Bee den, som vover
At handle mod sin Pligt, sin Ære!

Henrif.

Bee ham!

Erik.

Vee den, som blindt antaster uretsfærdigt
En Andens Rygte!

Henrik.

Vee ham dobbelt!

Erik.

Vent mig!

Han gaaer ind.

Henrik.

Jeg venter dig, min Konge! Giv kun Tid,
Dg undersøg du roligt og besindigt.
Læs flittigt om igien, naar der er Noget,
Som tykkes dig for svart ved første Læsning,
Dg naar du ikke troer dit eget Die.
Jeg skal ei vige.

Lauge Gudmundsøn

kommer studsende.

Henrik Wemeltorp!

J. Ridder! her?

Henrik kold.

Dg hvorfor ikke det?

Jordi vi træffes, er det ikke sagt,
Jeg er endnu i Helved.

Lauge.

Hvorfor staaer J

Dg vender eder mod mig som en Støtte?

Henrik.

Saadan stod ogsaa Luths forbauste Hustru,
Dengang hun vendte sig mod Sodoma.

L a u g e.

Da er J dog ei meget bittersalt
 Af sliq en Støtte just at være, Ridder!

H e n r i k.

Vel muligt, at jeg ikke smager jer!
 Jeg staaer paa Veien som en Anstødssteen;
 Tag eder vel i Agt, J ikke vælter.

L a u g e.

Hvad vil J her? Forlader uden Orlov
 J eders Pligt? Veed J, at eders Blads
 Er inden Rendsborgs Bolde?

H e n r i k.

Jeg har talt
 Med Kongen, og han veed mit Grind.

L a u g e.

Ei!

Hvi vender J jer ikke først til mig?
 Hans Naade har saamange Ting at agte,
 Saa maa man skaane ham for Overhæng.
 Hvad vil J?

H e n r i k.

Styrte jer.

L a u g e.

Hvordan?

H e n r i k.

J Støvet.

L a u g e.

J mig, Herr Henrik? raser J?

H e n r i k.

Nei, nei!

Nu er jeg rolig, kold, ei længer opbragt.

J kan ei skade mere, hvorfor skulde
Jeg da vel hade jer? Gud bedre jer!

Kong Erik kommer. Da han seer Lauge, føler han en stærk
Sindsbevægelse, men tvinger sig, gaaer med Fatning hen
imod ham, og rækker ham Brevene.

Erik.

Her, Lauge! — J har havt et Uheld, seer jeg,
Med nogle Breve, som formodentlig
Gi faldt i deres rette Eiers Hænder.
De bragtes mig. — For at J oftere
Skal ikke plages med sligt Skrivi,eri,
En Sag, som, saa forsigtig end den drives,
Kan være mislig, seer J — raades eder
Strax at forlade Hof og Land, og ile
Til eders Venner. Eders Gods i Danmark
Tilfalder Kronen, som en slet Erstatning
For hvad J snedig længst berøved den.
Vogt jer at komme tiere over Eidern!
Maaskee jeg ikke var barmhiertig stemt,
Og eders frække Hoved faldt paa Blokken.
Gaa, Nedrige! og Gud omvende jer!

Kongen gaaer ind.

Lauge

drager Sværdet imod Henrik.

Det er dit Bærf, Glendige!

Henrik

trohiertig, fast.

Nei, dit,

Forhærdede! Hvad vil det Bærfen sige?

Du trækker blank i Klostret? Kongens Hal?

Lauge.

Forbandet være Kongen og hans Kloster!
Du har mig tirret til det Yderste,
Træk ud, at jeg kan skille dig ved Livet!

Henrik.

Giv Tid, og lad os gaae i Skoven sammen!

Lauge.

Tid? Har den Landsforviste Tid? Træk ud,
Du gamle Niding!

Henrik.

Gammel er jeg vel,
Men jeg er ingen Niding; det er du!

Lauge.

Betænker du dig?

Henrik.

Naar det maa saa være —
Tilgiv mig, Sancte Knud! at Sværdet blinker
I Klosterhallen; det er Selvforsvar.

De kæmpe. Lauge saarer Henrik.

Lauge.

Traf det?

Henrik.

Det traf!

Han tager et Tørklæde frem, holder det for Saaret, og synker
paa en Stol.

Nu har jeg stridt saa tidt
Med bolde Helte; skal tilsidst jeg døe
For Nidinghaand?

Lauge.

Mit gode Sværd har viist dig,
At jeg er ogsaa bold.

Henrik

med ærlig, høi Foragt.

Du er en Skurk,

En Riding, en Forræder mod din Konge,
Om du fra Jøsen saa ned til din Gudsaal
Indvikled dig i grønne Laurbærkrands.
Et Trællehierte er du, skøndt det Blod,
Som rinder giennem dig, engang var Adels.
Ordsproget siger: Fanden frier nok Sine;
Det har vi atter her Exempel paa.
Men gaa du kun, og pral! Din Time kommer.
Tungt nok, at stikkes af en Skorpion,
Naar man har fældet Løver. — Gudmundsøn!
Tænk paa mig, naar dit Timeglas udrinder.
Da vil du ikke døe saa sødt, som Henrik.
Der græder ingen Viv og Børn for mig,
En Grav vil undes mig ved Egetræet,
Og paa min Steen skal staae: „Herunder hviler
En ærlig Karl, som dræbtes af en Skurk“.
Gud være nu mig arme Synder naadig!

Han folder sine Hænder, og synker hen i Afmagt.

Lauge

efter et Dieblisk at have stirret paa ham.

Det kunde føiet sig langt bedre, hvis
De blinde Magter havde villet det.
Jeg havde snelt forsonet Brødrene,
Og naar jeg først var Abels Svigersøn,
Var det min Fordeel selv at ende Krigen.
Den skønne Agnes smeltede mit Hierte,
Jeg mærkte noget Mildt bevæge sig —
Et Frø maaffee til hvad de kalde Dyd.

Men fiden nu den vilde Bredeſengel
 Har blæſt til Oprør — nu, ſaa lad det ſtorme
 Da mod den anden Kant, til Undergang!
 Vel, at jeg atter her har Brevene.
 Jeg ſkriver andre, ſom jeg viſer Abel,
 Jeg iler hurtig med min Brud til Eſesvig,
 Oppuſter atter Broder imod Broder;
 Thi enten Erif, eller jeg maa falde.
 Vi ſpille farlig Skafſtavl, Erif Plougpeng!
 Det gielder Hre, Gods og Kiærlighed
 Paa min Haand — Krone, Liv igien paa din.
 Velan, Fortuna! du er min Gudinde;
 Saa deilig ſom letfærdig, ſiger man.
 Hos ſlig en Skionhed gjør jeg ſikkert Lykke.
 Dog kunde let du glide paa din Kugle —
 Jeg ſpringer dig til Hielp, i Fald du ſnubler.

Gaaer.

Tredie Handling.

I Slesvig paa Hertugens Borg.

Hertug Abel. Lauge Gudmundson.

Abel

med de falske Breve.

J disse Breve, Ridder Lauge! finder
 Jeg intet Tegn til Landsforræderi.
 At Bennen skriver Ben et Bennebrev,
 Hvori der gives Vink til bedre Maader
 At ende Krigen paa — det bør undskyldes.
 J taler steds med Agt om eders Konge.
 Den lille Spøg om Eriks Bægelsind
 Er ingen Grund til hidsig at forstøde
 Den Marsk, der tiente ham med Liv og Blod.
 J dette Skridt gienfiender jeg disværre
 Min Broders smaalige Forsænglighed.
 At J har taget eder som en Ben
 Af min Sophia, da hun maatte liste
 Sig giennem Eriks Leir som Borgerpige,
 Fortiener Tak og Giengjæld. J har vundet
 Det lille Hierte; Eriks har J tabt,

Og eders Pligt er løst fra ham. Belan,
 Jeg svigter ikke Lauges gode Tillid.
 Hvis J vil tiene mig med al den Iver,
 Som J har spildt paa ham, da er J min.
 Den Riærlighed, J vandt hos min Sophia,
 Vil Abel heller ei berøve jer.
 Jeg veed, den Fader gjør sig latterlig,
 Som tvinger Datterhiertet; vel at mærke,
 Naar det har valgt fornuftigt og anstændigt.
 J har mit Ja.

L a u g e.

O, Hertug! ædle Fader!

Mit Hierte svulmer af Taknemlighed,
 Og jeg skal vise den i Daad, min Fyrste!
 En Trediedeel af Grifs Hær er fremmed,
 Er tydske Stridsfolk, hvervet under mig;
 Nu, Tiden er til Ende, svigte de
 Ei længer nogen Ed, det staaer dem frit
 At tiene, hvem de vil. J er forligte,
 Og tyve Riddre traadte frem paa Dagthing
 Som Gidsler, villig at forlade den,
 Som overtraadte Freden først. Belan!
 Jeg vil ei tale Ondt for Kongen her,
 Det kunde tykkes, som det var af Hevn;
 Men — Grif staaer for Slesvig med en Hær,
 Og J er slet bevæbnet. Det forstaaer sig,
 J hylde ham som Konge, men behersker
 Dog Slesvig end som Hertug. Eders Hylдинг
 Bedkom kun Grifs Rang, og hvis han farer
 J fremmed Krig, da skylder J ham Bistand.
 Kan Nogen vel fortænke Hertug Abel,

J. Fald han modtog disse Krigerskarer?
 Hvo fordrer vel, at Slesvigs Fyrste blindt
 Skal overlade sig til Eriks Høimod?

Abel.

Jeg takker; jeg skal tænke paa dit Forslag.

Sophia kommer.

Abel.

Sophia! kom, min Datter! — Skam dig ei!
 Gud gav os Dine til at see med, Hierte
 Til varmt at føle Kiærlighed for dem,
 Som vil os vel, og Had mod vore Fiender.
 Du saae ei vrangt; han er en fager Mand.
 Du følte høit; han er en høvisk Ridder.
 Hvi rødmer du? — Nu, skam dig ei ved Rødmen!
 Det flæder Rosenknoppen godt at blusse.
 Kom, læg din Haand i hans! Og saa et Kys
 Til Segl paa eders Troskab!

Sophia.

Høie Herre!

Naar selv J byder det —

Lauge.

O, min Sophia!

Saa vaagner nu mit Held?

Gamle Regner

melder:

Den unge Greve

Otto af Oldenborg er kommen, for
 At gieste Eders Naade, holder med
 Sin Svendeflof til Hest ved Borgeled.

Lauge affides.

Forbømte Skiebne! Naar jeg sætter Bægret
For Munden, rives det fra Læberne.

Abel.

Velkommen mig! Bring ham herop!

Regner gaaer.

Jeg ynder

Den unge Otto, har ei seet ham nu
Paa fjerde Aar. En knover Ungersvend!
Hans Broder er min Ven. Jeg fandt det snildt,
At staae sig godt med sine Nabosyrster.
Der hænger end et Billede paa Bæggen,
Han har foræret mig; det forestiller,
Skovjomfruen med Krands og løse Lokker,
Som for halvtredie hundred Aar forleden
Paa Tsenberg gav Stammefadren Otto
Et deiligt Horn med Miod. Men Mioden kasted
Han snelt bag Hesten, Haarene faldt af,
Hvor Mioden stænkte, Hornet han beholdt,
Og det blev giemt som et Klenodie.
Johan har lovet mig, jeg skulde see det;
Maaskee den unge Broder bringer det.
Sophia! tag imod ham. Du og han
Er gamle Venner. Jeg maa tale først
Om Ting af Vigtighed med Ridder Lauge.

De gaae.

Sophia ene.

O, jeg er sær forvirret! Jeg skal atter
See Otto. Jeg var Barn, da sidst jeg saa ham,
Tolv Aar, og han var sexten — og vi talte
Saa gierne sammen. — Jeg har negtet Lauge

Et Kys — nu falder det mig ind, at Otto
 Afflog som Dreng et Kys, han havde vundet
 Fra mig i Banteleg, fordi de Eldre
 Udloø og driste ham. De vilde tvinge
 Ham til at kysse mig, da løb han ud,
 Og kom ei ind igien den hele Aften.
 Dog stedse var han mig en Ven; jeg veed,
 Min Lykke glæder, som hans egen, ham.
 Jeg vil dog prøve, om han kiender mig.

Hun træder tilside.

Otto kommer, fulgt af gamle Regner.

Otto.

Hvor er hun?

Regner.

Der, Herr Greve!

Otto munter.

Bild mig det ind,

Du solvgraa Skalk! Jeg kiender dig for vel
 Fra gamle Dage. Husker du, dengang
 Paa Jagten du fortalte mig, at Tranen
 Get Been kun havde, naar den stod i Mosen,
 Og trak det andet op høit under Brystet?

Regner

kysser hans Haand.

O, Gud velsigne jer, fordi I mindes
 Saa ringe Emaating om en gammel Tiener!

Otto

kysser ham.

Min fromme Regner! hvor det glæder mig
 At see dit ærlige, dit brune Ansigt.

Jeg kommer ned til jer i Borgeftuen,
Naar jeg har hilst paa Herfkabet.

Regner.

Men ftikker

Det fig for eder nu?

Otto.

Alt være trofast,

Og mindes fine gamle Venner, Regner?
Ja viſt! det ftikker prægtigt fig. Nu gaa
Og hent mig Frofeneu!

Regner.

Der ſtaaer hun jo

Og vender eder Ryggen.

Otto ſmilende.

Virkelig?

Nu — Alting er forandret her fra ſiſt,
Saa er hun med forandret. Men det Andet
Mig forekommer meget mindre, Regner!
Er dette virkelig min Legesøfter,
Saa er hun derimod nu meget ſtørre.

Regner gaaer, Otto nærmer fig Sophia.

Vend eder om, min Frofen! hvis jer tykkes.
Jeg kommen er fra Delmenhorſt ſom ſnareſt,
Alt bede jer betale mig det Kys,
Jeg vandt i Pantelegen, og ſom dengang
Jeg var for dum at lade mig betale.
Forſtanden kommer forſt med Marene.

Sophia

vender fig venligt om.

Min fiære Otto! fiender I mig dog?

Otto

forundret over hendes Skønhed.

Nei, ved Sanct Knud! — Dog jo! jeg saae et Udkast
 For fire Aar til denne skønne Bygning;
 Nu er den opført, mærker jeg, og meget
 Forherliget, fuldstændiggjort. — Tilgiv,
 Jeg skiemted; jeg er fast saa skamfuld nu,
 Som sidst, og dersom I vil kysse mig,
 Saa løber jeg afsted igien i Skoven.

Sophia.

Saa munter, som tilforn! Min fiære Otto!
 Hvor glæder det mig dog, vi sees igien.

Otto.

Saa har I tænkt lidt paa mig?

Sophia.

D, hvor ofte!

Otto.

Ei glemt mig i det fromme Nonnekloster
 For lutter Bonnebøger, Alterlys,
 Røgkar og Sang og Suk? Jeg var i Krig,
 Men kan forsikre jer, at Krigsdrometen
 Har ikke blæst Grindringen af Hjertet.

Sophia.

I Sandhed, I er voxet til en Mand.

Otto.

Og I er blomstret til en deilig Pige.
 Sidst var I Barn, og jeg var Dreng. Hvem veed,
 Naar næste Gang jeg nu besøger eder,
 Er jeg en Elding, I en gammel Frue.

Sophia.

Det vil vi ikke haabe. Jeg har længtes

At tale med jer, aldrig meer end nu.

Jeg har jo ingen bedre Ven, end Otto;

For ham udgyder jeg mit hele Hierte.

Tager venligt hans Haand.

Min Ven! I hilser en forlovet Brud.

Otto studsende.

En Brud? — Ei — alt —

Fatter sig.

Jeg onsker jer til Lykke.

Sophia.

Gud signe jer for dette gode Ønske!

Otto.

Og Brudgommen?

Sophia.

Herr Lauge Gudmundson.

Otto.

Dankongens Marst?

Sophia.

Just ham!

Otto.

En tapper Ridder!

Er han saa god, da er I lykkelig.

Sophia.

Det er han.

Otto.

Vel!

Afbrydende.

Men — før jeg hilser nu

Jer Fader, Frøken! maa jeg gjøre jer

Deelagtig i min Skiebne ligerviis.

Sophia.

Hvad? ogsaa Brudgom?

Otto.

Nei — det haster ikke.

En Smaating imod eders, dog en Sag
 Af nogen Bigtighed. Jeg havde lovet
 At vise Hertug Abel Drifkehornet,
 Som fordum Alfens gav min Stammefader,
 Min Navne. Da jeg red i Skoven, hang
 Det mig ved Siden i et Skulderbaand.
 Jeg red omkring det Træ, hvor tidt vi sad
 I Skoven før, Sophia! fyldte Hornet
 Ved Kilden, drak det køligflare Vand,
 Og tænkte paa de hedenfarne Dage
 Og paa den taagetunderlige Fremtid.
 Da jeg kom ud af Skoven — var det borte.
 Jeg har forgieves søgt, det findes ei.
 Tillader I, at nogle Folk maaskee
 Endnu i Aften —

Sophia.

Alfshornet tabt?

Min Gud! Og her hos os! Hvad vil min Fader —
 Hvad eders Broder sige? Jeg vil strax
 Udsende Folkene.

Otto.

Det haster ei.

Sophia.

Jo, sikkerligt! Hvert Dieblis er kostbart.

Hun gaaer.

Otto

efter en kort Tausshed, hvori han staaer henstunken i Tanke.

Jeg elskte hende ei, hun stod bestandig
 Kun for min Siæl som Barn endnu, jeg vilde
 Kun see igien min Ungdoms Legefoster;
 Og dog — dog slaaer mig denne Tidende,
 Og driver flux mig Glæden af mit Hierte.
 Thi hende var det dog, jeg længtes efter,
 Hvergang jeg tænkte paa den gamle Borg.
 Imens hun var i Klostret, som jeg ikke,
 Thi jeg kan ikke lide denne Hertug;
 Hans vrede Skumlen, undertrykte Stolthed
 Har intet Kiært for mig. Men hun — hun svæved
 For min Grindring som min Barndomsengel.
 Nu er hun voget til en deilig Mø.
 Hvor herligt kunde vi nu atter leve
 Tilsammen, gaae paa Jagt om Sommeren,
 Fortælle Eventyr ved Vinterarnen!
 Men — hun har lovet Lauge Gudmundsøn;
 Hun elsker ham. Hvad er der da tilovers
 For Otto? Nei, her kan jeg ikke dvæle.
 Ud, ud, at finde Alfehornet atter,
 Og saa afsted i Verden, at forglemme
 De søde Følelser, der glæde Hiertet
 Saa stakket kun, og som saa let forbittres!

Gaaer.

Hertug Abel kommer med Lauge.

Abel

i dybe Tanke.

Der gives Mennesker, som ei kan modstaae
 Den søde Druesaft, der hidser Hiernen.

Sæt tusinde Mark Sølv for Dranferen,
 Og Sølvkruset hos med Druesaften;
 Han tommer Bægret, og læer Sølvet ståe.
 En Anden seer en ung og deilig Qvinde;
 Da bærer Elskov giennem alle Nerver,
 Og som en Hiort i Fiskemaaneden
 Sin Hind forfølger, følger han den Skønne.
 Forførerst ruller Lyffens gyldne Hiul;
 Og selv den fri German, naar Alt var tabt,
 Sin egen Frihed satte stolt paa Spil,
 Og lod sig villig binde som en Slave. —
 Saaledes er det og med Herskerlysten:
 Den Alt betvinge kan, kun ei sig selv.
 En høi Siæl væmmes ved den feige Ro,
 Anstrengelser og Farer er dens Belyst;
 Og som Apollo med sit Straalespand
 Igiennemfører Lusten, holder stram
 De sikkre Tømmer uden Frygt for Snublen;
 Og som Neptun, med Stormen i sit Tangstæg,
 Stærk i sin Harm, med frygtelige Jork
 Slaaer Bølgens Trods til Skum — saa Verdenshelten,
 Hvis Kraft betvinger Menneskenes Villie.

R a u g e.

Hvor herligt gotter I engang mit Dre
 Med slige stærke Lyd af blanken Luur;
 Jeg, som har maattet døie nu saa længe
 Den ynkelige skrattende Skalmie.

A b e l.

Jeg veed, Naturen smedded mig til Drot;
 Misundelig kun drilte Lyffen mig,
 Min Bugge satte den paa Thronens Trin,

Og Grif, blød, barnagtig imod mig,
 Gif Sceptret som en Baand at lege med.
 Og hvorfor skulde jeg nu ikke søge
 At vade over dette sidste Stræde
 Imellem mig og mit Elysium?
 Et Aar kun skilte mig fra Danmarks Throne;
 Og har ei yngre Brødre hersket før?
 Beg Knud Danaft for Harald Blaatand ei?
 Slog unge Knud ei gamle Ethelred?
 Og spilled Hardeknud og Magnus Gode
 Ei Dødens Tærninger om Dan og Nor?
 Svend Estrithsøn var kun et Jarlebarn,
 Dog blev han Drot; og alle Sønner efter!
 Sex Brødre! Harald Hein, den hellige Knud,
 Saa Fluf Hunger, Grif Giegod.
 Svend sig forhasted paa den snelle Reise
 Til Thinget. Niels og Abbe stred høimodigt,
 Hvor ærlig det var meent, maa Himlen vide;
 Ved Døden veg den Ældre dog den Yngre.
 Tilfidsst kom Grif Gmund, som lod drukne
 I Elien hisset sine Brodersønner,
 Og gif fortiente Løn af Sorteploug.
 Den unge Baldemar, Knud Lavards Søn,
 Skøndt yngst, har overstraalet langt Svend Grathe,
 Knud Magnussøn, og med sit store Navn
 Gienvundet Danemark den gamle Ære.
 Skøndt Siette Knud var ældst, kom dog vor Fader,
 Den yngre Broder, efter ham paa Thronen;
 Han blev den seiersæle Baldemar,
 Og han behersked Østersøens Kyster,
 Som Romerfolkets fordum Middelhavet.

Hvorfor da ikke Abel? Hvorfor skulde
 Nu Abel kun ydmyge sig i Støvet,
 Naar ei engang hans nidske Broder undte
 Ham heel, uforfordelt, sin Fædrearv?

Lauge.

Der Ingen kan bebreide dig, min Hertug!
 At du har stridt om Riget med din Broder.

Abel.

Hvad Riget? Jeg har aldrig stridt om Danmark;
 Om Slesvig har jeg stridt, som uafhængigt
 Jeg arved fra min Fader, og om Svendborg,
 Mit Patrimonium, mit fædre Svendborg
 Med sine Bøgeskove, med sit Sund.
 Jeg fandt det lavt, uværdigt, at modtage
 Til Lehn af Erik, hvad min store Fader
 Gav mig i Eiendom. Først tvungen har
 Jeg bidt det sure Æble, fundet mig
 I hvad der ei kan hindres. Nu jeg takker
 Kong Erik for den Lust, jeg aander, Lauge!
 Men Get dog har han ikke undertvunget:
 Mit Hierte, mere stærkt og høit, end hans;
 Og det har lært — dybt at foragte ham.

Regner kommer.

To Pilegrime staae i Borgegaarden
 Ved Gravcapellets lave Billeddør.
 De lade til at være Fremmede.
 Borgfogden maatte vise dem i Kirken;
 Den Gne var især opmærksom der.
 Dog er det sikkert ingen Speider, Herre!
 Det lader til, Borgfogden fiender ham;
 Han har et aabent, godt, et venligt Ansigt.

Dg Vindebroen, Fæstningsgravens Dyb,
 Borgmuren — lagde han ei Mærke til;
 Han stirred til vort Blytag, glædte sig
 Ved Dragehoderne paa Tagets Render,
 Beirhanen over Borgens store Skorsteen,
 Det gamle Helgenbilled over Porten,
 Dg Gaardens hugne Gliser. Længe stod han
 Dg grov i Gliseristerne med Stoffen,
 Dg luged Græsset op; jeg troer, han græd.
 Saa bad han, Eders Naade vilde skienke
 Ham Ly i Nat, og vise ham den Gunst,
 At tale med ham først i Gravcapellet
 Ved eders salig Søsters Hvilested.

Abel.

Besunderligt! Har I fra Borgens Taarn
 Havt Die med den danske Hær?

Regner.

Den træffer

Sig nok tilbage, for at gaae til Jylland.
 I flere Miles Afstand seer man Intet
 Til danske Kæmper.

Abel.

Dg den Fremmede

Kom ene, siger du?

Regner.

Selvanden, Herre!

Abel til Lauge.

Hvad mener I om dette Gravbesøg?

Lauge.

Skienf ham et Nattely, og lad ham bie
 Til Morgenstunden! Dette Aftenstævne

J Graven's dunkle Hal har noget Sært,
Som ikke huer mig.

Abel.

En stakkels Munk,
Sandsynligviis min Søsters Skriftefader,
Der kom fra Brandenburg, at hilse mig,
Bør ikke kysse Abel paa hans Borg.

Lauge.

Saa fœi ham i hans Duster, om J tøffes.
Dog hvis —

Abel.

Hvad hvis?

Lauge.

J fald det var en Stimand?
Man være maa beredt paa Alt.

Abel.

En Niding
Gaaer ei af Bindelyst i sikke Død.

Lauge.

Men vel en Hermer, Sværmer.

Abel.

Gudmundson!

J henter Muligheden alt for langt fra.
Saa kan en Tagsteen ogsaa falde ned
Og knuse mig.

Lauge krænket.

Jeg frygter ei for mig,
Min ædle Hertug!

Abel

rækker ham Haand.

Nu, jeg takker eder

Før eders Omhu. I kan holde jer
 Med nogle Bæbnede skjult i min Nærhed,
 Og lægge Mærke til den sære Giest.
 Jeg kan som Ridder og som Bært paa Borgen
 Ei vise Frygt og glemme Giestfriheden.

Han gaaer.

Lauge ene.

Hvad vil det sige? Hvorfor ængstes jeg?
 Før falder Himlen ned, før det vil skee.
 Og dog — i Fald det virkelig var saa?

Efter en kort Taushed.

Ha, fromme Dyr! vogt dig for Løvens Hule,
 Læg Mærke til de dybe Spor i Sandet:
 De vende alle indad, ingen ud!

Gaaer.

Graucapellet,

oplyst af en svag Lampe.

Kong Erik

alene, hyllet i en Kappe.

Jeg glæder mig til denne Sammenkomst,
 Bebreider ikke mig mit Eventyr;
 Thi det Sædvanlige neddrager Siælen
 Til Hverdagslivets Dynd. Den hulde Engel,
 Som boer i Hjertets Junderste, bortskræmmes
 Af frække Bulder, som en ærbar Mø.
 De vilde Lidenskabeligheds Gieste:
 Urgierrigheden i sit Kobberharnisk
 Med Hidsighedens Blus paa vrede Kind;
 Forsængelighedsgjøglersten med Speilet,

Hvori hun seer forgabet kun sig selv;
 Vellevnet; den trangbrystet kolde Spot,
 Hvis Blik og Smil kun isner og forhærder —
 Al denne Svireskare maa til Sengs.
 Saa kommer først Uskyldighed med Lampen,
 Som travl Huusholderske fra Borgens Kielder,
 Og gjør sit sildigfromme Natbesøg. —
 Hvad jeg besluttet har, mit Testament
 Skal ei endnu min stolte Broder kiende.
 Han skal ei troe, jeg kommer for at glimre,
 For atter nu at staae for ham med Palmer
 I Hænderne, som før med Laurbærkrandse.
 Jeg giester ham som Broder, byder ham
 Oprigtigt Venskab, sover her i Nat;
 Og naar i Morgen jeg er atter hiemme
 Hvi i mit Kloster, da først skal han vide,
 Hvad Erik broderligt har offret ham.

Hertug Abel

kommer.

Hvad vil du, fromme Fremmede, som stævner
 Mig til min Søsters Grav? Min gamle Foged
 Forsikkrer, at han kiender dig, og veed,
 Du kommer at fornye et fordums Venskab.

Erik

som Pilegrim.

Guds Fred, min ædle Hertug! Ja, det gjør jeg.
 Men siig mig først: er dette virkelig
 Den salig Frues Grav?

Abel.

Her hviler hun.

Har du Sophia kiendt?

Erif.

Som lille Pige,
Hos Konning Baldemar, min høie Herre.
Han bygged denne Floi til gamle Borg,
J leged ofte hiſt i Gaarden ſammen,
J, Hertug! Danerfongen og Sophia.
Da var J gode Venner; naar J ſtredeſ,
Forſtod Sophia ſtrag at jævne Alt.

Abel.

Det var en Fredenſ Engel.

Erif.

Mindeſ J

Den Stierne udenfor i Glifeſtenen?
Jeg ſeer, den ſtaaer endnu ſaa ſplintret der,
Som da den ſtore Steen faldt ned fra Taget
For treti Somre ſiden mellem jer
Og Konning Erif, ſom J ſtod og ſkiendteſ.
Den kunde knuust jer begge — J blev tauſe,
Sophia lagde edereſ Hænder ſammen,
Og raabte: Kiære Brødre! eneſ dog;
Gud ſkaante jer, ſaa ſkaaner dog hinanden.

Abel.

Jeg mindeſ det.

Erif.

Jeg ſaae de dybe Revner
Derude, tyktbegroet med Ufrud nu;
Jeg luged Tidſlen op med denne Kiep,
Og kom at knæle ved den Frommeſ Støv.
Abel ſagte.

Jeg kiender denne Stemme.

Høit.

Ganſke rigtig!

Den fæle Avindstidsel voxer frodig
 I Benskabsristerne. Bee den, som saaede
 Det første Ufrudsfro! — Siig, hvad betyder
 Sligt Mummeri, Kong Grik? Hvorfor lister
 I eder i min Borg som Pilegrim?
 Vil I mig levende begrave her?
 Bogt jer! jeg fanges ikke levende.
 Før rokker jeg, som Samson, Husets Piller,
 Og laer mig knuse med Philisterne.

Grik

flaaer Raaben tilside.

Nu — da du fiender mig — god Aften, Abel!

Abel.

Hvi loffer du mig ned i Graven her?

Grik.

Jeg kommer ene med en gammel Svend
 Paa Tro og Love til dig, uden Leide.
 Min Hær har truffet sig fem Mil tilbage,
 Og Ingen veed, hvor Danerkongen er.

Abel.

Hvis det er sandt, da er det daarligt handlet;
 Fremfusende, som altid.

Grik.

Du har svoret

Mig Troskab, Broder!

Abel.

Tvingen. Mindes du

Den Ed, vor store Fader svor i Fængslet?
 Den løste Paven snart ham atter for.

Grik.

Men Paver kan ei løse Broderbaand.

Abel.

Spild ikke smukke Ord paa stygge Ting!

Erif.

Jeg kommer ikke for at fives, Abel!

Jeg kommer at forsones.

Abel.

At forsones?

Vi er forsonede. Er Fred ei sluttet,

Og Gidsler sat? Jeg hylder dig, min Konge!

Hvad vil du meer?

Erif.

Meer, meget meer.

Abel.

Ei, ei!

Og hvormed skal jeg atter tvinges dertil?

Erif.

Med Frihed, med din egen gode Villie.

Abel.

Tænk ei at daare mig med Talemaader!

Erif.

Nei, jeg vil vinde dig ved Handlinger.

Abel.

Du har alt handlet, du har naaet din Hensigt;

Du tvang mig taalig til at kysse Riset.

Kom du i Aften, under Faarefkind

At skiule Ulven, som mig sønderfled?

Erif.

Jeg har belavet mig paa denne Hilsen,

Og finder mig taalmodig nu deri.

At du var vred paa mig, det vidste jeg,

Og derfor kom jeg her ved høie Midnat,

Om muligt at forliges med min Broder
 For Gud og min Samvittighed. Jeg kan
 Ei atter drage dig saa nær forbi
 Og gaae til Danmark med dit bittre Fiendskab.

Abel.

Hvad Danmark? Krigen skal jo atter føres
 I Holsteen nu.

Erik.

Nei, den er endt i Dag.

Abel.

I Sandhed?

Erik.

Jeg kan have gjort dig Uret
 Med mange Ting, men jeg har aldrig løiet.

Abel

med Agtelse.

Nei, det er sandt; det maa jeg lade dig.

Erik.

Jeg giester ikke dig i Nat som Konge,
 Da var jeg dragen med en talrig Skare,
 Med Sværd og Fjæller. See, jeg kommer ene,
 Om ei du vil som Broder til en Broder,
 Dog som et Menneske til Mennesket.
 Forsmaa, foragt ei kold min gode Villie!
 Selv Guddomsognisten i din Fiendes Bryst,
 Naar den til Himlen stræber, bør du nære.

Abel.

Hvad vil du?

Erik.

Ærlig, inderlig Forsoning!
 Jeg holder denne Spænding meer ei ud.

Vi, som har hvilet under samme Hierte,
 Og druffet Mælk af samme Moderbryst,
 Vi hade, vi forfølge nu hinanden?
 Det er imod Naturen, Haaret reiser
 Sig ved den Tanke, vore Undersaatter
 Foragte os. Bank paa ved hver en Hytte,
 Du finder Armod der, men Kiærlighed.
 I revne Klæder sidde Børn ved Lampen,
 Og stakkels Pilde slumre Arm i Arm
 Paa usle Bolstre, smile dog saa sødt,
 Som Engle, sammenflyuget hist i Sky.
 Kun Broderhadet sidder purpurflædt
 I Guld og bløde Hermelin paa Thronen.
 I Borgen kun belyse hundred Kelter
 Den gustne Avind i et rynket Ansigt;
 Og medens Sceptret blinker over Landet,
 Indsnerpes Hiertet til et uselt Fængsel.

Abel

med et undertvunget Suk.

Du skildrer diærvt en — ei lykkelig Tilstand.

Grif.

Og hvorfor førte vi den hele Strid?
 For denne Verdens usle Herlighed!
 Er Kongen meer end Betleren, saasnart
 Den hvide Beenrad banker med sin Lee?
 See her i Hvælvingen! Her slumre de
 Beskedent Alle nu, sagtmødige,
 Med Hænderne stivt foldet over Brystet.
 Hver Lidenkab, hver Storm er nu forbi,
 I Hielm og Fane falder Støvet tykt,
 Det mindste lille Dyr, den usle Mol

Fortærer trygt det fejerrigste Banner;
 Og Alles Haab staaer kun paa Dommhedag
 Til Guds Barmhertighed.

Abel.

I Sandhed, Erik!

Du taler som en Christen.

Erik.

Abel! see — .

Beger paa sin Søsters Grav.

Her slumrer hun, vor gode Genius.
 Saalænge hun var hos os, stred vi ikke;
 Hun fulgte med sin Husbond til hans Land —
 Af, da forlod vor gode Engel os,
 Og Tvedragtsdæmolen før os ind i Hjertet.
 Hun kom igien; skøndt høifrugtsommelig,
 Forlod hun Husbond dog og Huus og Hiem,
 Og trodsed Veiens Fare, Vintrens Strengthed,
 Blot, blot for at forsonne sine Brødre.
 Det lyktes hende ei — da slutte Døden
 De skønne Dines Lys, og Hjertet brast,
 En dødsfødte Søn laae ved den Dødes Bryst —
 Og, Broder Abel! vi er Morderne.

Abel.

Hi stille! du forfærder mig.

Erik.

Her knæler

Jeg ved den fromme Martyrs Grav — o, Abel!
 Kom i min Arm, forson dig med din Broder.

Abel.

Du smelter mig —

Erif

springer op, og iler ham i Møde med aabne Arme.

Min Broder!

Abel.

Tag min Haand!

Erif.

O, jeg er lykkelig, jeg vandt min Abel!

De omfavne hinanden.

Abel

efter at have fattet sig.

Belan — jeg vil forsones med min Broder.

Din Ild, din Tale, dine Følelser,

Alt mig forvisser om din Hensigts Reenhed.

Jeg rækker gierne Haanden til Forlig,

Vil ogsaa nu ydmyge mig for dig,

Modtager som en Gave, hvad saalænge

Som Ret jeg vilde trodse fra min Fiende.

Du fører altsaa nu mit gamle Dnske,

Og tilstaaer mig ei Elesvig blot som Lehn,

Men som selvstændigt eget Hertugdømme?

Erif

venligt afbrydende.

Lad ei om slige Ting i Aften, Abel!

Lang Tid nok glemte Hertugen og Kongen,

Alt de var Brødre; lad nu Brødrene

I Aften ganske glemme, de er Fyrster!

Abel.

Det flinger smukt; jeg vil ei fappes med dig

I smukke Talemaader. I Paris

Har du studeert, det mærker man paa Alt.

Jeg holder meer enfoldigt mig til Tingen;

Og skal jeg elske dig, saa maa jeg vide,
Om du har væsentligt forandret dig.
Vil du endnu behandle mig som Lehnsmænd?

Erik.

Nei, ved den evige Gud!

Abel.

Saa skienker du
Mig Slesvig frit igien?

Erik.

Træng ikke i mig,
Lad mig beholde mine stille Forsæt
Til Overmorgen! Ved vor Søsters Minde
Du skal ei vorde utilfreds.

Abel

mistænkelig.

Hvorfor

Just sige mig din Mening Overmorgen?
Hvad der er velmeent, billigt og retfærdigt,
Det kan du sige strax.

Erik

alvorlig og bestemt.

Min Broder! Himlen
Har kun een Sol; hvor mange Fyrster herse,
Der trives Alvind og Uenighed.
Særdeles taaler ikke dette Rige,
Som ei er stort, at stykkes ud i Parter;
Det gav Anledning kun til evig Splid.
En Konge vælges jo til Landets Larv,
Saa bør hver Videnskab, hver heftig Attraa
Sig underordne denne Hovedsag.
Blev Slesvig uafhængigt nu fra Danmark,

Saa fordred strax Christopher Laaland, Falster,
 Knud Halland, Bleking. Bore Børnebørn
 Da vilde stride kun om Stykkerne,
 Og gamle Danemark blev sønderslidt.
 Een maa kun herske.

Abel

med mørk Foragt.

Nu forstaaer jeg dig.

Erif med Gld.

Nei, nei, ved Himlen! du forstaaer mig ei.

Abel.

De Følelser, de Uttringer, du tolker,
 Er kun et koldt Mundsveir paa dine Læber.

Lauge kommer.

Tillader Eders Naade — der er draget
 Tilbørlig Omfjorg for den høie Giest;
 Vi har alt Bærelserne tilberedt.

Erif

med vred Bestyrtelse.

Hvad seer jeg?

Abel rolig.

Ikke meer dit Riges Marf.

Herr Lauge finder sig bestedent i
 At være nu Hovmester paa min Borg.

Erif opbragt.

Bort fra mit Alsyn, du Glendige!

Lauge bukker og gaaer.

Abel.

Hvordan? Hvem byder her? Jeg troede dog,
 At i mit eget Huus —

Erik opfarende.

Du er min Lehnsmænd,
Min Undersaat, har svoret Troskabsed,
Og tager mod den Riding, jeg har bortviist
For evig fra mit Afsyn?

Abel.

At du seer ham,
Er jo din egen Skyld. Du kommer her
Saa uformodentlig —

Erik.

Er dette Lehnspflicht?
Veedst du, han er en fredløs Mand?

Abel.

Jeg veed,

At du i Breden har befalet ham
At gaae til sine Benner — det er skeet;
Forbudt ham tiere komme dig for Dine —
Han kommer ei til dig, men du til ham.
Mig har du endnu ei forbudt at handle
Som Husbond i mit Huus.

Erik.

Og kiender du
De Breve, han har skrevet?

Abel.

Jeg har læst dem.

Erik.

Og dog?

Abel stolt.

De saare din Omfindtlighed,
Begriber jeg; men jeg seer ingen Grund
I dem til at forstøde ham i Brede.

Erk.

Det gaaer for vidt.

Abel

bittert smilende.

Ei! falder Masken af?

Erk.

Ha, Broder! Broder!

Abel.

Hufter du, dengang

Min Datter, som en fattig Almuespige

Sig maatte liste fast paa bare Been

Din Leir forbi?

Erk.

Hun frygted ei for mig;

Og endnu eier jeg, vil Gud, saa meget,

At jeg kan købe hende Skoe igjen.

Abel

truer med Fingeren.

Nei, nei, du skal ei gi  re mig det, tiere!

Erk.

Jeg har ei meer at tale med dig her.

Bi   mig mit Kammer for i Nat! Du laaner

Mig dog et Hvilested?

Abel.

Det vises dig.

Erk heftig.

Men ei af Lauge!

Abel

vinke   Svende, der nærme sig i Baggrunden med H  kler.

Viser Danerkongen

Sit Sovestammer!

Erik.

Nu god Nat!

Gaaer.

Lauge

kommer listende.

Min Fader!

Herr Hertug! hvad befaler Ederes Raade?
Hvordan skal jeg opvarte Danerkongen?

Abel

med et ondt Blik.

Gjør med ham, hvad du vil! Du har min Guldmagt.

Gaaer.

Lauge alene.

Jørstaaer jeg dig, min Hertug? eller skal
Jeg lade, som jeg ganske misforstod dig?
Og bruger du mig som et Værktøi her,
For siden fromt at trøste dig ved Tanken,
Det ei var dig, men Daggerten, som stak?
Jeg har ei hidindtil begaaet Snigmord.
Der ligger noget Plumpt og Dumt deri,
Og det er ofte misligt. Men hvad Udvei?
Thi skal jeg for den stille Sværmeres Skyld
Opgive Livets Fryd? Nei, Erik! nei!
I Havsnød støder den, som bedst kan svømme,
Den Anden bort fra Biælfen. — Her de hvile
Saa fromt? Velan, her skal du ogsaa hvile.
Hver Lidenstak er her forbi? Godt, Erik!
Jeg ender dig det sidste Uveir. Siden
Du troer saa sikkert dog et evigt Liv,
Hvad er det meer? Jeg aabner dig den Dør,
Hvis Sprække du nysgierrig titter efter.

Hvad nu? Mig tyffes, at der lød et Gisp,
 Et Suk hen over disse sorte Kister,
 Og tabte sig med Alynk i Krogen der.

Det var min Fordoms Gienfærd, som forlod mig;
 Det sidste Spræt af Frygtens Uglevinge.
 Fort! Ingen ussel Frygt for Spøgelse!
 Han har fornærmet blodigt, og en blodig
 Fornærmelse kun tvættes ud med Blod.

Gaaer.

Bærelse.

Kong Erik

alene.

Jeg lod mig overile, jeg blev vred.
 O, Hovmod, som jeg troede vist betvingen! —
 Hans Myndighed var for opirrende. —
 Det vidste jeg; hvor kan det overraske? —
 Alt har sin Grændse; for en ærlig Siæl
 Er Intet meer utaaleligt, end naar
 Den gode Villie mødes af Foragt. —
 Men har ei Abel Grund? Thi dette Forsæt —
 Hvor kan han vente det? Hvor kan han troe,
 Hans Broder afstaaer villig ham den Krone,
 Som jeg i ti Aar stred saa hestigt for? —
 Dog — Lauge Gudmundson! det gif for vidt! —
 Og er ei Lauge Gudmundson en Riding,
 Hvis Sledsfhed, Bittighed, hvis Løgn og Rænker
 Kan vinde Hjerter let en stakket Tid?
 I hele syv Aar har han daaret mig,

Kan Abel ikke lade sig bedaare
 I nogle Dage? — Han har Brevet læst,
 Og dog? Men hvilket Brev? Det rette? Neppes.
 Det falske, Lauge nu har sammensmeddet.
 Tilgiv mig, Abel! jeg har gjort dig Uret.
 I Morgen, naar den skønne Sommersol
 Opklarer Alt, hvad gif til korte Blund,
 Skal hver uværdig Tanke flye vort Bryst.

Seer sig venligt om.

Her er jeg atter i mit Barndomshuus.
 Jeg kender hvert et Tegn i disse Mure:
 Den mørke Plet i Kalken over Arnen,
 De Blomster under Loftet. Her i Ruden
 Staaer mit og Abels og Sophias Navn.
 Og der i Sovestuen blev jeg født.
 En skøn Altan udrager over Eien,
 Hvorfra man overskuer Egnen vidt.
 Der vilde jeg saa gierne staae som Barn;
 Min Fader kunde ikke lide det,
 Han frygted for, jeg skulde falde ned,
 Og drev mig tidt med Brede bort derfra.
 Der vil jeg knæle nu, og læse fromt
 Min Aftenbøn, og bede Gud tilgive
 Mig arme Synder al min Hidsighed.
 God Villien er, men Kiødet skrøbeligt.
 Gud staae mig bi, og skienke mig en naadig
 Og salig Hensart, naar min Time kommer!

Han ringer paa sin Svend, og gaaer ind i Sovestuen.

Lauge Gudmundson

sniger sig ind fra den anden Side.

Den klinger ikke længer, fromme Erik!
 Dens Traad er overskaaret. Saadan nu

Jeg overfærer dine Dages Traad,
 At faae en farlig Klokke til at tie.

Riger ind ad Døren.

Han ftaaer paa den brøstfældige Altan
 Og beder. Brist, du gamle, møre Tralværk!
 Og fkaan mig for en Daad, jeg heller takker
 Tilfældet for, end mine egne Kræfter.
 Den holder! — Ha, her gielder ingen Dvælen!
 Vel, Erif Plougpeng! Spring fra Borgaltanen
 I Flodens Bølger. Charon venter dig.

Han iler ind. Efter nogle Dieblikke kommer han løbende
 tilbage igien, og holder begge Hænder for Ansigtet.

Sophia

hurtig fra den anden Side.

Uf, fiære Lauge! I er her? Hvor er
 Kong Erif? Jeg maa hilse paa min Farbroer.
 Han komme maa til Nadver med os Andre.
 Hvad er der hændt? Min Fader tier mørk,
 Gaaer op og ned; I holder eders Hænder
 For Dinene. Gud! I er bleg og blodig.

Lauge fkiælvende.

Det er mit eget Blod; jeg rev min Haand
 Dybt — paa et rustent Søm —

Sophia.

Ha, hvor er Kongen?

Lauge.

O, Agnes — Elfte — græffelige Skiebne —
 Sophia.

Hvad er der hændt?

Lauge peger ind.

Nedfalden — styrtet ned —
 Den gamle Borgaltan — det møre Tralværk —

Sophia.

Jesu Maria!

Hun iler ind.

Lauge forvirret.

Satan! staa mig bi.

Jeg har forskrevet mig til dig i Nat
Med dette Blod.

Han vikler et Klæde om sin Haand.

Sophia

kommer tilbage, og vrider sine Hænder.

O, alle gode Helgen! Gud i Himlen!

Lauge

yderst forvirret.

Ja vist, min elskte Agnes — min Sophia —
En høist — en uløselig Hændelse.

Saa god en Konge! Miste sli' en Fader!

Jeg bløder — jeg har stødt min Haand til Blods.

Sophia.

Og Blod var der paa det nedrevne Tralværk.

Lauge.

Det var ei Danerkongens. Ved min Ære —
Mit, mit! Jeg vilde gribe ham — da faldt han.

Sophia

seer ham stivt i Dinene.

Ha, Morder!

Hun falder til Jorden i Afmagt.

Lauge.

Min Sophia! elskte Brud!

Fat dig, for Guds Skyld. Hvad maa Verden troe,
I Fald man træffer os i denne Tilstand?

Fjerde Handling.

Hertugens Børelse.

Hertug Abel. Gamle Regner.

Abel.

Det har ei været muligt mig at lufte
Et Die til den hele Nat. Saasnart
Jeg blunded, vaffes jeg af slemme Drømme.
Siig, Regner! har min Datter bragt min Broder
Til Nadveren i Aftes? Jeg gif bort.

Regner.

Nei, Eders Naade!

Abel.

Nu, det var at vente.

Hvad Tid er det paa Dagen? Det er lyst.
Jeg har ei sovet længe.

Regner.

Kun en Time.

Abel.

Saa fort Tid, og saa svanger dog paa Rædsel!
Nu vel, det var en Drøm. — Man kan ei sove
I dette lyse, lumre Sommersolhværf;

Der ingen Forskiel er paa Dag og Nat.
Naturen kræver dog sin Ret.

Regner.

Tilviisfe!

Naturen kræver altid strengt sin Ret,
Og negtes det, da gaaer det Trodsen ilde.

Abel.

Hvad vil du sige med dit Tankeprog?

Regner.

Ei meer, end jeg har sagt, min ædle Herre!

Abel.

Saa har du vaaget hos mig?

Regner.

Da jeg hørte

Jer gispe, kom jeg ind.

Abel.

Du skaaner dig

For lidt, min gamle Tiener! Paa din Alder —

Regner.

Behøver Legemet ei megen Hvile,
Det trættes ei ved Dagsanstrengelser.
Den lange Hvile stunder snarlig til,
Saa kan der soves nok.

Abel.

Du veed, jeg er

Ei overtroist; men det er dog sært
Med disse Folkesagn, de præge sig
Dybt i Hukommelsen, og ofte kan
Den vogne Mand ei glemme Barnets Frygt.

Regner.

Hvad mener I?

Abel.

Jeg mener Eventyret

Om Erif Emunds Brodersønner.

Regner.

Herre!

Det er disværre intet Eventyr;
Han lod dem begge drukne dybt i Slien
Her under Vindvet; deres Fader blev
Halsbugget her i Kielderen.

Abel.

Det veed jeg.

Men at de spøge, det er Almusnak.
At man i Kieldren hører Dreglug,
Der trænger i et Halsbeen; at paa Slien
De blege Ungersvende stundom svæve,
Og kyskes Arm i Arm med vaade Loffer;
At de i Maanskin faae sneehvide Binger,
Og slagre op til Riddersalens Vindver,
Og banke paa Blyruderne, som Ugler,
Og dampe bort med Knald og Skoggerlatter —
Det, Regner! det er Daarlighed og Galsskab,
Som skæmmer en fornuftig Mand at troe.

Regner.

Hvo tvivler derom?

Abel

sætter sig ned, og støtter Hovedet til sin Haand.

Ikke desto mindre

Har jeg dog selv oplevet Alt i Nat.
Jeg hørte Dren kvæste Nassebenet
Dernede tidt. De blege Ynglinge
Stod for min Seng, drivvaade; og mig tyktes,

At der var Gen — en Veldre mellem dem —
Ghsende.

Men som jeg ikke kiendte.

Regner.

Selsomt! selsomt!

Lauge Gudmundson

kommer.

Gaa, Regner! jeg maa tale med din Herre.

Regner gaaer.

Abel staaer op.

Hvad vil I mig saa tidlig, Ridder Lauge?

Hvad fattes jer? I seer jo ud, som om

I steget var af Graven.

Lauge.

Nei, jeg lever —

Men lever slet, min Hertug! thi jeg har

Oplevet, hvad der kunde skræmme Livet

Af mangen Anden.

Abel.

Skræm det ei af mig,

Siig kort og fyndigt jert Drakelsprog!

Hvor er Dankongen? sover han?

Lauge.

Nei, nei!

Han vaager! vaager evigt!

Abel.

Gud i Himlen!

Hvad er der hændt? Hvad har I gjort?

Lauge.

Jeg? Intet!

Udrettet eders Villie, strenge Hertug!

Abel.

Min Billie?

Lauge.

Fulgt Dankongen til sin Ro.

Abel.

Hvordan?

Lauge.

Her hjælper ingen Dmsvøb længer,
Jeg nødes til at saare eders Hjerte
Med dette Rædselsbudskab.

Abel gysende.

Er han myrdet?

Lauge sagtmodig.

Bevares Gud! Nei, nei! — I gav mig Fuldmagt,
Befalte mig at handle, som jeg vilde;
Hvor kunde jeg da ville jer imod?
Jeg iilde til hans Raade, for at bede
Ham komme ned og spise Madver, før
Han gif til Sengs —

Abel.

Nu, og hvad saa? hvad saa?

Lauge.

Nu fiender I den gamle Blyaltan
Med ormestufne Tralværk —

Abel.

Lauge! Lauge!

Lauge.

Hans Raade fandt det uden Tvivl for lummert,
Han aabned lette Gløddør til Altanen,
Jøst som jeg treen til ham i Bærelset.
Jeg saae ham træde ud — jeg hørte Knagen —

Strax — ufortøvet sprang jeg til — greb efter —
 Det var for silde — Tralværkslisten brast —
 Hans Naade styrted ned i Eliens Bølger.

Abel

med Rædsel.

Til Grik Emunds blege Brodersønner!

Med Affky.

Ha, Sorteploug!

L a u g e.

Jeg vilde redde Kongen,
 Da rev jeg paa et Søm mig stærkt til Blods.
 I min Forvirring, som jeg stod og skælved,
 Kom eders Datter; da hun hørte Alt,
 Faldt hun i Afmagt. Jeg har hende bragt
 Til hendes Piger, og paalagt dem Tausshed;
 Og jeg har sendt min Svend paa Diebliffet,
 At eftersøge salig Kongens Liig.
 I sov; for ei at giøre Larm paa Borgen,
 fandt jeg det bedst at bie, til I vaagned.

Abel.

I havde ingen Hæst.

L a u g e.

Maaskee jeg burde
 Her handlet anderledes. I sliig Angst
 Veed man ei ret, hvad man skal foretage.

Abel.

Ja sikkert, Lauge! sikkert burde I
 Her handlet anderledes.

L a u g e.

Eders Naade!

Jeg haaber, ei I frænke vil mit Hierte

Med fæle Tvivl mod mig, den Bærgeløse,
Da jeg uheldigviis var vidneløs.

Abel.

Hvi tog J ikke Bidner med?

Lauge.

Min Hertug!

Abel

vrider sine Hænder.

O, Gud! min Broder! o, min stakkels Broder!
Hvad har jeg gjort imod dig.

Lauge.

Ederes Naade!

Abel.

Du treen med Tillid i min Urtegaard,
Da slap jeg løs en giftig Drm i Græsset,
Der stak dig i dit redelige Hierte.

Lauge.

Det vilde være følesløst af mig,
At fordre Billighed, i Diebliffet
Da Overraskelse, Sorg, Lidenstak
Betager eders Hierte. Jeg kan kun
Ufkyldig lægge Haanden paa mit Bryst.

Abel.

Hvad har jeg syndet? Alle gode Helgen!
Hvortil har Blindhed, Raseri forført mig?
Er jeg en Christen? Selv den vilde Hedning,
Som plyndrer fremmed Vandringsmand i Drken,
Er venlig Bert, saasnart hiin nærmer sig
Den fredelige Hytte, vaager for ham,
Bespiser ham, og leder ham paa Vej.
Men, Abel! du, du var den første Morder

Af Odins Æt, som dræbte Giestfriheden.
Fra nu af hersker den ei meer i Nord!

L a u g e.

Min Fader! J fornærmer mig.

A b e l.

Hver Mand

Bekæmpe maa sin Dævel. Dette Skridt
Af Erik vidned om en ærlig Villie.
Af Venlighed, ei for sin Fordeels Skyld,
Bød han Forsoningshaand; det burde skønnes.
Om end Forsængligheden var for stor
Til sand Opoffrelse — hvi kørte jeg
Det gode Forsæt med min Egennytte?
Nu skriger hans uskyldige Blod om Hevn.

L a u g e.

Hvormed skal jeg bevise jer min Uskyld?
Har før J seet sli' Unatur hos mig?
Og foretrækker J Urimelighed
For klar Sandsynlighed? Er det utroligt,
At gamle Bælker bryde?

A b e l

drager sit Sværd.

Tør J sværge

Paa Christi Kors, med eders Høre strakt
Til Gud, ved eders evige Salighed —
Saa vil jeg troe jer.

L a u g e

med undertrykt Rædsel.

Ja — det tør jeg, Herre!

A b e l.

Der kommer Nogen. Vi! Jert Die vidner

Mod eders Læbe. Vi, før end I dnynger
Den ene Hævedlast fræk paa den anden!
I har alt nok at bære.

Til gamle Regner, som kommer.

Nu, hvad vil du?

Regner.

Hvi skal en Dlding i sin høie Alder
Opleve sliq en Rædsel? Jeg var syg
I Baaren, havde Gud da taget mig,
Saa var jeg frelst fra denne Jammer.

Abel.

Tal,

Hvad vil du? Klynk ei!

Regner.

Ederes Naade! Svenden,

Som Ridder Lauge sendte ned til Floden,
Har bragt en Fisker med, som dyrt bevidner,
At han kan give sikker Efterretning
Om salig Kongen og hans Endeligt.
Men han maa tale med jer selv.

Lauge.

Jeg vil —

Abel.

Hvad vil I? Bliv!

Regner.

Han siger, han maa tale

Med Hertugen.

Lauge.

Men Sagen angaaer mig —

Den Skygge, der kan kastes over mig —

Den Misforstaaelse, der kan forvilde,
Men som et Ord kan hæve —

Abel.

Nu, saa bliv,
Og skiul jer bag ved dette grønne Forhæng;
Saa kan I høre Alt, men ei forstyrre
Den Fattige med Blik og Truselsminer.
Skiul jer, og er I brødefri — kom atter!
Hvis ei — da ønst, at Mulmets Tæppe evig
Maa dække jer for Solen og min Hevn!

Lauge gaaer bag Forhænget.

Regner bringer fiskeren, og gaaer.

Abel.

Hvad vil du, Fisker? Siig, hvad melder du?
Tal ærligt, frygt ei!

Fiskeren.

Eders Naade! frygte
Gjør ingen ærlig Sømand; og en Sømand
Maa blive ærlig, om han aldrig vilde,
Thi ved at kæmpe mod det falske Hav,
Blier der tilsidst ham Intet meer forhadet,
End Underfundighed.

Abel.

Hvad bringer du?

Fiskeren.

Først dette Brev, jeg fandt i Aftes, Herre!
Paa Landeveien. Jeg kan ikke læse;
Maaskee det er af Vigtighed for den,
Som tabte det, og jeg veed ingen Bedre
At flye det til, end Eders Naade selv.

Abel

modtager det.

Godt! Nu det Vigtigste! Du saae i Nat —
Fiskeren.

Et hæsligt Syn, langt mere fælt og bistert,
End blege Havfru med de grønne Tanghaar
Dg slappe Bryst, i Stormen paa en Banke.
Min Hustru var i Barnsnød, og jeg løb
Alt hente Hielp i Byen. Det var Midnat;
Men Maanen skinte klar paa gamle Borg,
Hvis røde Mure speilte sig i Vandet.
Jeg bad en Bøn i min Enfoldighed
For liden Kirsten; vel er Neden fuld,
Men man kan aldrig faae for mange Børn,
Dg der er Fiske nok til Livets Ophold.
Som nu jeg gif i de Betragtninger,
Dg stirred op til Slottet og til Gittret,
Udtræder pludselig en Mand af Døren,
Sfarlagenflædt og med et gyldent Bælte.
Han strakte sine Arme høit mod Himlen,
Dg holdt formodentlig sin Aftenbøn.

Abel.

Hvi tier du? Saa tal, hvad saae du meer?

Fiskeren.

Hvad meer? Nu, jeg er vant til Dødt paa Søen,
Men, ved Sanct Morten, troer jeg ikke fast,
Hun fuler ofte værre her fra Land.
Vel veed jeg, Smaafolk skal ei blande sig
I store Herrers Riv; men Alt med Maade!
Jer Fader Baldemar var heller ei
Alt spøge med; han jager tidt endnu

Med Hest og Hund i Nattefjens Blæst;
 Naar saa er, faster jeg mig næsegruus,
 Og mukker ei et Ord, før han er borte.
 Med hvad der er for galt, det er for galt.

Abel.

Tal ikke plumpt og lavt om høie Ting!

Fisken.

Hold eder ei til Ordene, men kun
 Til Meningen; det er det Vigtigste.
 Thi jeg er vis derpaa, den skumle Riding,
 Som greb den fromme Mand paa Borgastanen,
 Og stred med ham, til han fik Bugt med ham —
 Jeg vedder, at den Skurk forstaaer langt bedre
 At slikke sine Ord, end jeg, og dog
 Vil Claus ei bytte med ham.

Abel.

Hvad? han stred?

Han faldt ei af sig selv? Altanen brast ei?

Fisken.

Den brast, som Løvens Kævebeen, da Samson
 Udsplitted det; han faldt, som Granen falder,
 Naar Nattestormen splintrer den fra Klippen.
 Og hvis ei Ridingen var kommen bag,
 Jeg havde holdt paa Riddersmandens Haand;
 Men Satan havde nu den hele Fordeel,
 Som det er oftest. Herre! det var grusligt,
 At see den fromme Ridder styrte ned
 I Maaneskinnet med sin Flaggerstaabe
 Fra sorte Blytag. Jeg begriber ei,
 Hvor Maanen kunde speile sig saa roligt

I Bandet, hvor han faldt. Men jeg kan tænke,
Det var en from og en gudsfrægtig Herre.

Abel.

Hvi kom du ikke strax at melde Alt?

Fisken.

Min Hustru var i Barnsnød. Reddes kunde
Dog ei den Døde; det var Faderpligt,
At sørge først for mine Levende.

Abel.

Saa skynd dig flux, tag Baade, brug din Kunst,
Bring alle dine Net og dine Bundgarn,
Og gjør dig Flid at finde Rigtet atter!
Jeg skal belønne dig.

Fisken.

Behøves ei.

Det er jo Christenpligt imod sin Næste,
At skaffe ham en Grav paa Kirkegaarden,
Hvis muligt er. Man surrer selv til Skib
I Nødsfald kun den Døde til et Bræt,
Og kaster ham for Vind og salte Bølger.

Abel.

Gaa, skynd dig! Vedst du, det var Danerkongen?

Fisken.

Var han en Konge? Nu er det forbi,
Nu staaer han som en Undersaat for Gud,
Og hvis han var en Christen, er han salig.
Farvel! Jeg gaaer, og gjør mit Bedste, Herre!

Gaaer.

Abel læser Brevet.

Lauge

kommer frem med fuldkommen Gatning.

Før Ederes Naade overvælder mig
 Med Bredeord, og før J strengt begaaer
 J Harm maaskee en overilet Handling,
 Tillad mig kort her at forsvare mig!
 J er retfærdig, og det negtes Ingen.
 Hvad denne Fister i Enfoldighed
 Har troet at see ved Maanens Gøgleslys,
 Modstrider ei mit Udsagn. Jeg har grebet
 Dankongen for at redde ham, ei for
 At styrte ham. Det gamle Rækværk brast,
 J det jeg spændte Haanden derimod.
 Jeg rev mig selv til Blods, og paa et Haar nær
 Var jeg nedstyrtet med min bittre Fiende,
 J det jeg som en Christen sprang til Hielp.
 Det er mit Udsagn, derved bliver det.
 Mistanken blot kan ikke fælde mig.
 Vel sandt, Dankongen var min Avindsmand,
 Og han var Ederes Fiende. Hvad J følte
 For ham, hvor fier han var jer,yttred J.
 De forte Ord: „Gior med ham, hvad du vil,
 Du har min Guldmagt“ — var jo Borgen mig
 Desuden for hver Overlast; thi, Herre!
 De blev ei skaansomt sagt, og sandelig
 De fulgte med en Mine, med et Blif,
 Som sagde meer, end Ordet selv formaaer.
 J Gald jeg havde — misforstaaet Eder;
 J Gald mit Had til den, som skilte mig
 Bed Wen, ved mit Gods, mig havde fristet
 Uoverlagt at handle, som J talte —

Det var tilgiveligt, det blev en Sag
Imellem os, hvis Bærneting og Stævne
Ei er paa Jorden, men i Evigheden.

Abel,

som har læst Brevet.

Af denne Tale følger altsaa klart,
Du est en ærlig Mand.

Lauge.

Det er jeg, Herre!

Abel.

Og har du ingen Synder?

Lauge.

Jeg er Synder,

Da jeg er Menneske.

Abel.

Et Menneske,

Som slet anvender sine fiendne Evner,

Er jo det farligste af alle Dyr.

Nu har Naturen sørget dog tildeels

For Andres Redning, da den skabte Slige;

Thi nogle varle Folk med sære Lyd,

Endeel har deres svage Sted paa Kroppen,

Hvor de kan fældes, naar de træffes ret.

Siig, Lauge! har Naturens vise Moder

Med ingen Modgift dæmpet os din Gift?

Lauge studser.

Abel.

At du er listig, som en Slange, veed jeg;

Men staaer din Lumskhed ei i Misforhold

Til din Løtsindighed? Og har ei ofte

Din Skjodesløshed spillet dig et Bud,
Som Klapperslangens Rangle?

Lange urolig.

Ederes Raade —

Abel.

De Breve, som du skrev til Eriks Fiender,
Blev snappet op, har du mig selv fortalt.
Han gav dig dem tilbage. Bange for
At tabe dem igien formodentlig,
Tog du endnu en Afskrift, den fik jeg;
Men, som jeg seer ved Sammenligningen,
En slet Copie kun af Originalen.

Han holder ham det rette Brev for Dinene.

Lange affides.

Gjordømte Skiebne! Ja, det er en Skiebne!
To Gange — det er Satans Bærf.

Abel.

Og nu,

Min ærlige, miskiendte Mand, som lider
Af uforskyldte Tvivl! ei sandt, nu bør
Jeg ogsaa troe, du vilde redde Kongen?
Ei sandt, du Ridding? — O, jeg læser i
Dit Snogerie, hvad du ei tør sige.
Ja, jeg har syndet, Satan har forført mig
Bed dig, sit Sendebud. Men jeg vil ei
Undskyldte mig; det vilde trykke meer.
Ja, i mit Ord, mit Dje laae der Gift;
Jeg veed det. Men du tog, du brugte den.
Et Ord, du Skurk! slaar ingen Mand ihjel.
Tidt har jeg bruset op mod ham; min Tunge
Har ofte sagt, hvad ei mit Hjerte meente,

Det var det vilde Blod, som fogte, fun.
 Men du har brygget Giften af mit Blod,
 Mit Blik ved dig blev til et Dolkestik.
 Det Ord, der kunde flygtet bort i Lusten
 Til tusind andre, det greb du i Flugten,
 Og smedded den uskadelige Lyd
 Til tunge Morderjern. Du burde smægte
 Bel femten Favne under Jord; fortiente,
 At Ravnens haffed ud dit frække Dje
 Paa Steilens Hiul. Men gaa du kun! men gaa!
 Viig, Satan, som har Abel gjort til Ravn!
 Til i Landflygtighed. Den Evige
 Vil ramme dig, før du det venter mindst.
 Bort, Riddingsdrog! med min Forbandelse.
 Min Angstelse, min Synd, mit knuste Hjerte,
 Min Dødsstunds flamme Svend forgifte dig.

Lauge flyer. Hertugen sætter sig stærkt bevæget ved et Bord,
 og skjuler sit Ansigt i sine Hænder. Efter et Ophold
 træder Strange ind.

Strange.

Min høie Hertug! tilgiv naadigst, jeg
 Begaaer en Feil imod Erbødigheden,
 Da uanmeldt jeg staaer for eders Ansigt;
 Men Sagen kræver Hast.

Abel.

Hvad vil du mig?

Jeg kiender dig, ha! du er Lauges Svend.

Strange.

I Fald saa er, saa veed I min Forretning:
 Jeg pudser ham hans Klædning, sørger for,
 At Hjæren sidder strunk, og Kraven stiv,

At Sporen skinner blank, og Støvlen sort,
Kort sagt, jeg pynter ham den ydre Skæl.
Paa den er Intet, tænker jeg, at dadle.

Abel.

Hvad vil du?

Strange.

Bringe jer et Trøstensbud.

J sørger over eders Broders Død;
Men hvordan Sagen rigtig hænger sammen,
Veed J vel neppe selv, da J er saa
Fortørnet paa min Husbond.

Abel.

Træl! du dadler? —

Hvem er du? Har du længe tient hos Lauge?

Strange.

Jeg er en Borgersøn fra Axlstad,
Min Fader var en Baabensmed, som misted
Sit Værksted, da de Lybske brændte Slottet.

Abel.

Hvordan kom du i Lauges Tjeneste?

Strange.

Han stammer ned fra Axl Erkebisp,
Og Axl staaer med Krumstav og med Huc
J Graasteen over Porten paa vor By,
Som Skytspatron for alle Axlhuser;
Thi tiente jeg hans Æt, den danske Marsk,
Og swigter ikke, før jeg veed hans Brøde.

Abel.

Den vil du faae at vide.

Strange.

Det er muligt.

Men Eders Naade, som har været selv
 En vældig Hovding og en tapper Kæmpe,
 Veed dog, det gaaer ei altid til i Leiren,
 Som Præsten præfer. Sværmet har min Husbond
 Som Sommerfugl, og jeg har trolig fulgt ham
 Som Aftenbakke, det kan ikke negtes;
 Men vidste jeg, han var en prægtig Glue,
 Der fløi kun for at mætte sig paa Uadsler

Abel.

Hvad vil du?

Strange.

Give jer et Barsel om,
 At Danerkongen muligt ikke meente
 Jer det saa godt, som nu, da han er død,
 I fromt formoder.

Abel.

Ja, hvis det var saa —
 Kan du mig lette denne Steen fra Hjertet —

Strange.

Tilfældet viste mig, hvad jeg blev vaer.
 I veed, at Danerkongen kom i Gaar
 Fra Sortebrodrækloster; der om Natten
 Han blev, ei langt fra Leiren. Og jeg har
 En Mordbroer, som er Munk i Klosteret;
 Jeg sneg mig ogsaa did, at hvile lidt.

Abel.

Nu da?

Strange.

Men nu var Natten alt for lummer,
 Mod Morgen blev det svalere. Jeg gif

Et Grind for min Herre, kom igien;
 Alt sov endnu i Klosteret. Mit Bindve
 Stod aabent med et lille Lærredsforhæng,
 Og lige overfor i Fløien hist
 Var Kongens Kammer, skilt fra mit ved Gaarden
 Med Gliser, Blomsterpotter, Buegange,
 Paa Klostersviis; og der var kølt og godt.

Abel.

Vær ei omstændelig!

Strange.

Da saae jeg Kongen
 Gaae op og ned med store, stærke Skridt,
 At sætte sig igien og skrive Breve,
 At tale hemmeligt med Biskop Esger,
 Som blev bestyrtet, bad, paamindte ham.
 Det hjalp ei; Kongen sagde ham imod.
 Et stort jernbundet Skrin, i Væggen muret,
 Blev aabnet, Breve lagt deri, og Kongen
 Selv glemte Nøglen. Denne Nøgle fandt
 I Morges jeg paa Danerkongens Duff
 I Sovesamret, der hvor Gittret brast.
 Her er den!

Rækker ham den.

Abel

modtager Nøglen.

Beed din Husbond, hvad du melder?

Strange.

Nei, thi han var saa vred i Gaar, saa heftig,
 At ei jeg vilde puste strax til Ilden,

Dg tirre meer. Men nu — nu da han styrter
Fortvivlet ud af eders Hal, saa bleg,
Saa ſkiælvende — nu føler jeg det Pligt,
At ſtaaе ham bi med dette Bidneſbyrd.

Abel.

Hvad ſiger mig det ſtumme Skueſpil,
Som du har ſeet?

Strange.

Jeg hørte ogſaa Ord,
Min Morbroer hørte dem.

Abel.

Hvad hørte du?

Strange.

Kun afbrudt, naar imellem Kongen hæved
Sin Stemme hen mod Bindvet; men dog nok
Til ſikker Giſning.

Abel.

Tal, hvad hørte du?

Strange.

„Har“, ſpurgte Kongen, „du et ſikkert Giemme?“
Da viſte Biſpen ham det ſorte Skriin,
Dg ſukked: „Konge! du forſærder mig“.
Saa ſagde Kongen: „Før, naar kunde jeg?
Dg maatte hele Verden ikke troe,
Jeg ſvag gav efter kun for Andres Trods?“ —
„Dit Land har Fred, hvis du forliger dig“
Gav Biſpen ham til Svar engang; han raabte:
„Nei, Abel har ei Fred, hans ſtolte Hierte
Kun higer efter Vælde“. — „Høie Konge!

Jeg kan ei tale mod Samvittigheden,
 Var Bispens Ord; men han gienstvarte Bispens:
 „Jeg vil tilkæmpe mig min Fred og Ro“.

Abel.

Ha, lyver du ei for mig, Ungersvend?

Strange.

Hold mig i Fængsel, til I har forsøgt
 Min Sanddruhed, til Bispens og min Morbroer
 Stadfæster Ord for Ord mit Vidnesbyrd.

Abel.

Hvad skal man troe i denne falske Verden,
 Naar Taarer, Hjertets fulde Kraft, naar Dydens
 Begeistring, strømmende fra Læberne,
 Selv blier et Skalkeskiul for lumske Rænter?
 O, gaa, og lad mig aldrig høre fra dig!
 Thi lyver du, vil det forfærde mig
 At see en Dreng i dine unge Aar
 Saa plat fordærvet alt; og er det sandt —
 Drev du dog af min Siæl den sidste Tro
 Paa Grlighed i Verden. Gaa, forlad mig!

Strange gaaer

Abel.

Jeg maa affted — derhen. Har Grik syndet
 Saa rænkefuldt, saa var ei Abel grum;
 Saa vil ei meer den blodigblege Skygge,
 Naar Midnatshanen galer, staae for Leiet
 Og tørre sine Loffer med mit Lagen.
 Jeg maa derhen. Dog bæres det mig for,
 Jeg finder ingen Trøst. Jeg streifer vildt,

Som Morderen paa øde Graneflipper
Med Bødlen i det eget tause Bryst.

Sophia kommer. Hun er klædt som Ronne, nærmer sig stille
sin Fader, og kysser hans Haand.

Abel.

Der er den første drøvelige Skygge.
Ulykkelige Barn! ei Lyset bryder
For dig sig længer i et farvet Stof;
I Sort begrades dine unge Glæder.
Gaf i den aabne Grav, det skumle Kloster;
Hvad andet Balg er der vel nu for dig?
Og naar din Fader dig engang besøger
Bed Sprinkelværket, naar din Lampe lyser
Paa Kronens Guld — misund ham ei, min Datter!
Han er ei mere lykkelig, end du.

Han trykker hende til sit Bryst.

Regner kommer.

Uf, Eders Naade! Sorrig over Sorrig,
Ulykke fulgt af Ulyksalighed.

Abel.

Siig frem! Det er kun i Begyndelsen,
At Smerten martrex.

Regner.

Eders Søn —

Abel forfærdet.

Min Søn?

Hvad han? Jeg har to Børn — min Datter staaer
Alt med den ene Fod i Graven her;
Min Søn maa ikke svigte mig, han er
Min Fremtids Haab.

Regner.
O, Gud!

Abel.

Om det var Jacob,
Saa græd han dog for Joseph, skøndt han havde
De Elleve tilbage — jeg har Ingen,
Hvis Baldemar forlader mig. Hvor er han?

Regner.
Den unge smukke Junker drog tilbage
Med Thrugil Witt, sin gode Tugtemester,
Fra Frankrig til det fædre Fædreland;
Da greb ham Gøllner Erkebisp, som altid
Holdt med Kong Erik. Han har kastet ham
Dybt i et fugtigt Fængsel, hvor han sidder
Fra Lyset skilt, til Erkebispens hører,
At I har understøttet Danerkongen
I Fred og Krig, og til Kong Erik selv
Anraaber ham om Naade for jer Søn.

Abel.

Han kan ei raabe længer; Bølgen dæmper
Hans Stemme, Lungen opfyldt er med Band,
Og Læben bleg og slap, som skulde tale.
Net saa! Ha, nu forstaaer jeg dig, min Drøm!
Nei, det var ikke Gmunds Brodersønner,
Du bragte med i Nat, du blege Erik!
Men mine egne Børn, som fulgte dig,
Og som begravet levende — som du
I Eliens Flod — i Klostret og i Fængslet.
Nu staaer min Hu kun til det sorte Skrin;

Mit Haab er levende begravet der,
 Det maa forløses. Hvis han var uskyldig,
 Da er jeg straffet alt. Var han en Ridding,
 Skal atter Kronen skienke Hiernen Kraft,
 Og frelse mine Børn. — Farvel, min Datter!
 Jeg gaaer at møde Skiebuen som en Mand.

Sophia omfavner sin Fader, han river sig løs, og gaaer.

Femte Handling.

Herberg i Skoven.

Henrik Amestorp. Vertinden.

Henrik sidder i en Lænestol ved et lille Bord, med et Bæger
Vin for sig; han er meget bleg.

Henrik.

Nu, det fornøier mig at træffe her
En Landsmandinde.

Vertinden.

Ja, saa gaaer det, Herre!

Dytmarskteren har færd sit Fædreland,
Førslader det ei gierne; men der kan
Dog gives Marsag undertiden. I
Svor Danerkongen Trost, jeg min Husbond.
Han døde, jeg begræd ham lang Tid efter;
Jeg drev det samme Vertskab flere Aar
For Ridder, Bonde, Jæger og Kulbrænder.
De fleste kom her alt, da Marquard levede,
Han kiendte dem, og naar de træde ind
I Stuen, tykkes mig, han er der ogsaa.
Saa dan hendrømmer jeg min Alderdom.

Henrik.

Du har I Børn?

Bertinden.

Nei, Ridder!

Henrik.

Det er vel!

Du vil I gifte jer igien?

Bertinden.

I spørger.

Henrik.

Hvorfor? Ved Gud, det er mit ramme Alvor.

Jeg veed en gammel Frue, som har mistet

Sin gode Husbond, som har mange Børn,

Der lide vil, fordi de faae en Stedsfaer.

Bertinden.

I mener Danmark. See, nu græmmer I

Jer atter over Danerfongens Død.

Hust, Ridder! I er selv ei ret ved Kræfter.

Skiondt I har fristet Livet, har I mistet

Saameget Blod —

Henrik

lægger Haanden paa sit Bryst.

Jeg har saa mange Draaber

Tilbage her, at jeg kan hevne ham.

Jørgen kommer med en Krukke.

Bertinden.

Naa, Jørgen! er du der?

Jørgen.

Ja! Her er Krukken

Med Giften, Moder!

Bertinden.

Sæt den hen, min Søn!

Saa kan de stille deres Graadighed
 For sidste Gang. Man har ei Fred, Herr Henrik!
 For Fluor, Humler, Myg og Gedehamse
 I denne hede Sommertid i Skoven.
 Det hjælper ei, vi seie dem paa Dør
 Hver Nat med Lindeqviste; næste Morgen,
 Naar Vindvet aabnes, er de der igien.

Henrik.

Det er en egen Ting med disse Smaafryb;
 De spotte Magten steds med deres List.
 Ustraffet stikke de selv Kongens Hals,
 Syv Hestefluor dræbe kan en Ganger,
 Og Løven selv er værgeløs, saasnart
 En Bisværme hænger i dens stolte Manke.

Bertinden.

Hvad Nyt?

Jørgen.

En Bonde, som formodentlig
 Vil hvile her, staaer ved den gule Sandgrav
 Bag Buskene, og taler med sin Svend.
 Jeg troer, de sfiendes.

Bertinden.

Er der ellers Noget?

Jørgen.

En heel Deel Gravere fra Digerne
 Gaaer om med skarpe Spader nu paa Marken
 Fra By til By, at træffe Ridderen,
 Som dræbte Danerfongen. De har svoret,
 At hvis de finde ham, vil de begrave

Ham levende paa Stedet. See, der kommer
Just Bonden, som jeg talte om.

Henrik

seer ud af Vinduet, sagte.

Ha, Lauge!

Dig leder Dommens Retfærd for mit Sværd.

Tak, fromme Konge! Salig Herre! ja,

Det var dit Værk fra Himlen.

Høit.

Lad os gaae! —

Mit Sværd! Jeg seer, den Bonde har et Sværd.

Følg mig; jeg er lidt mat endnu.

Bertinden.

J er

Saa bleg, som Døden.

Henrik.

Jeg er ogsaa Døden,

Jeg gaaer kun ind og henter mig min Læ.

De følge ham.

Lauge

kommer forklædt som Bonde.

En lummer Dag, en Lust som smeltet Bly.

Min Bei gaaer over Hederne, mig svigte

Snart Skovens Træer og Buske, Skiul og Snygge;

Saa maa jeg rende, som den rædde Hare,

J Maanskin over Lynget. Lige godt!

Jeg har fra Barnsbeen lært at hungre, tørste,

At sove paa den blotte Jord, at bruge

Mit Sværd. — Vel, Strange! Træl! at du forlod mig,

Da endelig engang du fik at vide,

Hvad ei jeg vilde skiule dig. Kun Skade,

At Trofast, at min skønne store Budel
 Gik med, og vendte koldt sin Herre Ryggen.
 Forlades af sin Hund — det er dog haardt.
 Men lige meget! Jeg har Venner nok,
 Brødløse Folk; og i et oprørt Band
 Er godt at fiske. Denne Pung med Guld
 Skal hjælpe mig.

Jørgen kommer.

Lauge.

Kom, Søn!

Sagte.

Her kunde jeg
 Maaskee mig hurtigt faae en Svend igien.
 Den Dreng seer ud som Lyffens Elegfredbarn.

Hoit.

Hvad hedder du?

Jørgen.

Jeg hedder Jørgen, Herre!

Lauge.

Og har du Faer og Moer?

Jørgen.

Nei, de er døde.

Lauge.

Du er vel fattig?

Jørgen.

Som en Kirkerotte.

Lauge.

Har det kun slet i Huset her?

Jørgen.

Stort Slid

Og liden Lon.

Lauge.

Din Koftes Lapper vidne —

Jørgen.

At Klædningen forholder sig til Koften.

Lauge.

Sig, vil du hae det godt?

Jørgen.

Hvem vil ei det?

Lauge.

Hvis du vil tiene mig, betaler jeg

Dig femten Drer Sølv i Ugeløn.

Jørgen.

Ei, I maa være rig! Er I en Bonde?

Hvor ligger eders Mark?

Lauge smilende.

I Maanen, Jørgen!

Den skienker mig ret gyldengule Neg.

Der har du Guldfoen! Vil du tiene mig?

Jørgen.

Guld? Læg det der paa Bordet!

Sagte.

Ha, der har

Vi uden Tvivl vor Mand.

Soit.

Hvis jeg skal tiene,

Maa først jeg vide, hvem I er.

Lauge.

Et Stedbarn

Af Lykken, som du selv.

Jørgen.

J ligner meer

En Riddersmand.

Lauge.

J Sandhed?

Jørgen.

Skulde jeg

Net tiene Nogen med Fornøielse,
Da blev det Ridderen, som nu har givet
Den danske Konge sin fortiente Løn
For al den Nød, som han i blodig Krig
Har paaført Slesvig i saa mange Aar.

Lauge.

Nei, virkelig? Du seer saa ærlig ud,
Man skulde troe, du meente det oprigtigt.

Jørgen ligegyldig.

Hvis J vil ikke troe mig, saa lad være!

Lauge.

Man siger, at der søges efter Lauge;
Er det i Sandhed saa?

Jørgen.

Jaa, det er vist.

Jeg raader jer at skiule jer i Skoven,
Hvis det er jer; thi Digegraverne
Gaaer om og leder efter jer.

Lauge sagte.

Han lyver

Dog ikke for mig.

Hoit.

Jørgen! jeg er tørstig,
Jeg kan ei gaae, før jeg har lædsket mig.

Giv mig et Bæger Viin; og vil du følge
 Og dele Lykken med mig, faa velan!
 Jeg gjør dig rig og mægtig. Vil du ei
 Tag Pengene, giv mig en Lædsfedrif,
 Og overlad mig til min egen Skiebne.

Jørgen.

Vi har ei Viin; men der ſtaaer Ol paa Bordet.

Lauge.

Vel, giv mig Kanden da!

Jørgen.

Nei, tag den ſelv!

Lauge

tømmer den hurtig.

Det lædsfedde.

Jørgen.

J vil ei tørſte meer.

Lauge.

J brygger Ollet med for megen Humle,
 Det har en bitter Eſtersmag. — Hvi ſtirrer
 Du paa mig, Jørgen? Hvorfor ſtirrer du
 I Luſten nu, og folder dine Hænder?

Jørgen bedende.

Tilgiv, Sanct Jørgen! mig, min Skytſpatron!
 Nu har jeg ogsaa Dragen dræbt, ſom du.

Lauge.

Hvad har du givet mig i Ollet?

Jørgen.

Gift.

Lauge.

Ha, Helved! — J har brygget denne Drif —

Jørgen.

For lumste Kryb, der stikke Folt i Søvn.

Rauge.

Vi, Ridning!

Han drager sit Sværd.

Jørgen

springer rask til, vrister ham det af Haanden, sætter sin Fod derimod,
bryder det sønder, og kaster Stumperne for hans Fodder.

Jeg er mere stærk, end J.

Rauge.

Du har forgiven mig —

Jørgen rolig.

Saa tak mig til!

Det var Barmhertighed.

Rauge.

Du spotter, Træl?

Jørgen.

Saa døer J dog, før man begraver jer.

Gaaer.

Rauge alene.

Saa er det nu forbi! — Hjælp! — Skam dig, Rauge!

Der kommer Jagen, du er mellem Fiender.

Dø som en Mand! Det vil ei vare længe,

Jeg mærker Ddelæggelsen alt virke. —

Saa skal jeg døe — jeg, som har elsket Livet

Saa høit! O, Gud! i Morgen skinner Solen,

Naar det er Nat for mig; og fugtigt Mulm

Indflemmer mine Been, mens unge Mo

Bag Blomsterhækken kysjes af sin Beiler.

Hvor mange Roser visne med mit Liv!

En deilig Piges Brudgom, Kongens Marst,

En vinget Pegasus — og nu — et Madsel!
 Du er min Herferstav, der har bevæget
 Ti tusind Harnifhelte ved Trompetklang
 Og Bannerslagren, fun en trofket Kiep,
 Som hver en Dreng fan bræffe. — O, min Smerte!

Sætter fig.

Var det forbi fun, naar det er forbi;
 Men Graven aabner fine forte Ruler,
 Og sender Sfræffebilleder. Hy, Lauge!
 Dø fom en Helt, og frygt fun ikke for
 Det forte Mulm: de lægge dig i Solen,
 Høit, luftigt, paa et giennemsigtigt Hiul;
 De muntre Fugle vil fortære dig,
 Og fjuunge Liigsang paa din Mindesteen.

I Dødsangften knælende med foldede Hænder.

Giv mig et Vink, Almægtige! giv mig
 Et Varsel fra Udødeligheds Land,
 Saa vil jeg haabe. Dine Præfter fige:
 Barmhiertighedens Dør er Ingen luft,
 Mens Hiertet banker. Viis mit brustne Die
 Et Sendebud fra dig —

Døren gaaer op. Henrik Almestorp træder langfomt ind, dødbleg, med Sværdet i Haand.

Lauge forfærdet.

Ha — Henriks Mand!

Førsoning! — Gud! Der er et evigt Liv.

Han styrter tilbage, og døer.

Henrik

til fine Evende, fom komme.

Det arme Dyr! Det gjør mig ondt for ham.
 Der ligger Sommerfuglen nu fom Drm

Med brændte Binger i sin egen Rue.
 O, kunde hver en Niding see din Død,
 Han vilde føle: Ondskab kan vel skade,
 Men Ingen meer dog, end sig selv, tilsidst.
 Han troede vel i mig at see et Spøgels,
 Da ei han vidste, jeg blev reddet; tænkte,
 Jeg var en Guds Herold. Ved dette Syn
 Hans Hierte vendtes mod Barmhiertigheden.
 Saa bør ei Henrik være ubarmhiertig.
 Han var min Konges Morder; leved han,
 Gav ham mit Sværd sin Rest. Men han er død,
 Og ingen Christen hader efter Døden.
 Jeg fiendte slet min salig Herres Hierte,
 I Fald jeg troer, han i sit Himmerig
 Kan ønske denne Siæl fordømt til Helved.
 Saa tag ham, Alf og Holger! bærer ham
 I Bognen ud, og sfiuler Legemet
 I Halmen. Almusværmen nærmer sig,
 Den skal ei handle frækt og grumt med Liget,
 Og bilde sig og Verden ind, det skeer
 Af Retsfærds Iver. Kom!

Holger.

Jeg troer, det regner.

Henrik.

Det siger Intet. Bag min lille Kirke
 Ved Muren er en gammel Beenhuushvælving;
 Der vil vi jorde ham i Stilhed, Holger!
 Og aarlig vil jeg af min egenomme
 Betale Kirken for en Siælemesse,
 Og sætte Summen i mit Testament,
 At man fra denne Dag i femti Aar

Kan bede for den arme Synders Ro.
 Saa slipper han maaskee dog med en Skærsild,
 Og saadan hevner jeg min salig Konge
 Bedst i sit Paradiis. Nu følger mig!
 De gaae med Liget.

 Klosterhallen

Biskop Esgar med en Angel i Haand; Broder Niels ligesaa.

Esgar.

Kom, Broder Niels! vi faae en deilig Aften.
 Veldædig Regn faldt ned, og slappe Bært
 Har atter reist sit Hoved. Elig en Regn
 Er Guld værd. Bonden sukede, Herrens Engel
 Har gydt sit Fyldehorn ud over Landet,
 Nu styrkes Lungen karst af kølig Lust,
 Og Munterhed og Livskraft, Siælens Blomst,
 Har ogsaa denne Regn fremkaldt af Knoppen.

Niels.

I Sandhed, Heden trykker ofte meer
 I Nørd, end selv i Syd, paa denne Aarstid.

Esgar.

Nu lad os vandre til vor Aftenshyssel!
 Mens Bonden gaaer til Kroen, Ungersvenden
 I Skyggelunden til sin Hiertenskiær;
 Mens Riddren sidder i sin Borg ved Bægret,
 Og Hyrden blæser i sin Eng Skalmelie —
 Hvormed kan vi fordrive Tiden bedre,
 End med at fiske? Var Apostlerne,
 Var Simon Peder og Andrees, hans Broder,

Var Jacob og Johannes Zebedæi
 Ei Fiskere? — O, jeg kan aldrig sidde
 Taus med min Angel ved den stille Flod,
 Naar Solen synker, og i Bølgen kaster
 Sit sidste Purpur, uden at mig tyffes,
 Jeg seer min Frelser staae ved Flodens Bred,
 Som ved det sølvblaa Hav i Galilæa,
 Og raabe: Følger mig! jeg kaarer eder
 Til Menneskenes Fiskere.

En Munk kommer.
 Herr Biskop!

Es gar.
 Hvad fattes dig, min Søn? du er saa bleg.
 Munken.

En rædsom Tidende!

Es gar.
 Hvad er der hændt?
 Munken.

Vi drev i Floden med den lille Jolle —
 Es gar.

Hvad saa?

Munken.
 Vi fasted ud vort Garn —
 Es gar.

Saa tal!

Munken.
 See selv; jeg frygter at forskræffe jer
 Med mine Ord.

Es gar.
 Vil Synet skræffe mindre?

Munken.

Et Liig — vi drog et Liig af Bølgerne.

Es gar.

Har en Ulyffelig af vore Brødre
Forfyndet fig?

Munken.

Nei, han er myrdet grumt.

Es gar.

Hvem?

Munken.

Har I ikke Rygtet hørt?

Es gar.

Hvad, Rudolf?

Munken.

Om Kongen?

Es gar.

Erif?

Munken.

Danerkongens Mord?

Es gar.

Er Kongen dræbt?

Munken.

Hans blege Legem hviler
Med vaade Lotter ſtraft paa Dødningbaaren,
Indhyſlet i den ſorte Sørgedug.

Allt nærmer Skaren ſig; man venter eders
Befaling til at ſætte Kongens Liig
Med Siælemesſer her i Kloſterhallen.

Es gar.

O, Gud! Min gode Konge! Alle Helgen!

Iler ud.

Broder Niels.

For Guds Skyld, sig mig —

Munken.

O, en rædsom Skiebne!

Den onde Lauge Gudmundson har styrtet
Dankongen ned fra Vinduet i Elien.

En Fister, som os kom til Hielp paa Floden,
Har sagt os Alt. Dg uden Tvivl er Mordet
Guldført med Abels Villie. Han har mistet
Al Siælesfred med Kongens Død. Man siger,
Han iler hid, for i vor Klosterhal
At finde Vidnesbyrd om Kongens Trædsfhed;
At faae en Skat, bestemt til Krig mod ham;
At finde Breve, som Dankongen skrev
Til Abels værste Fiender. Der i Bæggen
Staaer Kisten muret. — Gud! hvad Ondskab steer
Dog steds i Verden. Dg hvad nytter os
Vor Tilflugt til de stille Klostermure,
Naar herhid Lasten selv forfølger os?

Broder Niels.

Man bringer Riget. Lad os møde dem
Dg tage Deel i Sangen, Broder Rudolf!
For denne gode Konges Salighed.
Han var en ærlig Mand, uskyldig myrdet,
Dg Himlen vil forbarmes over ham,
Endskiøndt han blegned uden Sacrament.

De gaae.

Skau i Nærheden af Slesvig.

Sophia

ene, i sin sorte Dragt, med flagrende Slor og Loffer, stærkt bevæget.

Før Hjemmet jeg forlader,
Naturen, Kiærligheden, og min Fader,
Maa jeg til Afsted træde
Bag disse Hækker trange,
I disse Buegange,
Som slutted ind min Barndoms første Glæde.

Farvel, I muntre Bøge!
Nu skal jeg meer ei eders Skygger søge,
Nu skiller Klostermuren
Sophia streng fra Livet og Naturen;
Hun gaaer ei meer i Haven,
Hun plukker kun det Græs, som staaer paa Graven.

Ei Perler og Koraller,
Kun Dødningbeen og hvide Hovedskaller
Skal denne Kiortel smykke;
Et Crucifix skal disse Læber trykke.
Som eensomt Kilden rinder,
Skal stedse Taaren væde disse Kinder.

Men jeg har stridt og vundet!
Naturen tabt — jeg har min Himmel fundet.
Jeg frympes ikke længer
I dette Støv, jeg ei til Glæden trænger;
Min Siæl paa Troens Binger
Sig did, som Enoch, som Elias, svinger.

Neen staaer jeg, fri for Lænker,
 Og paa mit arme Fædreland kun tænker.
 Skal Danmark stedse lide,
 Og bære Dolken i sin egen Side?
 Skal Broderhadet være
 Din Gift, og evig i din Indvold giære?

O, Naade fra det Høie!
 Hør Pigens Suf, see Taaren i mit Die.
 Glad gaaer jeg selv til Grunde,
 Hvis Rigets Frelse jeg kun øine kunde.
 Skal vrede Frænder dele
 Det Land, Naturen som et yndigt Hele
 Foreente, som en Moder,
 Med Sund, med Fiord, med Bølter og med Floder?

Golder sine Hænder i høi Begeistring.

O, see mit Hierte flamme,
 Og aabenbar mit Blik den Kongestamme,
 Som christeligt og frederigt skal bære
 Den danske Krone til Gud Herrens Ære,
 Ei voldsomt sønderrives,
 Men i en kjærlig Arvesølge trives!

Hun støder med sin Fod mod Horner.

Hvad seer jeg her? hvad blinker?
 Et gyldent Horn mig blankt i Græsjet vinker?

Tager det op.

Det oldenborgske Horn, som var forsvundet?
 Ha, det er atter fundet!
 Hist kommer Otto atter,
 Og Hornet rækker ham nu Abels Datter.

Otto kommer.

Sophia!

Sophia.

Hil dig, Otto, unge Greve
 Af Oldenborg! Frygt ei for Skovens Jomfru,
 Hun rækker Hornet dig, men uden List
 Og uden Gaadetale, vil ei daare
 Din Tørst med Trylledrik. Mit Horn er tomt,
 Men skønne Lyd boer i den blanke Hvælving,
 Som raaber høit min Spaadom over Norden:
 Hil dig! din Æt skal vorde Danerfonger.

Otto.

Sophia! du er her — i denne Tilstand —
 Med løse Lokker — i en Siælsforvirring —

Sophia.

Jeg fandt dit Alfehorn, og rækker det
 Med hellig Spaadom. Troer du mig forvirret?
 Nei, jeg er ei forvirret. Jeg har fundet
 Min sikker Havn i Guds Barmhiertighed.
 Mit Haab, min Fryd paa denne Jord er død;
 Bær Agtelse da for den Døende,
 Som i sit sidste Dieblif er Himlen
 Og skjulte Skiebner mere nær, end du.
 Jeg bad til Gud, hengav mig færligt i
 Min Skabers Villie, bad om intet Held
 For mig paa denne Jord, kun for mit Land;
 Den Trøst nedraabte jeg fra Naadens Throne,
 At den i Tidens Syndflod vilde sende
 Mig Duen hid med Fredens Olieblad,
 Til Tegn paa bedre Dage for mit Danmark.
 Da fandt jeg dette oldenborgske Horn,

Dg ingen kolde Tvivl skal mig betage
Min sikker Tillid til Forjættelsen.

Otto.

Sophia, søde Barn, min Siæls Veninde!
Fæt dig. Et Ridingsværk har rystet dig
Dg bragt din Siæl i sygelig Forvirring.
En Uørling daaret har og nedrig misbrugt
Din Uerfarenhed; nu troer din Ufskyld,
Din alt for bløde skønne Qvindlighed,
At du maa gaae til Grunde. Men hvorfor?
Kan ikke Glæden smile dig paa ny?
Kan Tabet ei erstattes?

Sophia.

Hvilket Tab?

Min Beiler Stimand, og min Fader Morder,
Min Farbroer myrdet, og min Broder Træl —
Hvad taler du om at erstatte mig?

Otto.

Følg mig til Delmenholst! En kjærlig Søster
Vil lindre dig din Qual; en Ungdomsven.
Din Nød er græsselig; men du kan reddes.
Erindrer du, hvor tidt i gamle Dage
Jeg maatte under Bøgen her fortælle
Bedriften dig om en af mine Aner,
Grev Huno, som uskyldig blev fordømt
Af Keiseren, at stride mod en Løve?
Han var en Gubbe, men han reisste dog
Til Goslar med sin Søn, den unge Fredrik.
Da udbad Fredrik sig af Keiser Henrik
At maatte stride for sin sølvgraa Fader.
Det blev ham tilladt. Med en Mand af Straa,

Hvis Bug var fyldt med Drens lunke Tarme,
 Da mødte Helten Dyret i sin Sranke;
 Og medens Løven anfaldt Billedet,
 Stak Fredrik Sværdet gennem Løvens Hierte.
 Grindrer du, hvor tidt ved den Bedrift
 Vi søgte Styrken i det gamle Sprog:
 Er Nøden størst, er ogsaa Hjælpen nærmest?
 Hvi vil du da fortvivle?

Sophia.

Otto, Otto!

Jeg vilde stride, hvis, som Frederik,
 Jeg havde en ustyldig solvgraa Fader
 At stride for. Farvel for evig, Otto!
 Du seer mig aldrig mere. Klostret skilte
 Mig eengang fra dig, og det skiller atter.
 Jeg burde ikke glemt min Ungdomsven.
 Min Følelse forvirred sig. Som Fuglen
 Udsluppen af det snevre Buur, jeg lod
 Mig lokke, fange alt for taabeligt
 I listiglumske Fuglejægers Net.
 Min Munterhed har knækket sine Binger —
 Jeg kan ei følge dig. Du glemte tro
 Dit Barndomsminde, jeg har svigtet mit.
 O, græd ei, Otto! Nu jeg føler først,
 Hvad du i Livet kunde vorden mig.
 Jeg seer dit blaa, dit ærligstore Die
 I tunge Taarer svømme. O, jeg føler,
 Du har mig fiær. Men glem mig heller aldrig,
 Tænk paa den ullyksalige Sophia,
 Naar du om nogle Aar er lykkelig,
 Og hendes lille Grav i Klosterhaugen

Bedæffes af Violer. — Nu Farvel!
 Jeg svoret har en Ed, den kan ei brydes:
 Jeg er Guds Brud. Men du er Himlen fjer,
 Og som en Engel skal jeg savne dig,
 Naar du har levet lykkelig paa Jorden.
 Farvel, min Ven! ræk mig din Haand!

Otto.

Sophia!

Du spaaer min Stamme Held — og knuser mig.

Sophia.

Gud signe dig!

Otto.

O, bliv!

Sophia.

Far evig vel!

Hun gaaer.

Otto.

Jeg tør ei følge hende. O, Sophia!
 Nu er min Ungdom kun en Natviol.
 Om Dagen farveløs og uden Duft,
 I Mørket skal den aabne først sin Kalk
 Mod Himlen til den blege Drømmerfke,
 Som smiler kun for Reemod og Grindring.

Han gaaer.

Klosterhallen.

Kong Erks Liig staaer tildækket i Baggrunden paa Baaren.
Over Liiget hænger en Lampe, og paa Bæggen under Lampen
Billedet fra første Handling med et grønt Forhæng.

Eskar. En Munk.

Munken.

Hans Naade Hertug Abel kommer heftig,
At søge eder, fromme Herre!

Eskar.

Veed han,

At Kongens Liig er fundet her i Fiorden?

Munken.

Endnu ei. Han er vred, han spurgte barsk
Om eders Hal. Der er han.

Eskar.

Gaa, min Søn!

Munken gaaer.

Abel

kommer i heftig Bevægelse, og nærmer sig Forgrunden, uden
at mærke Noget.

Hent Bispen!

Eskar.

Han er her.

Abel

hører ham ikke, hensunken i Tanker.

Jeg haaber atter;

Min Trøst og min Retfærdiggjørelse
Blev indeløst i denne skumle Hal. —

Ha, selsomt! ja, det var Guds Finger, Strange!
At netop jeg en Mil fra Klostret træffer

Din Frænde Munk, som stadfæster mig
 Ethvert dit Ord. See, her er Vinduet,
 Derude Gaarden, Munkens Gælle hist,
 Og der i Muren staaer det sorte Skrin,
 Og her —

Tager Nøglen frem.

Her har jeg Nøglen til min Gæde.

Høit, uden at vende sig.

Gaa, skynd dig, Munk! Hvi nøler du? Afsted,
 Hent Bispens!

Esger nærmere.

Han er her.

Abel

bliver ham vaer.

Naa, est du der?

Hvi maaler du mig med dit stille Blif?
 Hvi læser jeg Foragt og Rædsel i
 Dit blege Ansigt? Tal, hvad vil du mig?
 Du har vel hørt det Rygte, som der gaaer
 Om Danerfongen?

Esger.

Hvilket?

Abel.

At han blev
 I Nat paa Borgen myrdet hos sin Broder?

Esger.

Det veed jeg.

Abel.

Og nu troer du, jeg er skyldig,
 Ei sandt? Thi hvor I Munke finde Noget

Alt troe, der er I glade, om Legendem
Var nok faa ufandsfuld, ufædvanlig.

Es gar.

Min Hertug! Had og Ubarmhertighed
Er ikke ufædvanlig her i Verden.

Abel.

Og troer du, Abel kan nedlade fig
Til Snigmord?

Es gar.

Ikke selv.

Abel.

Men ved en Anden?

Alt bedre! Du er overtydet om,
Jeg lod Kong Erif dræbe?

Es gar.

Jeg har troet det;

Nu veed jeg det.

Abel.

Hvor læfte du din Bished?

Es gar.

Ulykkelige Broder! i dit Die.

Abel.

Ei, ei! — Men ftil jer ei faa hellig an!
Viid, jeg er kommen efter eders Rænker.
Ei sandt: Kong Erif giested mig fom Ven
Saa broderligt, for at forliges med mig?

Es gar.

Med meer Ufkyldighed fløi ingen Engel
Til Saligheden.

Abel.

Vi, og hør mig først!

Sæt, at nu Erik lumskelig var kommen,
 For at udspeide mig i Bannedragt!
 I Fald han havde samlet hemmelig
 En Skat til nye Krige mod sin Broder,
 Og skrevet Breve til sin Broders Fiender?
 Hvis denne Skat og disse Breve giemtes
 Afssides i et gammelt Klosterkriin?
 Hvad da?

Esgar.

Hvo trøstede dig, Ulyffelige!
 Med dette usle Eventyr?

Abel.

Befiend!

Jeg veed det Alt. Tilstaa mig det Bedrag!
 Jeg veed, at du har raadte ham selv derfra.
 Har Kongen ikke skrevet hemmeligt
 Hos dig i Hallen her?

Esgar.

Dg giemt sit Skrift
 I dette Kriin. Hvi skal jeg negte det?

Abel.

Hvad var det, Erik skrev?

Esgar.

Sit Testament.

Abel.

Sit Testament?

Esgar.

Han anede sin Død.

Jeg raadte ham fra at besøge dig,
 Fordi du ikke var saa god, som han.

Det hialp ei. Erif drømte Svig af dig,
Dg troede dig dog bedre, end fin Drøm;
Skiondt den var ærlig — og du selv --

Abel.

Dg jeg? —
Hvor har du Testamentet? Skynd dig, Munk!

Es gar.

Han giemte Pergamentet der i Kisten,
Dg medtog Nøglen.

Abel.

Uf en Hændelse
Har Abel fundet den.

Es gar.

Saa luf fun op!

Du er hans næste Frænde, dig tilkommer
Den Ret at see hans efterladte Sager.

Abel

ved Skrinet.

Hvi skielver jeg? Hvi er det Skrin saa jort?
Hvi hviner Nøglen? Var det mere tienligt
For mig maaskee, hvis det blev evig luf?

Es gar.

Ulyffelige!

Abel.

Ha, du ynker mig?

Abner Skrinet.

Det er fuldbragt! Saa tal, Drakel! skynd dig,
Dg siig min Skiebne mig med forte Ord. —
En Bylt fun med en gammel Munkefappe?
Et Pergament?

Es gar.

Læs, Hertug! har du Mod.

Abel læser:

Danmark, min anden Moder!
 Jeg ende vil din Harm;
 Jeg iler til min Broder,
 Forsøges ved hans Barm.
 Jeg vil i Kloster træde,
 Afsvætte Siælens Dynd,
 I Urtegaarden græde,
 Men for min egen Synd.

Det kan et Uheld møde —
 I Liv tænk paa din Død!
 Dog om jeg skulde bløde,
 Hvad ændser jeg min Rød?
 Min Siæl skal som en Lilie
 Opstaae til Salighed;
 Og her min sidste Villie
 I Skrinet lægges ned.

I Undersaatter bolde,
 I Klerker, Riddersmænd!
 I Vre vil I holde .
 En Bøn fra gamle Ben:
 Skienk Abel Danmarks Rige!
 Da i min Klosterstand
 Mit Suk skal daglig stige
 Til Gud for Fædreland.

Jeg Thronen Ryggen vender,
 Jeg lyder Hjertets Bud,
 Og strækker mine Hænder
 Til Raaden hos min Gud.
 Hvad mig af Verden gaves,
 Er nu tilbage bragt. —
 Døer jeg, vil jeg begraves
 I denne Munkedragt.

Abel svimler, Bispen griber og understøtter ham.

Abel mat.

Taf, Gubbe! Taf! — Kom, før mig til din Løibænk!
 Jeg blev lidt svimmel — det gaaer over strax.

Stærkere.

Nei, lad mig staae og støtte mig til Sværdet!
 Jeg vil ei sidde meer. — Han vil begraves
 I Munkeskappen; var det ikke saa?

Esger affides.

Den bittre Anger sønderknuiser ham.

Abel.

Har du Medlidenhed, Graahærdede?
 O, Erif har den hist i Paradiis.
 Han veed, hvad jeg har handlet; veed min Straf.
 Nu raaber jeg forgieves; før min Tale
 Var kraftig, Munk! et Ord har dræbt en Ben.

Esger.

Følg mig af denne Hal!

Abel.

Hvor skal jeg hen?

Mig tyffes, her i Hallen er min Havn.

Opdager Liget.

See der! der har jo Gen alt ankret henne.
Et Liig paa Dødningbaaren? Hvem er det?

Es gar affides.

Ulykkelige Sammentræf!

Hoit.

Rom, Hertug!

Her er ei godt for jer at være meer.

Abel.

Mig tykkes just! Her vil jeg bygge Hytter
For Moses, mig, Elias og min Broder.
Et Billed hænger over Liget, skult
Af grønne Forhæng? Grønt er Haabets Farve,
Det passer ikke meer for mig. Bort, Haab!

Han river Forhængen tilside, og opdager Billedet af Cain, som
ihjelslaaer sin Broder.

Ha, Cain! — Rigtig!

Skælver tilbage fra Billedet, og trækker Bissen hen i Forgrunden.

Hufter du, min Fader!

Det Billed stod med skionne Farver malt
I din latinske Bibel? Mindes du
Den Aften, da vi sad paa dine Knæ,
Danskungen, jeg? det var en Juleqvæld;
Han var kun sex Aar, og hans Broder fem.
Da var endnu vi saa ensfoldige,
At sliig en Brøde forekom os begge
Umulig og affkyelig.

Stotter sig stærktskælvende til ham.

Man lærer

Dog meget, naar man bliver ældre, Bisp!

Es gar bedende.

Følg mig af Hallen!

Abel.

Hvorfor ftiuler du
 Mig dine Skatte? Hvorfor maa ei Abel
 See Erifs Liig? Troer du maaskee, jeg ei
 Udholde fan hans Afsyn? Det er muligt!
 Dog glæder det mig, I har fundet ham;
 Alt ei han skal af Fiskene fortæres.

Med Taarer.

Begrav ham christeligt; han har fortient det.

Ophold.

Men jeg vil ikke see ham meer i Verden —
 Med aabne Dine — thi med lufte seer
 Jeg ham bestandig, hvor jeg vender mig —

Sonderknuust.

Og Martyrkronen om den blege Linding
 Ei trykker nær saa skarpt, som Kongekronen
 Om Abels Jøse.

Med rafk Heflighed.

Ha, nu vil jeg see ham!

Es gar.

O nei, o nei!

Abel.

Hvorfor?

Tager Svededugen tilfide.

See, det er fkeet! —

Der ligger han. O, Gud! hvor fort og blaa,
 Ufiendelig, qvalt af fin Broders Haand.

Han styrter ned ved Baaren.

Ha, Erif! dyrt har jeg betalt din Krone.

Sophia fort befløret, Baldemar

I tunge Lænker fvaever alt fom Skygger

Omkring din Baare! — Ei det varer længe,
Før Abel følger dig. Hans korte Liv,
En evig Storm mod Skiebuen, mod sig selv,
Vil vorde Straf, som Døden kun kan ende.
O, beed da fromt til Gud, at han for din Skyld
Nedsender mig Barmhiertighedens Engel,
Som bringer Abel i din Broderarm!

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Fostbrødrene** er forfattet i Paris i Februar-Marts 1817 (see Oehl.s En Reise fortalt i Breve til mit Hiem, I, 1817, Side 73, 233), og averteres første Gang til Salg den 1ste December samme Aar. Denne første Udgave (A), som er paa 180 Sider foruden Titelbladet, forekommer nu sjældent, og har aldrig været synderlig udbredt. Da Stykkets oprindelige, her i Varianterne meddeelte, Catastrophe, hvor den tragiske Forvikling viser sig som blotte Følger af en Mystification, og det Hele altsaa som blind Alarm, ikke uden Grund mishagede flere af Digterens Venner, navnlig Fru Frederikke Brun, skrev han en ganske ny, foretog desuden nogle mindre Forandringer, og den 27de Januar 1818 føiedes til Adresse-Avisens Annonce om det udkomne Stykke Følgende: Da Forfatteren har forandret nogle Scener i dette Drama og ladet dem omtrykke, kunne De, som allerede have kjøbt Stykket, mod Tilbagelevering af de to sidste Blade, faae det Omtrykte frit. Paa denne Maade opstod den anden Udgave (B), der kun for saavidt er en anden, som der, foruden Smudstitlen og Personlisten, er udskudt 40 Sider af Originalen, og kommet 25 nye Sider i Stedet, paginerede: 21, 22, 109, 110-112, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 153, 154, 155, 156-164, 171,

172, 173, 174 og 175, med hvilken sidste det omarbeidede Stykke ender. Den nye, tragiske Catastrophe, tilligemed de to dermed i Forbindelse staaende Udeladelser til nærværende Udgaves Side 20, Linie 12-13, og Side 127, Linie 11-12, er, som den eneste naturlige Slutning paa Handlingen, her optaget; hvorimod de øvrige Forandringer i B, som uforholdne og meer eller mindre uheldige, paa nogle Steder endog aabenbart indskrænkede eller udvidede af Hensyn til Rummet, som de skulde udfylde (smlg. for Ex. Side 22, de to sidste Linier, Overgangen fra Side 110-112 til 113, fra Side 126 til 127 i B med Orig.), ikke her have kunnet komme i Betragtning. I Oehl's Tragødier, III, 1832, fremkom Stykket i en fra den oprindelige endnu mere afvigende Skikkelse (C), og forsynet med følgende

Anmærkning.

Sørgespillet Fostbrødrene er i denne ny Udgave meget omarbeidet. De tre første Acter ere omtrent som de forrige, kun at en Bryllupsvisse [der ikke findes i B] synges tidligere, og Slutningsscenen af forrige Stykkes [B's] femte Act ender her tredie. Jeg har forkastet den Fortvivlelse og vanvittige Raseri, hvormed Asmund i det ældre Stykke, efter at være kommen ud af Gravhøien, sneg sig den langsomme Vej til en uundgaaelig Afgrund. Et Motiv er opfundet ved Ausgari i Fremtræden til Slutning, hvorved Handlingen faaer et naturligt lykkeligt Udfald, uden at Tragødien derved taber i sin Virkning og Værdighed; tværtimod troer jeg, den vinder, thi Asmunds forrige Skiebne var for fæl og nedtrykkende til at være tragisk. Ogsaa

Grækerne digtede Tragødier, som ende lykkeligt, f. Ex. Philoktetes. Det Tragiske bestaaer ikke i et lykkeligt eller ulykkeligt Udfald, men i Skildringen af det Høie i Menneskelivet, der i en vigtig Handling med sine Characterer og sin Pathos begejstrer og rører. Derfor har jeg ogsaa regnet Den lille Hyrvedreng med til mine Tragødier.

Af denne Omarbejdelse og dens Gjentagelser (D) i Tragødier, II, 1842, og (E) i Tragødier, II, 1849, have kun nogle stilistiske Rettelser og enkelte smaae Forkortninger havt Indflydelse paa nærværende Udgave. Foruden disse Kilder har Udgiveren benyttet (M) en meget ziirlig, nu Digterens Sønner tilhørende, Reenskrift af Stykket i dets første Form, der fra Paris sendtes til hans Kone med Paaskrift: Til min Christiane fra hendes Adam Dehlenschläger. Paris, den 6te April 1817.

Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 326 (ikke 226, som der ved en Trykfeil læses).

Fostbrødrene — Dette, uden Tvivl ubetydeligste af mine Sørgepil, skøndt Hovedsituationen er original og ikke mangler Pathos, agter jeg i den ny Udgave at sammendrage til tre Acter.

Bemærkninger til Fostbrødrene:

Side 13, Linie 8:

Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen]

Linie 24: sammendrage til tre Acter.] Acternes Antal vedblev dog at være fem.

Blund d. e. Øieblik; see Trag. Dram. III,
Side 374, Bemærkn. til Side 207, Linie 20.

Side 46, Linie 5-6:

„Døer Jæ, døe Jænder — een Ting veed jeg dog,
Som aldrig døer: Dom over hver en Død.“]

Dette Citat af Havamaal findes ogsaa i Hroars
Saga, 1817, Side 191.

— 103, — 12 ff.:

Nu, fiære Benner, Broder og Søster! osv.]

Hertil anmærker Digteren i C: Denne Bise er digtet
til en Melodie af den svenske Digter Bellmann.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 3, Linie 1: *Persouerne.*] = C; mangler i A.

— —, — 7-8: *Thiodolf, gammel Kæmpe. | faste*] = B; A:
Thiodolf, gammel Kæmpe. | Asvit, Olding. | faste

— 5, — 7-8: *Aftensolen synker hist i Havet, | Og Maa-*
nen straalet paa den] = C; A:

Aftensolen brænder hist violrød
I Vesterhavet, og mens Maanen rund
Dg bleg, sig viser paa den

— 6, — 15: *Kun slumre*] = C; A: *Judslumre*

— —, — 18: *selv fiøre*] = D; A: *bevæge*

— 7, — 2: *mandig, fiærlig*] = C; A: *mandigfiærlig*

— —, — 14: *er en Rose vel foruden Torn*] = C; A:
er vel Rosen uden Blad og Torn

— 8, — 11: *skylder sig*] = C; A: *skylder Dyden*

— —, — 26-28: *Turteldue. | Nu kurrer jeg i Elme-*
træets Skygge. | Min første] = M; A (og B): *Tur-*
teldue. | Min første (i C, D og E endnu større
Forkortelse)

Side 9, Linie 24: Naar om sin Diesteen, sin Alders Haab]
= C; A:

Naar om sit Barn, sin Diesteen, sin Datter,
Sin Alders Frugt, sin Vinteraastens Haab

— —, — 26: Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg
rolig] = C; A:

Nei, han var ei saa grusom! Braaden misted
Sin Gift. — Men Du — Og nu — nu er jeg
rolig

— 10, — 7: Mit trætte Legem ryster med sit Gys] =
C; A: Igiennemfarer mine gamle Lemmer

— 11, — 13: opluffes] = C; A: maa aabnes

— 12, — 1: ei fortryder] = C; A: ei — fortryder

— —, — 13-14: Blus. — | Jeg gaaer] = C; A: Blus, |
For sødt at føle Glæden i sin Snee. — | Jeg gaaer

— —, — 17: Men, ei!] = M; A (B, C, D og E):
Men ha —

— —, — 23: frygted, der var hændet dig Fortræd] =
C; A: frygted', Du var kommen noget til

— 14, — 6: Run lidt forsigtig] = C; A: Jeg vogter
mig iblandt

— —, — 8: Men Forsigtigheden] = D; A: Forsigtig-
heden

— —, — 17-19:

ogsaa stundom tale sandt.

Usmund.

Da jeg]

= C; A:

ogsaa tale sandt iblandt.

Man mærker ikke Pilen før den rammer;

Lit seer den Bise Skoven ei for Stammer!

Tit lærer han Erfarenhed og Kløgt
Af den Enfoldige.

Udmund.

Var Du som jeg,
Saa kunde jeg begribe det. Men nu!
Da jeg

Side 15, Linie 25: vundet] = C; A: vunden

— 18, — 1: Blæsten] = M; A (og B): Blomsten
(i C, D og E anden Forandring)

— —, — 13: hans] = C; A: sin

— —, — 15: Ulfred.] = M (C, D og E); A (og B):
Ulfred (afbryder ham).

— —, — 17: Overdrivelse] = C; A: Overdrivelser

— 19, — 4: Du] = M (og C; i D og E Forandring);
A (og B): Du

— —, — 12: selv] = C; A: hiit

— 20, — 2: Skov.] = M; A (B, C, D og E): Skov,

— —, — 4: Og tykke vedbendgroede Bøgestammer.] =
M; A (og B; i C, D og E samme Interpunction med
nogen Forandring i Ordene): Tyktvedbendgroete gamle
Bøgestammer.

— —, — 6: friske] = M (C, D og E); A (og B):
friske

— —, — 12-13: Side. | Tænk dig] = B; A:

Side.

En anden Helt, dog Gøgler meer end Helt,
Udviit ved Navn (Du saae ham i Din Barndom),
Der længe havde drist og spottet mig,
Paatog sig pludselig et ærligt Væsen,
Og raadte mig at søge Thiodolfs Venstreb. —
Tænk Dig

Side 20, Linie 16: Broderskab, Fostbroder = [Ed] = C; A:
Broderskab og Fostereed

— —, — 21: Hul] = C; A: Hulning

— 22, — 7: vil] = M; A (B, C, D og E): vilde

— 23, — 4: det blotte Linned] = C; A: den blotte
Skjorte

— 24, — 12: bliver] = M; A (B, C, D og E): vorder

— 26, — 20: Svend] = C; A: Ungkarl

— 27, — 4-6: Egenfiærlighed. | Thiodolf. | Hvi saa?
= M; A (B, C, D og E):

Egennytte.

Thiodolf.

Saa?

Hvi saa?

— 28, — 13: Usmund.] = C; A: Usmund (gysende.)

— 29, — 9-10: da Freia tændte | Dets Rue, knuses] =
C; A: da høit det brændte, | Kun sønderknuses

— —, — 14: Fjolfvang] = C; A: Gimle

— —, — 18: qvæl] = M; A (B, C, D og E): dræb

— 30, — 6: øvet. Sknyder] = C; A:

øvet. Morgenstund

Har Guld i Mund. Hvor sandt! Saa sknyder

— 31, — 6: halvt] = M (C, D og E); A (og B):
halv

— —, — 9-10: Hierter, som en Havfru. | Men Mod!]
= C; A:

Hierter. Krebsen griber

Saa fast ei med sin sorte Klo, som hun

Med sine hvide, lange, bløde Fingre:

Thi trykke de kun eengang Kæmpens Haand,

Da farer det som Feber ham i Blodet. —

Men Mod!

Side 31, Linie 17: et smekkert Skud i Skoven] = C; A: et Skud i Plantergaarden

— —, — 20-21: Alfred kommer. | Alf, Reref — grumme Reref!] = C; A:

Alfred (affides).

Min Broder har ei sovet hele Natten;
Først hen ad Morgenstunden faldt han i
En Feberslummer, jeg maa nytte Tiden.

(bliver Rerif vaer)

Alf Rerif — grumme Rerif,

— 32, — 11: eller gaae] = M (C, D og E); A (og B):
eller ei

— —, — 24: Hvad er min Brøde] = C; A: Hvad
har jeg handlet

— 33, — 12-16: Kraft; | Det har jeg viist ham. | Al-
fred. | Reref! du est bold. | Den] = C; A:

Kraft.

Naan er hans Liv? Foragt og Harm hans Blomst?
Fortørnelsen kun driver ham til Daad?
Velan saa lad ham handle! — Gnisten springe
Fra Flintestenen ved mit raske Sværd,
Saa viser den dog paa en Maade Liv;
Dg kan han ikke elske lad ham hade,
Dg synse med; men, ved min Faders Vre,
Jeg taaler ei hans Hovmod og Foragt.

Alfred.

O Rerif, Du er bold; jeg tvivler ei:
Den

— 34, — 4: den lange Tande] = D; A: den gamle
Tane

— —, — 25: Reref.] = M (C, D og E); A (og B):
Reref (gysende).

Side 35, Linie 6-7: Alfred. | Han kommer] = M (i C, D og E er hele Repliken udeladt); A (og B):

Alfred.

Det er at faare, vanskeligt forbinde. —

Han kommer

— 36, — 9: med lange Fletninger] = C; A: med sine lange Haar

— —, — 27: høre Medsynf] = C; A: høre Synf

— —, — 29: Bærer] = C; A: Saa bærer

— 39, — 17-18: Dog kan en tapper Kæmper, uden just |
At svække Modet, hylde] = C; A: Dog kan en stærk
Natur vel, uden just | At dele Smitten, hylde

— —, — 20: I Fald jeg taug, var det Fornærmelse]
= C; A: En længre Taushed var Fornærmelse

— 40, — 8: Ragnhild.] = M (i C, D og E er Re-
pliken udeladt); A (og B): Ragnhild (med Fatning).

— —, — 13: Reref.] = M (i C, D og E er Repliken
i Forkortelse føiet til Rereks foregaaende); A (og B):
Reref (uroelig bange).

— —, — 29: saa længe som I] = C; A: saa lang en
Tid I

— —, — 30: svigter] = C; A: feilslaaer

— 42, — 14: kommer fra den anden Side, smykket som
Brudgom. Han] = C; A: kommer smykket som Brudgom
i en tarvelig ny Bondeføste. Han

— 43, — 9: Har han] = C; A: Han har

— —, — 14-15: et Dieblif er nok! | Svenden.] =
C; A:

et Dieblif er nok.

Den Geg, som skylder hundred Aar sin Bægt,
Slaaer Lynet i et Blund til Afledynge.

Svenden.

Side 44, Linie 8: Sfrænten] = E; A: Sfrinten

— 45, — 10-11: saa vred ud. Har Forbindingen | Dig smertet, saa tilgiv!] = E; A: saa vredt. Har med Forbindingen | Jeg smertet Dig? Tilgiv!

— 46, — 5-6:

„Døer Fæ, døe Frænder — een Ting veed jeg dog,
Som aldrig døer: Dom over hver en Død.“]

M, A og B:

Den Mand, som lever et uskyldigt Liv,
Har Intet, der kan ængste ham ved Graven.

C, D og E:

„Døer Fæ, døer Frænder, — een Ting veed jeg dog
Som aldrig døer: Dom over hver en Død“.

— 48, — 8-9: forestilt mig | Utgardeløse med] = C;

A: forestilt | Mig Utgardløse med

— —, — 11-16:

Løse selv.

Ragnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst gif jeg den Stub forbi.

En Storm foer giennem]

= C; A:

Løse selv,

Den onde Mand —

Ragnhild.

Maaskee. Naar Baldur vender

Os Ryggen, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst

Gif jeg den tørre Stub forbi. Der foer

En Storm igiennem

Side 49, Linie 18: ellers pleie mig, som nu?] = C; A: ellers
vel her pleie mig?

— —, — 23-24:

Ha, saa fik jeg dog

Den Seir tilsidst! Jeg kiendte nok den Godhed:]
= C; A:

Ha ha! Saa fik jeg dog den Seir tilsidst!

Jeg vidste nok, hvorfra den Godhed kom.

— 50, — 6: brat] = C; A: mig

— —, — 10: maaskee deri] = C; A: deri maaskee

— —, — 13: som i Regnen Læder.] = D; A: som et
Lær i Regn.

— —, — 21: Rose] = M (C, D og E); A (og B):
Rosen

— —, — 29: Trolde] = M (C, D og E); A (og B):
Træl

— —, — —: som slumrer der] = C; A: som — [lum-
rer — der

— 51, — 10: Biælfer, tungt beklædt] = C; A: Biel-
fer hist, beklædt

— —, — 12: Hielp, Thor] = C; A: O Gud

— —, — 15-16: Ti, min Mø! | Han sover roligt, han
vil ikke døe.] = C; A: Stille! Stil! | Han sover sodt!
Han Kræfter søge vil.

— —, — 31: Fostbroder! tal dog: hvorfor] = C; A:
Min Fostbroder! hvorfor

— 52, — 2-3: blev | Med mit, da Løse med] = D; A:
blev, | Da Surtur Skæbnen med

— —, — 23: med] = E; A: i

— 53, — 3: Nef og faste.] = C; A: Nef og Faste,
tvende Trælle.

- Side 53, Linie 18: bøiet] = C; A: fnæffet
 — 54, — 10: laae] = C; A: ligger
 — —, — 13: funde] = C; A: fan
 — 55, — 4: fig] = C; A: dem
 — 57, — 13: tørre] = M (C, D og E); A (og B): tøre
 — 59, — 2: Vi Høsten standse vil paa Dødens Bei.]
 = C; A: Kom, lad os møde Veileren i Skoven!
 — —, — 10: fig] = M; A (og B): dem (i C, D og E
 er Stedet udeladt)
 — —, — 17: Usmund.] = C; A: Usmund (stirrer
 paa ham).
 — —, — 19: Ulfred.] = M (C, D og E); A (og B):
 Ulfred (med undertrykt Bevægelse).
 — —, — 25: Usmund.] = C; A: Usmund (rørt).
 — 60, — 17: Ulfred.] = C; A: Ulfred (synker sine
 Taare [M: Taarer]).
 — —, — 25: Ulfred.] = C; A: Ulfred (bitter smi-
 lende).
 — 61, — 25: fiende] = D; A: ffue
 — 62, — 16: faster] = M (C, D og E); A (og B):
 byder
 — —, — 18: Raft] = M (C, D og E); A (og B): Byd
 — 63, — 25: Rarsen] Alle Kilderne: Rarsen (hvilket
 vel snarere maa betragtes som en bestandig overseet
 Skrivfeil, end som en Germanisme [die Kresse])
 — —, — —: Brønd] = C; A: Rilde
 — 64, — 11: Mening] = D; A: Grund
 — —, — 13: Ragnhild.] = C; A: Ragnhild (be-
 fymret).
 — —, — 15: Usmund.] = C; A: Usmund (smer-
 telig).

Side 64, Linie 17-18: fornede sig. | Men Bægten føler jeg
af Reref's] = C; A:

fornede sig. —

(fatter sig)

Jeg føler Bægten af ung Reref's

— —, — 25: Usmund.] = C; A: Usmund (med
undertrykt Følelse til Ragnhild).

— —, — 27: Ragnhild's] = C; A: hendes

— —, — 29: Jeg skynder mig] = D; A: Jeg iler flux

— —, — 30, til Side 65, Linie 3:

Gaaer hurtig bort. Ragnhild yttre Tegne paa en stum
Fortvivelse.

Reref.

Fat dig, du fromme Ragnhild! Usmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skjold og Sværd.]

= C; A:

(Gaaer hurtig bort.)

Ragnhild.

Hvad skal jeg troe om en saa snel Forvandling?

Reref.

Han henter sine Vaaben.

(Alfred ryfter paa Hovedet.)

Ragnhild.

Evide Freia!

Jeg skælver —

Reref.

Kan hans Redning ængste Dig?

Alfred.

Hun blegner, hun forsmægter.

(løber hen og plukker en Urt)

Ricere Frænke,

Rom! lugt til denne Urt; dens Blad forfrisker.

Ragnhild.

Et Dieblif —

(Hun sætter sig svimmel paa en Træstub.)

Reref (til Alfred).

Hvi fulgte Du ham ei?

Alfred.

Hans Blik forbød mig det.

Reref.

Rom, lad os gaae

Dg grave Sand til Kredsens. Foden glider
I dette høie, saftige Sommergræs.

Ragnhild

(Springer op som af en Drøm).

Hvor er han?

Reref.

Hat Dig, fromme Ragnhild! Åsmund

Gif hen at hente Skjold og Hielm og Sværd.

Side 65, Linie 9: Ragnhild.] = C; A: Ragnhild (opbragt).

— —, — 13: mildere] = C; A: smeltende

— —, — 18-19: end du. — | Ha, jeg forstaaer] = D; A:

end Du.

Han tager ikke mod den Biælke, som

Du svømmer paa i Havsnød; før forgaaer han. —

Ha jeg forstaaer

— 66, — 5: Alting] = M (C, D og E); A (og B): alt

— —, — 22: ud] = C; A: op

— —, — 24: ham Lys, Brød og Bænd] = M; A (B, C, D og E): ham Brød, Lys og Bænd

Side 67, Linie 27: Husbond] = C; A: Herre

— —, — 29: de undertiden tage] = C; A: de tage

— 68, — 12: giennem Skovens Torn og Trær] = C;
A: giennem Torn og Busk og Trær

— —, — 18-19: Dødens Rov! — Farvel, du grønne]
= D; A:

Dødens Rov! —

Belan, saa styr nu paa dit Bytte, Falk!

Jeg gyser ei, jeg tømmer denne Kalk. —

Farvel, du grønne

— —, — 31: Farvel, I Beilere, I Piger troe] = D;
A: Farvel I Hyrder! I Hyrdinder troe

— 70, — 14: ikke] = C; A: ei

— —, — 18: Mulmet] = C; A: Klippen

— 71, — 21: I Tidens Fængsel maatte det forlade] =
C; A: Det maa i Tidens Fængsel og forlade

— —, — 25: Mandens] = C; A: Stovets

— 72, — 24: reiser sig overende paa Baaren.] = C; A:
(reiser sig bleg paa Baaren, og gaaer frem i sine Liigflæder).

— —, — 25 og 27: Niflheim] = C; A: Helheim

— —, — 26: mørke, snevre] = C; A: samme snevre

— —, — 27-30: er det ei. | Utgardelofe seer jeg ikke
her | Med stive Børster om det fæle Hoved. | Jeg
mærker ei] = D; A:

er det ei.

Jeg seer ei Slangerne paa deres Æg;

Jeg mærker ei

— 73, — 4-6: Biste. Her er stille. | Staaer op. | Jeg
spøger] = C; A:

Biste. Heller ingen

Smaabasilisker pibe ynkeligt,

Med Eggestal endnu om Bryst og Svands.
 Hvor er den Svartalf med de skarpe Horn,
 Der staf igiennem Giltehaten? med
 Violblaae Læber i fordrufne Fjæs?
 Han skiulte sin Fortvivlelse med Smil,
 Og rakte Bægret mig med høire Klo,
 I det han greb mit Hierte med den venstre.
 Han griber end. Det smerter og det bløder. —
 Taust er her! Stille! Det er Graven selv.

Jeg spørger

Side 73, Linie 15: *Uðmund.*] = C; A: *Uðmund* (for-
 færdet).

- —, — 20: mig ikke Gravens Ro] = C; A: mig Ro
i Graven ei
- —, — 25: om Ratten] = C; A: paa Baaren
- 74, — 13: Blif] = D; A: Die
- 80, — 8: saa gaaer, og ikke gaaer] = M; A (og B):
saa lyffes eller ei (i C, D og E er Stedet udeladt)
- 82, — 4: styre] = M; A (B, C, D og E): lede
- —, — 30: Lam] = C; A: Børn
- 85, — 8: som en Udv, imellem] = C; A: som
Hyæne, mellem
- —, — 28: I mig den samme Fader, som] = D;
A: Den samme Fader i mig, som
- 86, — 4: raaber han] = M (i C, D og E er Stedet
udeladt); A (og B): raaber denne
- 89, — 29: muligt] = M (og B [Side 129]; i C,
D og E er Stedet udeladt); A: mulig
- 90, — 24: Mundgodt. Salig Uðmund] = B (Side
130); A: Mundgodt. Hyflergoden
Redbøier sig for Odin, mens hans Die

Forfængeligt bemærker om de Andre

Smukt bøie sig for ham. — Lyksalig Asmund

Side 91, Linie 5: op] = M; A: atter (i B, C, D og E er Stedet udeladt)

— —, — 28: er heel igien] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): er atter heel

— 92, — 18: fan] = M (i C, D og E anden Forandring); A (og B): funne

— 93, — 26: sig] = C; A: dem

— —, — 27: Belse] = C; A: Finmutter

— —, — —: sig] = C; A: dem

— 94, — 8: Vinterfoerværk] = M (C, D og E); A (og B): Vinterfoderværk

— 95, — 7: Bøddel] = M (D og E); A (B og C): Bødel

— —, — 11: giensidig] = D; A: vekselsindig

— 96, — 25: meer] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): fleer

— 97, — 26: Knark] = D; A: Knast

— 98, — 12: Kun til at] = C; A: Til hiit at

— —, — 19: Indhyller os, som Reden sfiuler Fuglen] = M; A (B, C, D og E): Indhyller, sfiuler os, som Reden Fuglen

— 103, — 26-28: Giester | Freia Baandet fæster, | Som hun selv af Blomster snoer] = D; A:

Gieste

Freia dog, den Bedste,

Riærlig Ægtebaandet snoer

— —, — 29: gientage] = C; A: gientager

— 104, — 24: tømt] = M (i B, C, D og E er Stedet udeladt); A: tomt

— 105, — 20: din Lykke] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): dit Speld

- Side 108, Linie 2: aner] = M (i B, C, D og E er Stedet udeladt); A: haaber
- 109, — 5: Randen] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Rand
- 112, — 4: Læberne, blier] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Læben, vorder
- —, — 7: detø salte Taarer] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): detø Suf og Taarer
- —, — 31: fin] = M (efter Digterens sædvanlige Sprogbrug; i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): fit
- 114, — 4: Bue og Pilefogger] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Bue, Pilefogger
- 116, — 23: Blændværff] Efter Digterens senere constante Sprogbrug (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Blindværff
- —, — 29: en gusten Sjud] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): et gustent Sfind
- 118, — 6: Vtten, Røvere, som] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Vtten, Stimænd
saa som
- 121, — 20: Verden] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Hjerttet
- —, — 22: ad] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): da
- 122, — 2: Hænder.] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): Hænder, figende)
- 124, — 13: fra Ssen] = M; A (og B): fra Søe (i C, D og E anden Forandring)
- —, — 27: Glæder] = M; A (og B): Glæde (i C, D og E anden Forandring)

Side 126, Linie 24: tvunget] Efter Digterens senere constante Sprogbrug; A (B og C): tvungen (i D og E anden Forandring)

— —, — 28: beſjunget] Efter Digterens senere constante Sprogbrug; A (B og C): beſjungen (i D og E andre Forandringer)

— 127, — 9: Vi aldrig ſkal] = C; A: Vil aldrig vi

— —, — 11-12: De gaae. | Førrige Sted] = B; A:

(De gaae. Ved Udgangen møde de den gamle Næv, en blind Gubbe med et langt Skæg. Han indledes ved en Stof af ſin Dreng.)

Næv.

Hvor er jeg nu? Beſkriv mig Stedet næie.

Drengen.

Tæt Skoven er, med tykke Træer og Kilder.

Næv.

At jeg har hørt dem riſle; Fuglen ſang

Min Velkomſt i ſin høie Sommeraſt.

Nu ſtaaer jeg atter i mit Fædreland;

Men af, mit Die ſeer ei Stammenſ Løv,

Og Græſſets Blomſt nedtrædes af min Fod.

Herref.

Hvem er Du, gamle Mand? Hvad ſøger Du?

Næv.

Den danſke Skov, forladt i mange Aar.

Alfred.

Han hilſer Fædrelandet, juſt ſom vi

Har taget Afſked? Lyffelige Gubbe!

Ei ſandt, det er et herligt Attersyn?

Næv.

Bedrøver Du den Blinde, Søn, med Spot?

Kerek.

Ei, Alfred! seer Du ei —

Alfred.

Den arme Mand!

Tilgiv mig, nu opdager jeg din Nød.

Asvit.

Din Stemmes Mildhed taler vel din Sag.

Kerek.

Hvor kommer Du da fra?

Asvit.

Fra Miflegard.

Kerek.

Saa lang en Vej?

Asvit.

Af, Kiølen løber let

I giennem Søens Bover; men paa Land

Der gaaer det langsomt. Jeg er frøbet som

En Snegl fra Stranden. Men jeg har den Grille,

At jeg vil finde selv, med dette Barn,

Mit Huus igien.

Alfred.

Hvor boer Du?

Asvit.

Jeg har boet

Ei langt fra Viborg, og min Hytte stod

Nær ved en Ræmpes Hiem, som hedde Blikke.

Jeg veed ei, om Du kiendte ham?

Alfred.

Min Fader! —

Asvit (heftig).

I Guder! Du er Asmund?

Alfred.

Nei, hans Broder.

Asvit.

Du hedder Alfred?

Alfred.

Rigtig.

Asvit.

Var et Barn

Paa fire, fem Aar! var en herlig Pog!

Gif Gbler paa mit Skød og Sigtebrød!

D kom lad mig omfavne Dig! — Dog nei —
Omfavn mig ei; thi jeg har ei fortient det.

(peger paa sine udstufne Dine)

Dog, Skæbnens tunge Haand har straffet mig.

Alfred.

Løs, løs os denne synderlige Gaade!

Asvit.

Hvem er den anden Mand, som talde her?

D evige Frigga, tael, — er det maaskee

Din Broder?

Alfred.

Nei.

Neref.

Jeg hedder Neref, Fader.

Asvit (med Gysen).

Hvor er din Broder Asmund? Er han død?

Alfred.

End lever han; men kun et usselt Liv.

Han løber om i Skoven som en Ulv,

Har tabt Besindigheden.

Asvit.

Lever Thiodolf

Hin Seiersælle?

Alfred.

Han er død igaar.

Asvit (glad).

Dg Asmund lever? Freia være lovet!

Reref.

Han lever som et visstent Straa, der brænder;

Snart Gløden har fortæret ham til Aske.

Han svoret har en Gød —

Asvit.

Jeg veed det nok.

Alfred.

At følge Thiodolf —

Asvit.

I sin Grav! Jeg veed det.

Reref.

Han var forlovet med en deilig Mø,

Dg Thiodolfs Dødsdag var hans Bryllupsdag.

Asvit.

Nu raser han, fordi han holde skal

Sit Løfte.

Alfred.

Er det Under?

Asvit.

Nei, ved Gimle. —

Men bringer mig til Asmund!

Alfred.

Al, hvad vil Du?

Du mægter intet. Asmunds Hierte koger
Som Rattedgattets Skum paa skiulte Klipper.

Asvit.

O Kiære, bringer, bringer mig til Asmund!
J seer i mig den blinde Skæbne selv.

Kerek.

Du smigrer Dig med falske Haab, min Gubbe!
Kan Du ham løse fra sin Gød?

Asvit.

Jeg kan.

Alfred.

Som han har Thiodolf svoret?

Asvit.

Ved de Guder,
For hvem jeg snart skal træde frem: Jeg kan!

Kerek (til Alfred).

Høitidelig er denne Gubbes Røst.
En Løgn forsikkes ei med saadan Kraft,
Og Praleri har ei den Værdighed.

Asvit.

Nei, ved den fromme Baldur, for hvis Dom
Jeg snart skal knæle, som en graa Forbryder.

Alfred.

Siig os! Forklar os —

Asvit (urolig).

Bringer mig til Asmund! —

En venlig Guddom har i rette Tid
Hidbragt mig. — See, jeg havde ingen Ro!
En Stemme varsled mig, dybt i mit Bryst;
Med hvert et Aar blev Røsten mere stærk.

Jeg kom maaskee endnu i rette Tid —
Maaskee —

Alfred.

Ha Gubbe, ængst os ei paa ny!

Kerek.

Jeg har ei megen Tro til denne Redning;
Dog, i den Syges sidste Dieblif
Forsøger man jo hvert et Redningsmiddel,
Om det er nok saa sært og usandsynligt.

Åsvit.

Paa mange Maader sørger Gimmles Herre
For Støvet's Redning; og hvad Diebliffet
Fordærvet har, kan Diebliffet frelse.

Alfred.

Forklar os —

Åsvit (ryster paa Hovedet).

Iler, — bringer mig til Åsmund!

(De gaar med ham).

Forrige Sted

- Side 129, Linie 3: [ad] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): [ang]
 — 134, — 22: [Er helligt; Stormen] = B; A: [Er sødt, thi Stormen]
 — —, — 23: [giennem Jordensfjæ] = M (i B er dette Vers, i C, D og E hele Stedet udeladt); A: i min Jordensfjæ
 — —, — 25: [Raseri] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): [Rasenhed]
 — 135, — 9: [Lyf] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): [yeld]

Side 135, Linie 12: en Heltøm] = M (i C, D og E er Stedet udeladt); A (og B): en høi Heltinde

— —, — 13: før] = B; A: ved

— —, — —, til Enden af Stykket: see mig døe! | Ragnhild osv.] = B (med nogle smaae Forandringer efter C; see nedenfor); A:

see mig døe.

(I det han vil støde Daggerten i sit Bryst, springe Alfred og Rerek ind, og gribe ham hver ved sin Arm. Den gamle Asvit nærmer sig høitidelig.)

Asvit.

Holdt Asmund! Du skal ikke døe. Jeg kommer seent;
Men tidnok for at standse Dig paa Gravens Rand.

Asmund.

O slipper mig! Hvem er den blinde Gubbe der?

Asvit.

Din Glædesrøver før, og nu din Redningsmand.

Asmund.

Jeg kiender Røsten! Det er Asvit Regnarson.

Asvit.

Som tidt med Dig har Vifingskamp og Faren deelt.

Asmund.

O Asvit! Mindes Du den Surturs fæle Nat —

Asvit.

Da Thiodolf høit Du Eden svor i Skumringen?

Asmund.

Her var det. Nogle Skridt herfra, bag Bassen hi!t!

Asvit.

O Gimle! Staaer ved gulen Sandgrav atter jeg?

Linie 25: i Skumringen] M: i mørken Skov

Asmund.

Paa fristen Græstørv under Egens Bladehang.

Asvit.

Hvor Mattens Blus belyste Skjold og Drifkehorn,
Og Misdens Kraft Dig havde hidset Hiernen alt.

Asmund.

Da blandte jeg mit Blod med hans i Hulningen.

Asvit.

Nei, Asmund! Du har aldrig blandet Blod med ham.

Asmund.

Hvad? taler Gæst hin Blinde Gaader?

Asvit.

Spot mig ei!

Fræk Haand gav mig min Frækhedsløn i Miflegard.

Asmund.

Jeg svor ei Thiodolf Følgeskab?

Asvit.

Den stolte Helt

Sov trygt alt paa sit spragletbløde Rosseskind.

Asmund.

Dog stod han for mig i sin blanke Pandserdragt.

Asvit.

Nei ikke han, men jeg, som saae din Druffenskab.

Asmund.

Du har med hans Staalplader dækt Dig Skuldrene?

Asvit.

At giække den forbovenstolte Ungersvend.

Asmund.

Med Dig i Sporet har jeg blandet Aarens Blod?

Asvit.

Saa lod det; men jeg daared den Berustes Blik.

Asmund.

Dog saae jeg Blodet dryppe ned fra Tingrene.

Asvit.

Nei, det var Mød fra gyldenblanke Drifkehorn.

Asmund (stirrer forundret paa ham).

Hvorledes? — Du har daaret mig til Fostereed? —

Asvit.

Letfindigt var mit Manddomsliv; min Blindhed først
 Har aabnet Siælens Dø. — Modgang lærte da
 Mig Viisdom med min Ros Forliis. Ti Aar svandt hen
 I Daarskabs Ruus, i velslytfulde Mislegard;
 Først da en mægtig Fiendes Haand i Midfiærhed
 Mig havde skilt ved Synets Fryd; da først, da kom
 Bælmørke Nat, som Gris med skumle Vingepar,
 Og dækte Solen; viste mig dit Billed blegt
 I sorten Baggrund. — Ofte har jeg Døden kaldt,
 Og tænkt at frie mig fra min lange Blindhedsqval;
 Men hvergang jeg har Dolken strakt med skarpen Staal,
 Slog mig en Gud med Lamhed. — Skøndt snart syvti Aar,
 En hellig Drift har nødt mig til — for sidste Gang —
 Af — ei at see mit Fædreland; men høre dog
 Det elskte Sprog, og løse fra dit Løfte Dig. —
 Nu er det skeet. — Den evigstærke Asathor,
 Som jeg har spottet, kræver Blod; men ikke dit!
 Mit gamle, lunkne vil han. Vel! Den Kilde maa
 Dog standse snart alligevel. — Saa kom da Død!
 Du som forgiæves tidt jeg har i Mørket kaldt,
 Beseigl med Gubbens Hierteblod hans Sanddruhed,
 Og skænk en ærlig Ungersvend igien sin Brud.

Åsmund (holder ham tilbage).

Hvad Åsvit? Du vil dræbe Dig? Belæsse med
Din Oldingsdød min skielvende Samvittighed?

Åsvit.

Den Levende troer Du ei: Du skal den Døde troe.

Åsmund.

Du flædte Dig i Thiodolfs Plader, da han sov?

Åsvit.

Erindrer Du det dybt nedslagne Hielmenæt?

Åsmund.

Dg fik mig til at sværge —

Åsvit (smertelig).

Hvi gientager Du

Min Synd? Du seer mig rede til Forsoningen.

Åsmund

(stirrer længe paa ham; hans Ansigt opklarer sig til Glæde;
pludselig slaaer han atter Dinene forfærdet vildt hen mod
Træerne, strækker sine Arme voldsomt ud, som for at skyde
Haabet tilbage, og raaber:)

Nei det er atter Blindværk.

Alfred.

Flere Skyer?

Neref.

Fleer Klipper der skal giennembydes?

Ragnhild.

Freia! —

Alfred.

Min Broder! —

Neref.

Jeg forstaaer Dig ei!

Asmund.

Saa viid:

Mig luffer Gimle dog sin staalblaa Port.

Alfred.

Du er —

Asmund.

En Røver.

Ragnhild.

Thor!

Asmund.

I Raseri

Jeg sendte mine Mænd ad natlig Sti.

Nu lystre de mit vilde Bredeoord,

Dg hædre deres Høvding — med et Mord!

Ragnhild.

I Guder!

Asmund.

Har de myrdet — nu ved Frei,

Jeg følger Dfferet den skumle Bei.

Alfred.

Hvem kommer der?

Ragnhild.

O Skræk!

Asmund.

Ja — det er dem.

Heret.

De leder Gen saa bleg, saa blodig frem. —

(Enækol og Gaste bringe Klein saaret ind.)

Asmund (løber dem imøde).

Tael! Har I dræbt ham?

Faste.

Nei. Hans Saar er let;
Forsærdelsen har gjort ham bleg og træt.

Asmund (forundret glad).

Hvad seer jeg? Du, som venlig paa min Bøn
Sang mig min Bryllupssang?

Snæfól

(strækker sine Hænder fortvivlet til Himlen).

Det er min Søn, —

(slaaer sig for Brystet)

Og jeg har saaret ham!

Faste.

Vor Høvding, nei!

Dræb Du ham, hvis Du vil; jeg gjør det ei.
Og Snæfól kan ei. — Førstegang hans Pil
Blev standset af Alfader i sin Til,
Da den fra Busten, som en Hugorm, foer
At styrte den Ufskyldige til Jord.

Asmund.

Siig, siig mig alting!

Faste.

Bag vort tykke Træ

I gulen Sandgrav —

Asmund (til Asvit).

Sandgrav —!

Faste.

Fra vort Læ

Saae vi en Svend, som lystig, glad og let
Ad Veien vandred med sit Haffebræt.
Løst i en Rem det om hans Skulder hang,
Og Skovens fjerne Lyd gientog hans Sang.

Han lod ei til at være riig; men nu
 Grindred vi, hvad os befaled Du:
 Den første Mand tilhøre skulde Hel —
 Og Snæfols Piil foer giennem Bussen snel.
 Flein faldt i Blod. — Da Snæfol — fold og but —
 Fra Træet kom — saae hvem han havde skudt —
 En heftig Ild ham i hans Dine foer,
 Han blev som Kalk, og stammed: „Sønnemord!
 Fordømte Ravnefader! Hæng Dig, hæng!“ —
 Derpaa fortvivlet rev han stærken Stræng
 Fra Buens Træ; og med det seige Baand
 Han vilde kvæle sig med egen Haand. —
 Da Flein sin Fader saae i denne Nød,
 Sprang bleg og blodig han fra Græssets Skød;
 Og trykte ham med Taarer til sin Barm,
 Og raabte: „Fader, det var kun min Arm!“

Flein (henrykt).

O ubetaleligt! Thi dette Skud
 Gav mig min Fader, og min Fader Gud!

Asmund

(stirrer paa ham, derpaa lægger han sin Haand paa hans
 Skulder).

Min Død var fulgt din Død. Nu est Du frelst —
 Nu lever jeg med Dig?

(trykker hans Haand glad)

Det seer jeg helst!

Ragnhild.

Lykfsalighed!

Asmund (henrykt).

Jeg seer i dette Træf

En Trøst i Nøden, Lindring i min Skræk: —

De høie Guder vredes ikke meer;
 Selv Odin smiler hist, og Freia leer.
 De har mig straffet for en daarlig Gød;
 Med Skræk de revsed Ubefindighed;
 De førte mig paa Randen til mit Fald, —
 Men frelste mig ved en elskværdig Skjald.
 Nu skal Du synge mig min Bryllupsfærd!

Reref

(lægger Asmunds Haand i Ragnhilds).

Du købte hende dyrt; — hun er det værd!

Side 137, Linie 13: Helga] = C; B: Helge

— —, — 18: fromme] = C; B: hellige

— 138, — 3: Ragnhild.] = C; B: Ragnhild
 (begeistret).

Side 139: **Den lille Hyrdedreng** er forfattet i Sommeren 1818, og udkom første Gang trykt (A) i November samme Aar. Digteren besørgede tre senere Udgaver: (B) i Tragødier, V, 1832, (C) i Tragødier, VII, 1842, og (D) i Tragødier, IX, 1849. Foruden disse Kilder har Udgiveren benyttet en meget ziirlig egenhændig Reenskrift (M) af Stykket, nu tilhørende Digterens Sønner, og forsynet med denne Paaskrift: Helliget en Moder fra en Fader. Stykket hedder der Den lille Dreng. — A og B ende med følgende

Anmærkning.

Saussure fortæller, at engang et halvvozent Liig fremstjylledes af en Gisbjergstrøm i Schweiz. Ingen i Egnen havde seet Barnet før; Ingen savnede det.

Da gienkiendte en Olding Liget: det var en lille Ven, han havde mistet i sin tidligste Barndom.

Dette Stof gav Anledning til nærværende Digt. For ei at sætte Handlingen hen mellem Is og Sne, der ikke passede til det Dvrige i Stykket, antog jeg, at Barnet var faldet i en Klippekløft, og der giennemtrængt af et Salt, som hindrede Forraadnelsen. Et slegt Liig omtaler Schubert i sine Ansichten von der Nachtseite der Naturwissenschaft. Det blev fundet i et svenskt Biergværk, i Falun, giennemtruffet af Jernvitriol, og havde ligget uforstyrret saaledes halvtredshindstyve Aar. En sølvgraa Kone ved Krykker saae det, brast i Graad, og gienkiendte sin fordums Brudgom.

Oehl.s Erindringer, IV, 1851, Side 4:

Aaret i Forveien havde jeg sendt min Tragødie Postbrødrene smukt indbunden hjem fra Paris, ligesom for flere Aar siden Hakon og andre Bærker. Min Kone havde skrevet mig til om den Fornøielse, som hun, Carl Heger, Boye og Hauch havde havt af den pludselige Overraskelse; og jeg besluttede selv engang at være Bidne til en slig. Paa Frederiksberg, hvor Mad. Voigt (Slotsforvalterens Enke) havde den Godhed i nogle Aar at overlade mig Sommerværelser, skrev jeg Den lille Hyrdedreng, lod den smukt indbinde, og indpakkede den med et Brev, som om den kom med Posten fra Paris. En Fredag efter Maaltidet, da de gode Venner sadde ved Kaffebordet, kom

Linie 5: Stykket] = B; A: Opfindelsen

— 6: faldet] = B; A: falden

— 10: fundet] = B; A: funden

Pigen ind, og bragte Fruen Paffen. Hun gjorde store Dine, blev behagelig overrasket, og nu kunde jeg, da jeg havde gottet mig over Alles Forundring, selv sætte mig hen og læse Stykket for dem.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 141, Linie 1: **Personerne.**] = B; mangler i A.

— —, — 9: **Hjrdinder.**] = B; A: Hjrdinder. | Handlingen foregaaer i Schweiz.

— 143, — 1: **Klippedal i Schweiz med]** = B; A: **Steil Klippeegn med**

— —, — 3: **Græffe]** = C; A: **Græs**

— —, — 9-10: **Forandringer! | Og nu]** = C; A: **Forandringer!**

Hvis hele Eiendom var et Par Binger!

Og nu

— —, — 12: **Jeg springer, som en Steen=Ged]** = B; A: **Nu springer jeg, som Steengeed**

— —, — 13: **De dybe Revner]** = M; A (B, C og D): **Den dybe Revne**

— —, — 19: **Kan jeg vel negte]** = C; A: **Thi kan jeg nægte**

— —, — 20: **Bærter, Planter]** = B; A: **Bært, ei Planter**

— 144, — 2-3: **Liliebægersfylde, | Et Haar som gyldne Reg, og saa en Siæl]** B, C og D: **Liliebægertrindhed, | Et Haar, som gyldne Neeg; og saa en Siæl;** A:

Liliebægersfylde,

En Midie med et Indsnit som Insektets,

En Alabasterhud, et Haar saa frodigt

Som Blodbøgløvet's Duff! Og saa en Siæl

Side 144, Linie 8: var] = C; A: blev

— —, — 11-12: bedste Dyr, | Men indtog] = B; A:
bedste Dyr,

Imellem Elefanter, Løver, Tigre,
Giraffer, Zebrer og Rhinocerosser;
Men indtog

— 145, — 10: nok af;] = C; A: nok.

— —, — 25: du, Babli!] = B; A: Du vel,

— 146, — 13: Spørg du en anden Gang ham selv]
= B; A: Spørg ham enandengang smukt selv

— 147, — 3: ei Forstand, [som Hesten] = B; A: ei
en Hests Forstand

— —, — 8-9: Solen, | Hvor] = M (B, C og D);
A: Solen? | Hvor

— 149, — 27-30: Grindring og min Længsel? | Babli |
ved sit Arbeid. | Den stakkels Mand! han] = B; A:
Grindring fra min Længsel?

Nei, nei! Jeg takker Eder, kære Siæle,
For Alfen, I har sendt mig. Jeg staaer atter
Med Diet taareblændt tilbagevendt.

Babli (ved sit Arbeid).

Den stakkels Mand, han

(M:

Grindring fra min Længsel?

Nei, nei! Jeg takker Eder, kære Siæle
For Alfen, I har sendt mig. Jeg staaer atter
Med Diet taareblændt tilbagevendt.
For mig er ingen Fremtid.

Babli.

Hvor han stirrer

Den stakkels Mand, han)

- Side 150, Linie 8: tidligt] = C; A: tidlig
- —, — 21: det underfionne Klippeborg] = C; A: sit underfionne Felsenborg
- —, — 26: Saa har du ogsaa] = B; A: Du har da ogsaa
- 151, — 30: fortykker] = C; A: fortykkes
- —, — 31: Sig ikke mere let til graalig Taage] = C; A: Ei mere let til graalig Uftentaage
- 152, — 10-11: bedste Trøst. | Nei, tænkte jeg] = C; A: bedste Trøst.
 Min Glædesøe med fine visne Blomster,
 Kun forekom mig som et Havuhvres
 Musgroede Ryg, der lumst stak ned tilbunds,
 Just som jeg havde flaaet Teltet op.
 Nei, tænkte jeg
- —, — 13: arefaste] = B; A: arelfaste
- 153, — 15-17: aarlig hyller Jorden | I samme Dragt — saa vore Slægter her | Sig klæde] = B; A: aarlig klæder Jorden | I samme Bældragt — saa vore Slægter | Sig klæde
- —, — 20: sin lette Sommerfuglevinge] = M; A (B, C og D): de lette Sommerfuglevinger
- 154, — 2: Nei] = B; A: Ei
- —, — 4: Reinald.] = M; A (B, C og D): Reinald (som før).
- —, — 5: bløde, før] = M (B, C og D); A: bløde, inden
- 155, — 14: lignede sin hellige] = B; A: ligte hendes hellige
- —, — 17-18: Maria stod, der glemtes den. | Hevn-gierrig] = B; A:

Maria gif, der glemte man
 Dens Roser, Lilier og Forgietsmigei.
 Hævngierrig

Side 155, Linie 19: Bortbristede Maria] = C; A: Bort-
 bristed min Maria

— —, — 20: fold paa Dødens Baare] = C; A: fold
 i Gravens Giemme

— —, — 31: elsked] = B; A: elskte

— 156, — 5: Hvor lang Tid siden er det nu] = B;
 A: Hvor længe er det siden nu

— —, — 8: B a b l i.] = B; A: B a b l i (munter igien.)

— 157, — 25: Da frygte for?] = M; A (B, C og D):
 Da frygte?

— —, — 27: See, jeg vil tilstaae dig,] = M; A (B,
 C og D): See — jeg vil tilstaae Dig det —

— 158, — 16: ham raff] = B; A: ham godhiertig og raff

— —, — 17: til] = C; A: i

— —, — 28: at bygge Laden op,] = C; A: at tømre
 ham hans Lade,

— 159, — 7: Undseelig.] = B; A: (undseelig beffeden).

— —, — 10: R e i n a l d.] = M (B, C og D); A:
 R e i n a l d (henrykt).

— 160, — 1: Schmeizerbondestue.] = B; A: En Stue som
 hos en Schweitzerbonde.

— —, — 9: Enebærstaver] = M; A (B, C og D):
 Enebærstave

— —, — 14: Werner.] = M (B, C og D); A:
 Werner (smilende).

— —, — 17: altid] = M; A (B, C og D): stedse

— —, — 29, til Side 161, Linie 1: Han lader | Sig
 heise ned] = B; A: Nu la'er han | Sig tridse ned

- Side 161, Linie 17: *Hyrden.*] = B; A: *Hyrden* (munter).
 — —, — 19: *flipper fri]* = B; A: *gaaer nok fri*
 — —, — 22: *der]* = C; A: *det*
 — 162, — 10: *der]* = C; A: *som*
 — —, — 24: *Swimmelhed]* = B; A: *Svingelhed*
 — 163, — 10: *paatagen]* = C; A: *paataget*
 — —, — 27: *Du est ei flippebaaren]* = B; A: *At
Du est ei fioldbaaren*
 — —, — 28: *frigtsom]* = B; A: *frigtsomt*
 — —, — 30: *giør]* = M (B, C og D); A: *giøre*
 — 164, — 13: *Jeg gaaer]* = M; A (B, C og D):
Jeg — gaaer
 — 165, — 30: *Lystighed]* = B; A: *Udsæmblee*
 — 166, — 19: *regne jer]* = B; A: *regner Eder*
 — 167, — 23: *men dog lidt forrigfuldt]* = B; A: *men
ogsaa dog lidt sorgfuldt*
 — 168, — 6: *fylldig, stor]* = M (B, C og D); A:
fylldigstor
 — —, — 15-16: *nogle Linier — i Fald | Hun kan
de øvrige — saa er]* = B; A: *nogle Ord — ifald
hun kan | De øvrige — ja ja saa er*
 — —, — 21: *langsomt:]* = B; A: *langsomt med Efter-
tryk).*
 — —, — 27: *heftig rørt]* = B; A: *heftig, rørt*
 — —, — 28-29: *Engstes derfor ei mit Bryst, | Skyen
sig vil fjerne —]* = C; A:
*Troer jeg dog en bedre Vaar
Hist hvor Lyset blinker? —*
 — 169, — 3-4: *Haabet atter mig til Trøst | Blinker
som en Stjerne.]* = C; A:
*Englen fra sin Stjernegaard
Mig fra Mulmet vinker.*

- Side 170, Linie 5: din] = B: A: Jer
- —, — 14: sig] = B; A: dem
- 171, — 1: alt] = B; A: ud
- —, — 10-11: Maaskee han aldrig fik det; muligt
Døden | Hans Hemmelighed tog i Graven med.] =
C; A:
Maaskee det er forkommet, før han fik det;
Maaskee har Døden overrasket Gubben,
Og taget Hemligheden med i Graven.
- —, — 19: mod] = B; A: til
- 172, — 20: En ivrig Catholik, ei Phariseer] = B;
A: Ivrig katolik, men ingen Phariseer
- 173, — 11: Plankeværket trives] = C; A: Planke-
værket, trives
- 175, — 6: alt for] = M (B, C og D); A: al for
- —, — 18: Knurren] = B; A: Knurr saa
- —, — 24: venligt] = B; A: venligtsmilende
- —, — 25: mig] = C; A: nu
- —, — 29: Selv ei at kunne] = B; A: At ikke
kunne
- 176, — 5: dig salig, Werner! i din Gud] = B;
A: Dig i Din Salighed hos Gud
- —, — 8: glad] = C; A: lystig
- —, — 23: J slikt et Bytte] = B; A: J slikt Lust-
handel
- 177, — 9: nys den groede] = B; A: groede nys den
- —, — 27: smukt, ret digterisk] = B; A: smukt,
og digterisk
- 178, — 23: med inderlig Medlidenhed] = B; A: med
et inderligt, stærkt Udbrud af Medlidenhed
- 179, — 2-3: Jordenskyen, | Og lad] = C; A:

Tordenskyen —

Fordriv dens Beeg — bræm den med helligt Solv, —
Dg lad

Side 179, Linie 8: kommer hurtig.] = B; A: kommer hæstig ind).

— —, — 17: [som man hissed ned] = B; A: som
sig hidse lod

— — — 21-22: træder hen for Liget. | D, vakkre Frits]
= B; A:

(træder stirrende hen for Liget).

Frits var det Ret? — Gaae da Morbroder kom?

Var det hans onde Genius, som drev Dig? —

Ja ja! — nu skuer jeg det ganske klart.

D vakkre Frits

— 180, — 4-5: adskiller os. | Han gaaer] = B; A:
adskiller os.

(betragter Werner).

Min holde Svoger, ligger Du i Alsmagt

Nu ved Dit lille Liig? Hvor er Din Kiekhed?

Faldt Løven i sin bedste Liflighed

Blot ved et lille Tryk i Ryggens Marv? —

Jeg har ei faaet Hierteetødet end,

Men snart. — Her staaer mit Maal. — Hvor
skulde jeg

Nu slaffe hen? Fra denne kære Hytte

Gaaer Veien, som fra Paradiis for Adam,

Run til min Grav. — Mig Engelen har udviist

Med Sværdet. — Babli, ha Du havde Ret

At stirre paa mig med et Afstyksblik:

Jeg havde selv forraadt mig, og Du vidste,

At jeg var Aftenbakken, Dødninguhret

Som varfler Liig. — Afsted — Nu er jeg rolig,

Saa rolig som den Døde, thi mit Haab
 Er dødt. — Livsnerven skares fra mit Hjerte,
 Og har alt tabt sin Følelse. — Hvad ængster
 Vel den, som misted Alt, hvad der kan mistes?
 Nat brænder Lyset end og ryger kun
 Med døsig Løne? Utropes, saa laan mig
 Din frygtelige Sag et Dieblif!

(Han gaaer

Side 180, Linie 7: staaer fortvivlet] = B; A: staaer vild
 fortvivlet

— —, — 14-15: Lampe sluffes. | Alt staaer] = B; A:
 Lampe sluffes,

Hvis plumpe Skærmer, sammenslagne Lægter,
 Trækt spotte Følelsens Lettroenhed.

Alt staaer

— —, — 18: Pilgrimsreiser] = C; A: Pillegrims-
 reiser

— 181, — 4: Werner.] = M (B, C og D); A:
 Werner (høi begejstret).

— —, — 20: paa] = B; A: i

— —, — 25: kun som Børn vi atter] = D; A: kun
 et Barn kan atter

— 182, — 17: huldt]milende] = B; A: huldt]vævende

— —, — 24: ædle] = C; A: vaffre

— 183, — 8: Kraft?] = B; A: Kraft nok?

— —, — 18-20: Hænder. | Werner | knæler] = D;
 A: Hænder. Faderen knæler

— —, — 26: hun op] = B; A: hun atter op

— 184, — 17: De skee dog tidt] = M; A (B, C og
 D): Dog skee de tidt

— —, — 23-24: Er det ei et Mirakel, naar den

[Evide | Dog frelser] = B; A: Er det da ei Mirakel,
naar med alt det | Gud frelser

Side 184, Linie 29: engang var] = B; A: var een gang

— 185, — 11: end] = B; A: selv

— —, — 19: Tillsid.] = B; A: Tillsid midt i Smerten).

— 186, — 13: alt for] = M (B, C og D); A: alfor

— 187, — 1: blegt] = B; A: bleg

— —, — —: Baare] = M; A (B, C og D): Baar

— —, — 17-18: Reinald. | Ja, Glæden her for-
svandt] = B; A:

Reinald.

Nu lære hvert et utaalmodigt Sjerte

Af mig, hvor det er usælt at fortvivle

Om Himlens Bistand, og at ile selv

Ugudelig sin Undergang imøde.

Thi, fromme Fader, jeg vil stande Dig

I alles Paahor aabenbare Skrifte;

En slig Ydmygelse fortæner jeg.

Haardt trykte mig Ulykkens Haand: jeg misted

Førældre, Søster først, saa Liv og Barn.

Jeg sværmed om forladt i Verden ene.

See, dengang var jeg endnu kief og god:

Jeg søgte Trøst, o Gud, i Din Natur,

Og venligt smilte den min Siæl imøde.

Du aabned Dine Kamre, mig, i Fjeldet,

Og viste mig Din Skat, og Dine Dyr

Fløi, gif og krob forbi mig, Bar og Bar,

Som da i Paradiset Adam stued

Dem førstegang, og gav dem deres Navne. —

Men jeg var endnu ung, og sølte mig

Som Adam ene. — See da nærmed jeg

Mig Eders Klipper, og der fandt jeg Eva,
 Og elskte atter, og hun bragte mig
 Lyfsalig i min fundne Søsters Favn. —
 Stor Fryd, som vegled brat til større Qual!
 Thi Glæden her forsvandt

Side 187, Linie 19-21: Sorgens Bringer. | Jeg løb til Fiel-
 det, svimled over Kanten — | Da sendte Gud] =
 C; A:

Sorgens Bringer.

Jeg troede mig uskyldig skyldig i
 Den Elsktes Død. Et Blik, som vidned Affsky
 Fra Babels Dine, jog mig som en Ravn
 Fra hendes Harm og fra min Søsters Jammer.
 Jeg løb til Fjeldet, for at dele Skæbne
 Fortvivlet med min lille Søstersøn.
 Jeg stod paa Klippen, svimled over Kanten! —
 Endnu et Dieblif — og Helved havde
 Med sorten Mulm opslugt min Salighed.
 Da sendte Gud

— 188, — 2: om min Høst.] = B; A:

om min Høst;

Da vendte Glæden jublende tilbage.
 Men jeg har ei fortient mit Held; thi den
 Fortiener ei Guds Godhed, som fortvivler,
 Hvis feige Blik kan ikke skue Spiren
 Til Fremtids Frugt i Diebliffets Giæring.

— —, — 15-16: Flere Stemmer uden for Hytten. |
 Der savnes intet] = D; A: (Udenfor Hytten af Flere). |
 Vi savner intet

— —, — 23: Forraadnelse] = B; A: Forraadnelsen

— 189, — 27-28: et lille Barn. | See, Frits] = C; A:

et lille Barn,
 Og smiler — O jeg kiender dette Emil!
 See, Frits

Side 190, Linie 23: Retskaffen] = C; A: En dydig
 — —, — 29: Du] = C; A: J
 — —, — —: talt] = M (B, C og D); A: talet
 — —, — 30-31: til dig, end du til mig. | Saa deel]
 = C; A:

til Jer, end J til mig.
 Tilgiv et Faderbryst! Fortvivlelsen
 Kun skummer som et vildt, affindigt Dyr,
 Og saarer, sønderslider hvad den møder;
 Men Glæden breder sig som Livets Træ,
 Og vinker sine Venner i sin Skygge.
 Saa deel

Side 193: Erik og Abel er ifølge Oehl.s Erindringer, IV, 1851, Side 5, forfattet i Aaret 1820, og udkom første Gang trykt (A) i April samme Aar. Digteren besørgede tre senere Udgaver: (B) i Tragødier, V, 1832, (C) i Tragødier, V, 1842, og (D) i Tragødier, VI, 1849.

Oehl.s Erindr., IV, Side 7-8:

Den lille Hyrdedreng havde gjort Lykke, Erik og Abel gjorde det ogsaa (1821). At fremstille fiendtlige Brødre tragisk, er et gammelt Emne, som ogsaa Nyere have forsøgt. Men naar La Harpe siger om Racines *Frères ennemis*: *Sujet, qui ne pouvait guère réussir sur notre théâtre; ni l'un ni l'autre*

des deux frères ne peut inspirer d'intérêt; tous deux sont à peu près également coupables, également odieux, etc. — saa passer dette sig ikke paa Erik og Abel. Den Første kommer forsonlig kjærlig sin Broder i Møde, og rører os, i det han i et fromt Dieblif, uden at ane det, falder for Snigmorderens Haand. Paa den ulykkelige Abel hevner sig siden, ligesaa rørende, den vaagnende Samvittighed. Det blotte Had kan aldrig være tragisk, saa lidet som nogen anden Last; men det er Hadets, det er Lastens Strid med de ædlere Egenskaber i Menneskets Bryst; det er disses seirende eller tabende Kamp, digterisk fremstillet, som interesserer, begejstrer og rører.

Bemærkning til Erik og Abel:

Side 198, Linie 13-16:

Danemark vi nu kan ligne

Bed en frugtbar Vang.

Hegnet trindt omkring, Gud signe

Det i Nød og Trang!]

Digteren har misforstaaet dette Sted i den gamle Vise (P. Syv, IV, 38), der bør læses: — Vang, hegnet trindt omkring; Gud signe den i Nød og Trang!

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 195, Linie 1: *Personerne.*] = B; mangler i A.

— —, — 2: *Daner=*] = C; A: *Danner=* (saaledes hvergang Sammensætninger med *Daner=* forekomme i Stykket)

— —, — 9-10: *En blind Olding. | Hans Dreng.*] = B; A: *En Blind med sin Dreng.*

Side 195, Linie 19: Drabanter, Munke.] = B; A: En Drabant, Munke, Chordrenge.

— 197, — 20, til Side 198, Linie 1: fiør | Giennem Bolden, fig] = D; A (efter P. Syv): fiør, | Giennem Bolden fig

— 198, — 13: Danemarck] = C; A: Dannemarck (saaledes hvergang dette Ord forekommer i Stykket)

— —, — 21: Grif.] = B; A: Grif (rørt).

— 199, — 15: blomstredel] = C; A: blomstred strag

— —, — 20: herte] = B; A: høre

— —, — 25-27: Jeg hørte det. | Oldingen. | Jeg stakkels Gubbe, jeg er blind diøværre —] = B; A:

Ja vist!

Oldingen.

Seer J —

Jeg stakkels Gubbe kan ei længer see —

— —, — 28: Porten der.] = B; A: Porten, Herre,

— 201, — 13: Ridder] = B; A: Herre

— —, — 14: Synet har jeg mistet] = B; A: jeg har mist mit Syn

— 202, — 11: Vidiedor] = C; A (efter P. Syv): Bendre, Dør

— 203, — 1: Grif.] = B; A: Grif (sukker).

— —, — 16: mine Rædsler] = B; A: mine egne Rædsler

— —, — 18: Store Gud] = B; A: Gud

— 206, — 16: tabt] = B; A: hoi

— —, — 20: Men var ei Harald Blaatand] = B; A: Var Harald Blaatand iffe

— 207, — 10: om igien at skienke Bispen] = B; A: om at skienke atter Bispen

— 208, — 4: Blev] = B; A: Blier

- Side 208, Linie 4: tog] = B; A: dømmer
- —, — 9: til] = B; A: med
- —, — 23: Ung lærte jeg at] = B; A: Jeg lærte ung at
- 209, — 15: Det negtes ei. Og heller ikke var] = B; A: Det nægter jeg Dig ei. Ei heller var
- 210, — 21-22: som hæsligt Urr i Tidens Ansigt, | Paa mangen fæl] = B, C og D, som dog mangle Comma efter Ansigt; A: som grimt og ildrødt Mindesmærke | Paa hver en fæl
- —, — 29: En Drabant.] = C; A: Drabant.
- 211, — 4: Vindvet] A, B, C og D: Vinduet
- —, — 11: giennisten] A, B, C og D: genisten
- —, — 21: Drabanten] = B; A: Drabant
- —, — 29: smuffe] = B; A: hulde
- 212, — 25: I Klosteret han Nonnerne beverter] = B; A: Han gjæster Nonnerne i Alsmildkloster
- 213, — 10: Dig ikke hjem da til] = B; A: Dig da ei mere til
- 214, — 2: vi har] = B; A: har vi
- —, — 25: En Skioldvagt sætter jeg ved] = B; A: Jeg sætter Skioldvagt strax ved
- —, — 27: alt for god] A, B, C og D: al for god
- 215, — 16-17: neppe kommen | Til Slesvig, falder han paa andre] = B; A: neppe staaer han | Paa Slesviggrund, saa faaer han andre
- —, — 21: betalt i Uar] = B; A: i Uar betalt
- —, — 22: Hvad er hans Mening?] = B; A: Hvad vil det sige?
- 216, — 8-9: skiondt just ingen Hare, har jeg dog | Ret langel] = B; A: skiondt jeg ei er Hare, har jeg derfor | Dog lange

- Side 218, Linie 20: [J Regnbu-farver] = B; A: i Regnbu-farver
- 219, — 9: i andre tyve] = B, A: i tyve andre
- —, — 18: Broders Günst forundtes] = B; A: Broders Naade undtes
- 220, — 2: dengang] = B; A: imens
- —, — 18: forbundet sig] = B; A: forbunden dem
- —, — 29: nylig kommen] = B; A: kommen nylig
- 221, — 9: Tilgiv, min ædle] = B; A: Tilgiv, ædle
- —, — 10: Aftenmæsse falder.] = B; A: Aften-mæsse —
- —, — 12-13: forbyde | Mig at] = B; A: for-byde mig | Fra at
- —, — 25-26: Ha, Esgar! Esgar! hvorfor skulde du | Det Billed for din Konge?] = B; A: Ulf for bestedne Esgar — hvorfor skulde | Din Konge dette Billed?
- 222, — 3: Bindvet] A, B, C og D: Binduet
- —, — 22: Han gaaer.] = B; mangler i A.
- 225, — 4: Myrtefrandsen] = B; A: Laurbær-frandsen
- —, — 5: Laurbærfrandsen] = B; A: Myrte-frandsen
- 226, — 13: grant, at det er Rærlighed] = B; A: grant paa alt, at det er Elskov
- —, — 24-28: At fæste Hjertet til den første Mand, | Der møder hende? | Prechta. | Hvorfor ei, min Frø-fen! | Naar det tillige træffer] = B; A:
- At fæste Dine paa den første Mand,
Der møder hende paa sin stille Vandring?
Prechta.
Hvorfor ei? Naar det træffer

- Side 226, Linie 31: [snild] = B; A: raff
- 227, — 28-29: Thi Slangen, seer du, for at tæfkes
Eva, | Har] = B; A: Thi Slangen, for at tæfkes
Eva, Prechta, | Har
- 228, — 16-17: Skyld og blot | Som] = B; A:
Skyld, alvorligt, | Som
- 229, — 26-27: Bort, Hovmod fra Skialm Hvides
Kobberfiste! | Denø] A: Bort Hovmod! fra...Kobber-
fiste, | Denø; B: Bort Hovmod, fra...Kobberfiste! |
Denø; C og D: Bort Hovmod fra ... Kobberfiste! |
Denø
- 230, — 26: Ulfen] = B; A: Feen
- 231, — 1: Ulf] = B; A: Fee
- —, — 20: ædleste] = C; A: ædelsste
- 232, — 1: fyrstelige] = B; A: hertuglige
- —, — 12: dog] = B; A: da
- 233, — 21: ærlig] = B; A: ædel
- —, — 29: Jagreste] = B; A: UEdelsste
- 234, — 7: min første Tanke —] = B; A: min
Tanke først, men —
- —, — 15: Frosen!] = B; A: Hvad da?
- —, — 24: Lauge signed] = C; A: lignte Lauge
- 235, — 9: Usgar affides.] = B; A: Usgar.
- 236, — 12: Ufstaae dem Rendsborg kan jeg sagtens
ei] = B; A: Vel kan jeg ei afstaae dem Rendsborg-
fæstning
- —, — 13: budet] = B; A: buden
- —, — 31: Jis, saa skarp som] = B; A: Jis,
der skær som
- 237, — 27: Biskop, flygted;] = B; A: Bisp und-
veeg mig:

Side 237, Linie 30, til Side 238, Linie 4:

i Lund. Dengang han fulgte
 Hiin strenge Domprovst Jacob Erlandson,
 Og paa Conciliet for Innocents
 Hjalp til at støde Frederik fra Thronen,
 Holdt ene jeg og Frankerfongen Ludvig
 Med Keiseren, skøndt han var sat]

= B; A:

i Lund; da han var med
 Den strenge Domprovst Jakob Erlandson,
 Hist ved Consiliet for Innocenz,
 Og hjalp at støde Fredrik fra sin Throne,
 Var jeg og Frankrigs Ludvig, ene de
 Der holdt med Keiseren, skøndt sat]

- 238, — 10: Klosterhallen] = B; A: disse Haller
- —, — 13: den Hellige paa] = B; A: den Fromme
 hist paa
- 241, — 20: saa gif han hen ad] = D; A: saa
 vandred han ad
- 242, — 15-16: Bøhmen, Hedninger | Han christnede,
 som du] = B; A: Bøhmen, og han christned | Der
 Hedninger, som Du
- 245, — 28: Besindighed] = B; A: Besindigheden
- 246, — 9-10: saalænge som | En] = B; A: saa-
 længe, Erif, | En
- —, — 10: gamle] = C; A: venstre
- —, — 22: haarden] = B; A: haarde
- —, — 24-25: Som Dru i Reden. Binde de mig
 Lunter | Og Svamp om mine Ungers Binger? vil]
 A: Som Dru i Redet. Binde de mig Lunter | Og
 Svamp om mine Ungers Binger? Vil; B, C og D:

Som Dru i Fjeldet. Kaste de mig Lunter | Og Svamp
derop i Reden? Vil maaskee

- Side 247, Linie 8: Du finder her] = B; A: Her finder Du
— —, — 12: det let] = B; A: det dog let
— 248, — 14: dit eget Die] = B; A: de egne Dine
— 252, — 28: Var det min] = B; A: Saa var min
— —, — 31: Et Frø maaskee til hvad de kalde Dydd]
= B; A: Maaskee et Frø til hvad de kalde Dyden
— 253, — 10: Gods og Kierlighed] = B; A: Kier-
lighed og Gods
— 254, — 9: Maader] = B; A: Viis
— 256, — 10: dem] = B; A: den
— 257, — 13: foræret mig; det] = B; A: forært
mig, og det
— —, — 19: Hornet han beholdt] = B; A: Hornet
selv beholdt han
— 258, — 7: Dog stedsse var han mig en Ven; jeg
veed] = B; A: Dog var han steds min Ven; og viist
jeg veed
— —, — 21: Get Been fun havde] = B; A: Kun
havde eet Been
— 259, — 22: jer] = B; A: I
— —, — 27: Forstanden kommer først med Aarene]
= B; A: Men Aldren, veed I, kommer med Forstand
— 260, — 3: ved Sanct Knud] = B; A: paa min Tro
— —, — 29: Dlding] = B; A: Gubbe
— 261, — 29: jer] = B; A: Eder
— 262, — 9-10: red i Skoven, hang | Det mig ved
Siden i et Skulderbaand] = B; A: reed igiennem
Skoven | Hang det mig over Skuldren i et Baand
— —, — 24-29: Udsende Folkene. | Otto. | Det

haster ei. | Sophia. | Jo, sikkerligt! Hvert Dieblif er
kostbart. | Hun gaaer.] = B; A:

Nu sammenfalde Borgstusfolkene.

Otto.

Det haster ikke —

Sophia.

Følg mig, kære Otto,

Her gielder ingen Dvælen.

Otto.

Vel, jeg kommer.

(Sophia gaaer).

Side 263, Linie 13-14: mig. Men hun — hun svæved |
[For min Grindring] = B; A: mig. — Hun svæved
for | Min Siæls Grindring

— —, — 31: Druesaft] = B; A: Drue

— —, — —: hidser] = B; A: ophidser

— 264, — 4: En Anden] = B; A: Naar Andre

— —, — 7: følger han den Skionne] = B; A:
følger hin sin Beile

— —, — 18: De sikker Sommer] = B; A: Den
sikker Tømme

— —, — 22: Hvis Kraft betvinger Menneskenes Villie]
= D; A: Hvis Villie twinger Menneskenes Kræfter

— —, — 27: ynselige] = B; A: sygligfromme

— 265, — 4: sidste] = C; A: side

— —, — 7: ei yngre Brødre hersket før?] =
B; A: ei flere yngre Brødre hersket?

— —, — 24: overstraalet langt] = B; A: over-
levet dog

— 266, — 17: fundet] = B; A: funden

— 267, — 4: Taget] = B; A: Regnens

- Side 267, Linie 11: Günst] = B; A: Fromhed
 — —, — 19: nok] = B; A: alt
 — —, — 20-21: I flere Miles Afstand seer man
 Intet | Til danske Kæmper.] = B; A: I fem Miles
 Afstand er der ingen Flok | Af danske Kæmper seet.
 — —, — 23-24: Og den Fremmede | Kom ene] =
 B; A: Den Fremmede | Er ene
 — 268, — 7: hans] = B; A: sin
 — 270, — 21: Foged] = B; A: Borgfogd
 — 271, — 5: leged] = B; A: legte
 — —, — 16: treti Somre] = B; A: tredive Aar
 — —, — 25: dybe Revner] = C; A: gamle Rifter
 — 272, — 18: truffet] = B; A: truffen
 — 274, — 23: Menneske til Mennesket] = B; A:
 Menniske til Mennisket
 — 275, — 16: blinker] = B; A: strækker
 — —, — 19: undertvunget] = D; A: undertvungent
 — —, — 23: Verdens usle] = B; A: usle Verdens
 — —, — 30: Fane] = B; A: Faner
 — 277, — 13: Alt mig forviøser om din] = B; A:
 Alt bør forviøse mig Din
 — —, — 16: hvad saalænge] = B; A: hvad i ti Aar
 — —, — 29-30: Talemaader. I Paris | Har du
 studeert, det] = B; A: Talemaader. Du studeerte |
 Jo i Paris, det
 — 278, — 24: Uvind] = B; A: Ufvind
 — 279, — 2: Blesing] = B; A: Blegind
 — 280, — 15-16: du i Breden har befalet ham | At]
 = B; A: Du har givet ham Befaling til | At
 — 284, — 7: Alt, hvad gif til forte Blund] = C; A:
 alt, som nu er neppe dalet

Side 284, Linie 10: i mit Barndomshuus] A: i Barndomshuus; B, C og D: i mit Barndomshiem

— —, — 24-25: Synder al min Hidsighed. | God Villien er, men] = B; A: Synder for min Hestighed. | Villien er god, men

— 285, — 11: ind. Efter] = B; A: ind. Ophold. Efter

— 287, — 13: det var at vente] = B; A: det lod sig vente

— 288, — 27-29: de præge sig | Dybt i Hukommelsen, og ofte kan | Den vogne Mand ei glemme] = B; A: de præges dybt

J vor Indbildning, og det koster tit

Den Vogne alt, at glemme

— 289, — 8: Bindvet] = B; A: Binduet

— —, — 9: Halsbugget] = B; A: Halsbuggen

— —, — 28: dog selv oplevet Alt i Nat] = B; A: dog alt oplevet nu inat

— 291, — 17-18: at bede | Ham komme ned og spise] = B; A: at spørge | Om ei ham lysted spise

— —, — 21: hvad saa? hvad saa?] = B; A: hvad saa? Hvad da?

— 292, — 2: brast] = B; A: brat

— 293, — 27: plyndrer] = B; A: røver

— —, — 28: hiin] = B; A: han

— 294, — 18-20: J Urimelighed | For klar Sandsynlighed? Er det utroligt, | Alt gamle Biælfer briste?] = B; A:

J et Under selv

Sandsynlighed? Er det utroligt at

En gammel Biælke brister?

- Side 295, Linie 2: paa] = B; A: til
 — 298, — 10: viſ derpaa] = B; A: viſſe paa
 — 299, — 6-7: Reddeſ funde | Dog ei] = B; A:
 Redde funde | Jeg ei
 — 301, — 14 og 16: Menneſſe] = B; A: Menniffe
 — —, — 20: Elige] = B; A: Hine
 — 303, — 6: den uſkadelige] = B; A: letuſkadelige
 — 305, — 18: fra] = B; A: af
 — —, — 22-25:

der om Natten

Han blev, ei langt fra Leiren. Og jeg har
 En Morbroer, ſom er Munk i Kloſteret;
 Jeg ſneg mig ogſaa did, at hvile lidt.]
 = B; A:

der han laa

- Om Natten; Leiren var ei fiern; og jeg
 Der har en Morbroer, ſom er ogſaa Munk,
 Sneg mig til Kloſtret, for at hvile der.
 — 306, — 2: Kloſteret. Mit Bindue] = B; A:
 Kloſtret. Men mit Bindue
 — —, — 15: beſtyrtet] = B; A: beſtyrtſet
 — 308, — 19-20: Drev du dog af min Siæl den ſidſte
 Tro | Paa Œrlighed] = B; A: Drev Du den ſidſte
 Tillid af min Siæl | Om Œrlighed
 — 312, — 18: alt] = B; A: end
 — 314, — 3: ſtille deres Graadighed] = C; A: ſluſſe
 deres fræffe Tørſt
 — 315, — 7-8: Herre! ja, | Det var dit Bærf fra]
 = B; A: Herre, det var | Dit Bærf fra
 — —, — 10: Lad os] = B; A: Kom da, lad os

Side 315, Linie 21: kommer forklædt som Bonde.] = B; A: kommer flygtende.

— —, — 30: engang du fik] = B; A: Du fik engang

— 318, — 17: Hviß] A: Hvil (i B, C og D Forandring)

— —, — 19: der søges] = B; A: man sætter

— —, — 25: Gaaer om og leder efter] A: Gaaer om og lede efter (i B, C og D Forandring)

— 319, — 5: mig til min egen Skiebne] = B; A: mig atter til min Skiebne

— 320, — 2: stifte] = B; A: stifter

— —, — 29: Blomsterhæffen] = B; A: Blomsterlunden

— —, — 31: Kongens Marf] = B; A: Marf i Nord

— 322, — 7: Herold. Ved dette Syn] = B; A: Herold; og ved mit Syn

— —, — 12: Og ingen] = B; A: Og ei en

— —, — 16-17: Holger! bærer ham | I Bognen ud, og skiuler] = B; A: Holger! Bær i Stolen | Ham ud til Bognen! Skiuler

— —, — 20: det skeer] = B; A: det er

— —, — 25: Bag] = B; A: Ved

— 324, — 6: Flodens] = B; A: Vandets

— —, — 9: Menneffenes] = B; A: Menniskenes

— 325, — 27: sætte Kongens Liig] = B; A: sætte Liget strax

— 326, — 12: finde Vidnesbyrd om Kongens Trædsfhed] = B; A: finde stærkt Beviis mod Kongens Dyd

— —, — 25: Himlen vil forbarmes] = B; A: Himlen forbarmes

Side 326, Linie 27: De gaac.] = B; A:

(De gaae.)

(Under Afhyngningen af et Requiem, komme Munke og Chordrenge med Fakler i Procession med Liget tildækket paa en Baare. De sætte det i Hallen. Erkebispens knæler og gjør en Bøn under Sangen; naar den er endt, forandres Scenen).

- 328, — 1: for] = C; A: fra
- 329, — 18: fundet] = B; A: funden
- —, — 24: fiærligt] = B; A: fiærlig
- —, — 25: bad om intet] = B; A: ønskede intet
- —, — 27: nedraabte jeg fra] = B; A: nedbad jeg mig fra
- 330, — 6: i sygelig Forvirring] = B; A: i usædvanlig Flugt
- —, — 7: En Uøling daaret har og nedrig misbrugt] = B; A: En Uøling har misbrugt, og nedrig gieffet
- 331, — 5: ved] = B; A: af
- 332, — 23: fun] = D; A: blot
- 336, — 13: Befiend] = B; A: Ei stille
- —, — 14: Ult] = C; A: alt
- 337, — 1: hialp ei. Erif drømte] = B; A: hialp mig ei; han drømte
- 338, — 5: Jeg ende vil din Harm] = B; A: Jeg virke vil Din Trøst
- —, — 7: Barm] = B; A: Bryst
- 341, — 26-30:

Der ligger han. O, Gud! hvor sort og blaa,
Ufiendelig, qvalt af sin Broders Haand.

Han styrter ned ved Baaren.

Ha, Erif! dyrt har jeg betalt din Krone.
Sophia]

= B; A:

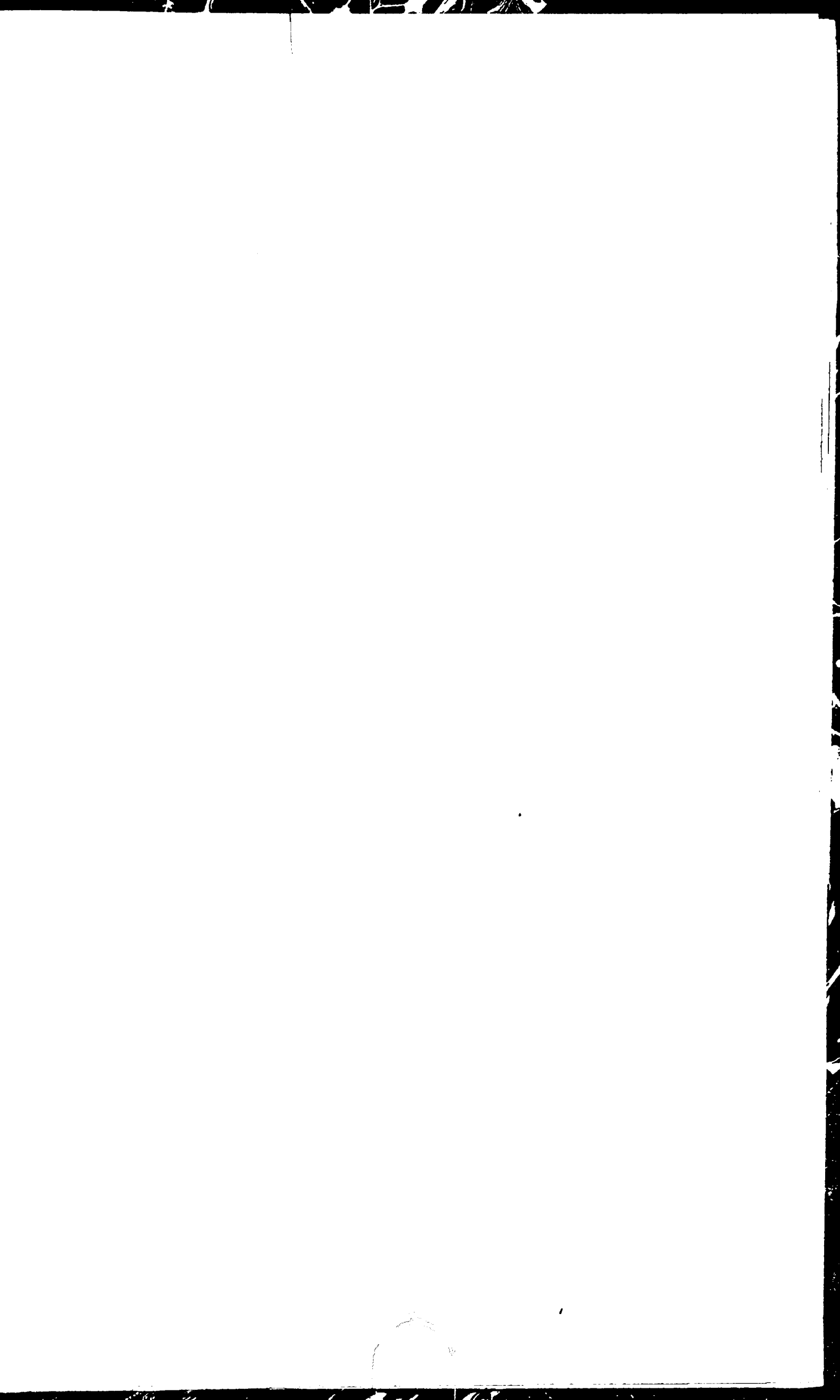
Der ligger han jo rolig. Dette Ansigt
Var altid ærligt; aldrig mere for
End nu i Dødens frygtelige Kulde. —
Tak Gøgar, for Du viste mig hans Liig.
Jeg læser i det saligblege Smil,
Han har tilgivet mig. Han sletter ud
Det Skrækkébilled, som Samvittigheden
Har giøglet i min sorte Siæl.

D Erif!

Han styrter ned ved Baaren.

Dyrt har jeg kjøbt Din Krone! — Mine Born, —
Sophia

Side 342, Linie 3: mod Skiebnen, mod sig] = B; A:
med Skiebnen og sig

- III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestrœde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Drift hos J. S. Schulz.

